

ΤΕΤΡΑΚΟΣ

ΕΤΟΣ 11^{ON}
ΑΡΙΘ. 526

11^{ON} ΕΤΟΣ ΤΕΤΡΑΚΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΩΝ

ΤΕΤΑΡΤΗ

27
ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
1937

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ
526

ΕΚΔΟΤΑΙ: ΕΤΑΙΡΙΑ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ

Ἀρχισυντάκτης
ΒΑΣΟΣ ΣΑΜΠΑΣ

Διαχειριστής:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΝΟΤΑΡΑ 15
ΑΘΗΝΑΙ Τηλ. 24-947

Εβδομα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Σατυρικοί στίχοι

ΣΧΟΛΙΑ

Οι καταστροφές

Ὀρισμένοι συνοικισμοὶ ἐκινδύνευσαν... νὰ διαλυθῶν με τὶς τελευταῖες πλημμύρες. Ἡ ὁργὴ τῶν πρωτοφανῶν αὐτῶν βροχῶν ποὺ ἐμιασίωσαν τὴν Ἑλληνικὴν γῆν δὲν ἄφησε οὔτε κεραμίδι, οὔτε τοῖχο, οὔτε πόρτα, οὔτε παράθυρο. Ἐν τούτοις, ὅμως, μιὰ ραγδαία καὶ ὁρμητικὴ βροχὴ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ φθινοπώρου δὲν ἀποτελεῖ γεγονός καὶ τόσον ἀσύνηθες, ὥστε νὰ συμβοῦν τόσες καταστροφές. Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι οἱ τόσες καταστροφές ὀφείλονται εἰς τὴν μακαριότητα τοῦ Ἑλλήνου ὁποῖος ἀγνοεῖ τὴν σοφίαν τῆς παλαιότητος ῥήσεως: «Ἡ καλὴ νοικοκυρὰ πρὶν πενία ση μαγεῖρεψῃ».

Τὰ ἀκάθαρτα

Σὲ κάθε ἀστυίατρικὴ ἐπιθεώρησιν εὐρίσκονται ἕνα σωρὸ κατὰστήματα ἀκάθαρτα, κ' ἔτσι ὁ κόσμος, ἐπειδὴ δὲν μπορεῖ, θεδαίως, νὰ συγκρατῇ σὶν μυαλό του ὅλα τὰ ὀνόματα καὶ τὶς διευθύνσεις τῶν ἀκαθάρτων καταστημάτων, δυσπιστεῖ πρὸς ὅλα, τάλαι πορεῖται, καὶ ἐν τέλει τρώγει τὸ ριζόγαλό του ἢ τὴ μακαρονάδα του με πραγματικὴ ἀγωνία. Φρονοῦμε, λοιπόν, ὅτι δὲν θὰ ἦταν ὀσιώπον νὰ ἐπαναφερθῇ τὸ παλαιὸν μέτρον τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀναρτήσεως τῶν πινακίδων με τὴν λέξιν «ἀκάθαρτον» εἰς τὰ συλλεγόμενα ὡς... τοιαῦτα κατὰστήματα διὰ τὴν καθοδήγησιν καὶ ἡσυχίαν τοῦ κοινοῦ, καὶ διὰ τὴν τιμωρίαν τῶν ὑπευθύνων.

Εικοσιτετράκις!...

Ἡ πολιτεία Λουϊζιάνα τῆς Βορείου Ἀμερικῆς ἐξέδωκε τελευταίως ἕνα νόμο σύμφωνα με τὸν ὁποῖον ἀπαγορεύεται νὰ παντρεύεται κανεὶς περισσότερο ἀπὸ δέκα φορές. Ἀφορμὴ γιὰ τὴν ἐκδοσὴν τοῦ... περιοριστικοῦ αὐτοῦ νόμου, ἔδωσε κάποιος ἡθοποιὸς ὁποῖος ἐπαντρεύθηκε τελευταίως γιὰ... εἰκοστὴ τετάρτη φορὰ, καὶ οἱ ἄρχες ἐκρίναν ὅτι τὸ ἐπαραξέωλεσε. Καὶ ἀσφαλῶς τὸ ἐπαραξέωλεσε. Τὸ δις ἐξαμαρτεῖν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ. Φαντασθῆτε τώρα τί γίνεται με τό... εικοσιτετράκις!...

Θεατρικὲς πρῶτες: ΧΕΙΜΩΝ

Τὸ θέατρο τῶν Ἀθηνῶν, ὅπως καθ' ἕνα ξέρει μ' ἐπιτυχίαν ἐπαίξε τὸ ἔργον «Καλοκαίρι» τρεῖς μῆνες συνεχῶς. Καὶ λέγουν τὸ «Φθινόπωρο» μετὰ πῶς θ' ἀνεβάσῃ. Μὰ, δυστυχῶς, Παρ' ὅλον ποὺ ἡ Ρεζισέρ Φύσις τάχει διαβάσει ἐν τάχει τὸ ἀπέρριψε καὶ με πολὺ θυμὸν ἀνέβασε ἀποτόμως καινούργιο ἔργον: ὁ «Χειμῶν».

Καὶ ὅμως, ἂν καὶ ἀνέβηκε γοργὰ καὶ λίαν ἀποτόμως Ἡ πρεμιέρα ποῦγινε πρὸ δέκα ἡμερῶν πῆγε καλὰ, πολὺ καλὰ ἀλλὰ τὸ ἔργον ἦτο... παγερόν. Κάποια σκηνὴ τοῦ μάλιστα, σκηνὴ κακοκυριᾶς ἀγρίως ἐσφυρίχτηκε. Τὴν σφύριξε ὁ Βορῆας!

Ἡ μουσικὴ πολὺ καλὴ, ὅλο σουξέ τῆς ἐποχῆς κ' εἶχε κάποιο μονότονον τραγοῦδι τῆς βροχῆς ποὺ τὸ λιμπορέττο, ἀσφαλῶς, αὐτὸ θὰ ξεντροπιάσῃ. Τραγοῦδι ὠραϊότατο, γεμάτο σημασία καὶ ἀσφαλῶς θὰ πιάσῃ ἂν δὲν πιαστοῦμε ὅλοι μας ἀπὸ τὴν ὕγρασία.

Σκηνογραφία φτωχικὴ: Μιὰ συννεφιά στὰ βορεινὰ ξερὰ κλαδιά ἐδῶ κ' ἐκεῖ (Τὰ σκηνικά τὰ περουνά) καὶ κάπου-κάπου ἕνα κλαδί ποὺ πρασινίζει ἀκόμα (ἀπὸ τὸ ἔργο ποῦπαίζαν οἱ κτῆρες ἀπομεινάρει)

Καὶ πρασινάδες ποὺ καὶ ποὺ στὸ μουσκεμένο χῶμα. Στὸ πρόγραμμα διαβάσαμε: Μακέττες τοῦ Γενάρη. Μὰ ὁ Γενάρης φαίνεται, ἔτσι καὶ χάριν γούστου. Μὲς στίς μακέττες τοῦ ἔβαλε μακέττες τοῦ Αὐγούστου. Καί, ὡς ἦταν ἐπόμενον, ἀπ' τὴν κορυφὴ ὡς τὴ φτέρνα Τὰ σκηνικά βγήκαν σαχλά σὰν σκηνικά μοντέρνα.

Ἀπὸ τὴ θέση ποῦμουνα δὲν μπόρεσά νὰ δῶ ἂν ἦταν τὸ θέατρο, ὡς πρὸ μηνός, γεμάτων. Ὅμως κατὰλαβα καλὰ πῶς σὰν τὸ «Ρέξ» ἔτσι καὶ δὲ λειτούργησαν τὰ ψυχτικὰ τὰ μηχανήματα τῶν.

Ἦταν τὸ ψῦχος μπόλικο κ' ἦταν τέτοιου εἶδους ποῦβλεπες ἕναν θεατὴ νὰ κἀν δέκα πῆδους ἄλλον νὰ κουκουλώνεται, ἄλλον νὰ κλωτσᾷ...

Μὰ τώρα ἐπιτρέψτε μου... νὰ πῶ κ' ἐγὼ ἕνα τσάι!

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΑΛΕΚΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1.7.8.87

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.87

ΑΡΙΘ. 35282

Ἀττικὸ φθινόπωρο

Ὅση γοητεία ἔχει ἡ Ἀττικὴ βνοίξ, ποὺ οἱ ποιηταὶ ἔχουνε κουρασθῇ πᾶ νὰ τὴν τραγουδοῦνε, ἄλλῃ τόση ἔχει καὶ τὸ Ἀττικὸ φθινόπωρο. Γι' αὐτὸ σ' ὅλες αὐτὲς τὶς τελευταῖες ἡμέρες —ὄχι βέβαια τῆς βροχῆς, ἀλλὰ τῆς λιανικῆς— οἱ πλησιέστερες ἐξοχὲς συγκεντρώνουν πολὺ κόσμον ἐρωτευμένων καὶ μὴ. Τὰ Πατήσια, οἱ Τρεῖς γέφυρες, ἡ Κολοκυθῶ, κ' ὅλα τὰ λοιπὰ γραφικὰ τέμματα, στὰ ρομαντικὰ καφενεδάκια τους μαζεῖουν κατὰ τὴν μεσημβρινὴς λιανικὴς κόσμον καὶ κοσμάκι. Εἶναι, ἄλλωστε, ἡ τελευταία ἐπαφὴ τῶν Ἀθηναίων με τὸ ὑπαίθριον γιὰ ἐφέτος.

Ἀρίστη ἀπόφασις

Τῇ εἰσηγήσει τοῦ Διευθυντοῦ Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν κ. Κωστή Μπαστιά ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Γεωργακόπουλος, ὁπερᾶφεν ἀπόφασιν διὰ τῆς ὁποίας παρέχονται ἀξιοσημείωτες οἰκονομικὲς ἐνισχύσεις σὲ διάφορες πνευματικὰς, φιλολογικὰς, καὶ καλλιτεχνικὰς ὁργανώσεις. Ἡ ἔννοια Καλλιτεχνικῶν Σωματείων ἐνισχύθη με 50 χιλιάδες δραχμῆς, ἡ Ἑταιρία Ἑλλήνων Θεατρικῶν συγγραφέων με 30 χιλιάδες, ἡ Ἑταιρία Λογοτεχνῶν με 25 χιλιάδες, τὸ Σωματεῖον Ἡθοποιῶν, καὶ ὁ Πανελλήνιος μουσικὸς σύλλογος με 20 χιλιάδες.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐπροέβλεπε ἀρίστην ἐντύπωσιν σὲ ὅλον τὸν φιλολογικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν κόσμον, γιατί γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του δλέπει μιὰ Κυβέρνησις νὰ ἐνδιαφέρεται καὶ γι' αὐτόν. Τὸν κ. Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας καὶ τὸν κ. Κωστὴν Μπαστιά τὰ προεδρεῖα τῶν ἐνισχυθέντων ὁργανώσεων εὐχαρίστησαν θερμῶς.

Ἐνας νοσταλγὸς

Ἡ νόδα τοῦ καλοκαιριοῦ ἐπέρασε βεβαίως πρὸ πολλοῦ. Ὡστόσο, ὅμως, ὑπάρχουν οἱ νοσταλγοὶ του. Κ' ἔτσι προχθές, κάποιος νοσταλγὸς ἐθεσε τὸ ἀκόλουθον ἐρώτημα:

—Πῶς λέγεται ἕνας Δανὸς ποὺ πᾶζει οὕτι;

Γενικά... ἀποσιωπητικά. Καὶ ἐνοσταλγὸς ἐπανήλθε:

—Οὐτεδανός.

Καὶ ἐκασπαζώθηκε δεδόντως.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟ ΦΙΛΙ

Ένα διηγηματάκι του Πιέρ Νεζελώφ

—Vα σ'ας διηγηθώ μιά περιπέτεια μου; είπε ο φίλος μας... Πολύ ευχαρίστως. "Αν θέλετε, θα σ'ας διηγηθώ την ιστορία του πρώτου μου έρωτικού φιλιού... Τού πρώτου, που έβαλα μιά αμφιβολία στην καρδιά μου και μιά σύγχυση σε όλο μου το είναι..."

Είχα την καλή τύχη από μικρός να μένουν οι γονείς μου κοντά σε μιά σιδηροδρομική γραμμή. Τό σπίτι ήταν λίγο τραβηγμένο πίσω από μ'προστά του ο κήπος. Ένας φράκτης τον χώριζε από τή γραμμή, κι είχα κάνει τρύπες για να βλέπω τα τρέινα.

Εκείνη την εποχή ήμουν καμιά δεκαπενταριά χρονών... ή ήλικο των τρελλών ταξιδιωτών της φαντασίας και τα εφηβικά μου όνειρα, θρεμμένα από τον 'Ιούλιο Βέρν, λικνίζονταν κάθε νύχτα απ' τον θόρυβο των εξεπρές που, καθώς σκεπτόμουν, μετέφεραν ανθρώπους διψασμένους από περιπέτειες, προς την χώρα των Μοχικανών, των κυνηγών και των χρυσοθηρών.

Ένα απόγευμα του φθινοπώρου, που περπατούσα στον κήπο, είδα σταματημένο μπροστά στον φράχτη ένα τρέινο. Πλησίασα με περιέργεια: ήταν μιά ταχεία πολυτελείας με μεγάλα και πλούσια βαγόνια. Είχε σταματήσει εκεί εξ αιτίας μιάς βλάβης. Την εξέταξα με μιά προσεκτική ευχαρίστηση όταν ξαφνικά ένοιωσα πώς με κύταξαν... Σήκωσα το κεφάλι μου σε μιά θυρίδα του βαγονιού, που ήταν αντίκρου μου και ανέτηλθην ένα κοριτσάκι που με άτενιζε. "Ίσως να ήταν στά χρόνια μου, χωρίς άλλο θα ήταν λίγο μεγαλύτερη από μένα... Ποτέ δεν είδα, όμως, πιά αγνή και πτωματική εμφάνιση..."

Ήταν ντυμένη πολύ όμορφα και ή επιδερμίδα της ήταν χλωμή και έλαμπε από μιά βαθειά λάμψη κάτω από τα μαύρα μαλλιά της που κυλούσαν στους ώμους της, τα χαρακτηριστικά της ήταν λεπτά σαν και των παρθένων στις παλιές τζαμαρίες και τα μάτια της είχαν τό φέγγος των πολυτιμών περσιδιών...

Όπισθοχώρησα ζαλισμένος, σαν να είχε δημιουργηθεί ξαφνικά μπροστά μου ή γυναικεία όμορφη σ' όλη της την μεγαλοπρέπεια... Παρετήρησε τον έκπληκτο θαυμασμό μου... και μου χαμογέλασε... Τής άνταπέδωσα τό χαμόγελό της, κοκκινίζοντας και γιά πρώτη φορά ένοιωσα ντροπή γιά τό άπλο τό σύμμο μου και τά σκοτισμένα παπούτσια μου...

Ξαφνικά, γύρισε σε μιά σοβαρή κυρία, που καθόταν αντίκρου της στο βαγόνι της, και είπε με παραπονοιακού ύφους: — "Ω! μαμά, πόσο διψώ!"

Σ' αυτές τις λίγες λέξεις ξεχώρισα μιά ελαφρά ξενική προφορά που μ'έκανε να υποθέσω πως έρχόταν από καμιά εξωτική θερμή χώρα, όπου τά πουλιά θα κελαηδούσαν σαν κι αυτή...

Η μητέρα της έκανε νόημα, πώς δεν μπορούσε να κάνει τίποτα... Τότε, χωρίς να ξέρω κι'εγώ τι έκανα, κινούμενος από μιά άγνωστη δύναμη ώρμησα στον κήπο κι'έκοψα ένα τσαμπί σταφύλια με δόλωχρες ρόγες... Γύρισα τρέγοντας προς τό βαγόνι κι' απ' τό κατεβασμένο τζάμι τό έδωσα στο κοριτσάκι.

— Ευχαριστώ, είπε αυτό άπαλά. Κι' άρχισε να τρώη...

Ακούστηκαν σφυριές και τό τρέινο, σιγά-σιγά, άρχισε να ξεκινά... Τότε τά μάτια μας έσμιξαν... Στά δικά της διάβασα μιά ξαφνική λύπη, σαν μιά έπιθυμία ν'αμείνηται, λίγο περισσότερο κοντά μου, ή τουλάχιστο να μου άφήση ακόμα την άρμονική άνάμνηση της φωνής της... Τά τρέινο όμως την έπαιρνε.

Είπαζε γύρω της σαν να ήθελε να μου δώσει κάτι γι'ανά μέ εύχαρίστηση κι'έσκυψε με τον κορμό έξω από τή θυρίδα, και μου έστειλε δυό οιλιά... ύστερα χάθηκε... Κι'έμεινα εκεί, σαστισμένος, με ή λήθιο βλέμμα, άτενίζοντας μ'έ μέρος από όπου έφυγε, μή τολμώντας να κινηθώ γιά να διαρκέση τό όνειρο. Μόνον όταν τό φώς του τελευταίου βαγονιού έσβυσε στον όρίζοντα, σιγήλα από την νάρκη μου και γύρισα στους γονείς μου, μ'εσιγανό βήμα, λυπημένος κι'εύτυχισμένος μαζί σαν κάτι άγνωστο, και τραγικό να είχε μ'πή ξαφνικά μέσα μου...

ΠΙΕΡ ΝΕΖΕΛΩΦ

Τί είναι λοιπόν ο γάμος; Οικοδόμημα μαθηματικών υπολογισμών και περισκεψέως ή ζήτημα τύχης; Η σοφία των λαών και των αιδώνων θεσμών το δεύτερο. Οι σοφοί άνθρωποι και οι άνοητοι για τό μέλλον, τό συζυγικών μέλλον των παιδιών τους γονείς, λένε πως είναι πρό πάντων τό υποθέσει καλής γνώσεως των πραγμάτων!

Θεωρούν δηλαδή τό συνοικέσιον ένα έργο τύχης στο όποιο πρέπει κανείς να συγκεντρώση όλη του την προσοχή γιά να γίνη αυτό που πρέπει. Και εν τούτοις, μπορούν να μ'ε δειβάσω υν όλοι αυτοί οι γονείς που με τόση επιμέλεια παρασκεύαζαν τό συζυγικό μέλλον των παιδιών τους, ότι δεν έπεσαν κατά τό 95% έξω.

Γιατί είναι έξω-κοιθώμενο, ότι τά περισσότερα από τά μαθηματικές υπολογισμένα συνοικέσια έχουν άποτύχει.

Συχνά οι γονείς, στην υπερβολική τους φροντίδα να προστατεύουν τά παιδιά των, να περιφρουρήσουν την εύτυγία των, καταφεύγουν στην έπιστήμη της μόδας: την ψυχναλγία ή την ψυχανάλυση που κάνει τώρα θραύση σε μερικά μέρη της Βορείου Εύρώπης. Πηγαίνουν σ'ένα ψυχίατρο σερ'είπειν και άφρουτό του περιγράφουν τον ύποψιο γαμπρό, μ'όλες του τις συνήθειες και όλα του τά γνωστά προτερήματα και έλλείμματα του ζήτησης την γνώμη των αν πρέπει τελικώς να του δώσουν την κόρη τους. Ο γάμος άποφαιίνεται ως άπορροή και ο γάμος γίνετα. "Υστερ' από λίγον καιρό τά δυό μέρη καταφεύγουν στους δικηγόρους των ζητώντας τό δ'ά'νυο. Αδύνατος ή συμβίωσις!

Σε κάποιον από τους ψυχναλγίας γιατρούς που παρεπονέθηκα ο πατέρας της νύφης γιά την άποτυχία της γνωμοδότησεως του ως προς τον γαμπρό και συνεπώς ά την άποτυχία της ένώσεως, ο έυτυχισ γαμπρός άπάντησε:

—Μου ζήτησατε την γνώμη μου γιά τον γαμπρό, δεν με συμβούλευθήκατε όμως, και γιά την νύφη!

Τό περιστατικό αυτό μου θυμίζει ένα ανέκδοτο που έγινε στην 'Ιαπωνία πρό καιρού. Όπως ξέρουμε ή χώρα αυτή συγκλονίζεται συχνά από τό σεισμούς, καταστροφικωτάτους κατά τό πλείστον. Οι άνθρωποι εκεί, δεν προφθαίνον να έναναγίζον τά σπύτια των! Ένας 'Ιάπων μηχανήδ: σκέφθηκε πολύ και τέλος νόμ: ότι έφευρε τό σπύτι που δεν

γρομίζεται ποτέ. Και πραγματικά, κατεσκεύασε τό πρώτο σπύτι-μοντέλο και τό υπέβαλλε στην δεινότερη δοκιμασία με ήλεκτρικούς κλονισμούς. Τό σπύτι δεν έπεσε. Κάποιος βρέθηκε και άγόρασε τό σπύτι αυτό. "Υστερ' από λίγον καιρό έσπάζ στην πόλη ένας φανερούς κηλόν. Γιατί τά στοιχεία δεν καταδιώκουν την 'Ιαπωνία μόνον άποθονώσε αλλά και έναερίως! Τό σπύτι έπεσε. Ο άγοραστής του διεμαρτυρήθη στον πωλητή και ζήτησε τά λεπτά του. Αυτός τον έστειλε να πάρη τον άέρα του και τό πράγμα έφθασε στο δικαστήριο.

—Κύριε δικαστά, είπε τότε ο μνηνθεις, έγώ του πούλησα ένα σπύτι που να μην πέφτη στους σεισμούς, όχι όμως και να άντέχη στους κλονώσε; Όλαυτε κατά τή γνώμη

αυτή της φυσικής να ανήνση καλλίτερα ο κ. άγοραστής! Και τό δικαστήριο άπήλλαξε τον έφευρέτη.

Λοιπόν, πρέπει κανείς και στο γάμο να υπολογίζει πέρ' από τά ανθρώπινα και γνωστά και στα άγνωστα και άσύλληπτα.

Κι' ένα άπ' αυτά τό σπουδαιότερο στην περίπτωση είναι ή τύχη. Μπορεί ένα συνοικέσιο άριστά παρασκευασμένο και υπολογισμένο ως την τελευταία λεπτομέρεια του να άποτύχει, κι' ένα άλλο που έγινε άψη σβύσε να κάνει εύτυγισμένο αυτούς που τό τραγματοποιούν.

Λοιπόν, γονείς! Μή ρωτάτε και πολύ πολύ προκειμένου να παντρεύετε τά παιδιά σας. Ο κόπος σας θα πάη ίσως χαμένος και συχνά είνε και επικίνδυνο να πολυεξετάζη κανείς! Δεν παραδοξολογώ. Υπάρχουν άνθρωποι έλλείμματα που τ'έζουμε και τά βλέπουμε στην καθημερινή ζωή γονίς να μ'ε κάνουν καμιά έξαιρετική έντύπωση. Τά θεωρούμε ανθρώπινα. Όταν τά ίδια αυτά πράγματα μ'ουν κάτω από τό φακό της εξέτασεως, μοιραίως μεγαλώνουν και μ'ε τρομάζουν. Και φυσικά, μ'ε κάνουν έτσι δυστυχισμένους!

Μή πολυεξετάζετε λοιπόν, και έχετε πρό πάντος όπ' όψεως ότι τό «κισμέτ» των "Αντολιτών δεν είναι μιά λέξη κενή άλ'α είναι ή πεμπτοσύνη μιάς φιλοσοφίας που δεν έπεσε έξω ποτέ: ότι είναι γραμμένο στον καθένα!

ΜΠΟΥΖΑΥΒΟΝ

Ο βασιλεύς των διαμαντιών

Στην Διεδνη Έκθεση

Χωρίς άμφιβολία, ένα από τά πιο αξιοθέατα της Έκθεσεως του Παρισιού, είναι και τό Βελγικό Παρίπτερο. Ήταν φοβερό τί γίνονταν έξω απ' αυτό με τον κόσμο που συνωστιζότανε να μ'η μέσα και που σχηματίζε ούρα, όπό την έπίδλωση άστυφυλάκων. Όλος αυτός ο κόσμος πήγαινε να θαυμάση τό έθνικό προϊόν του Βελγίου: τά διαμάντια του. Κάθε χώρα έχει κάτι να έπίδειξη που δεν τ'άχει καμιά άλλη, αλλά καμιά δεν μπορεί να κανχρηθή ότι έχει να ρουσιάση τόσο πολύ το έθνικό, όσο τό Βέλγιο. Ολόκληρο σχεδόν τό περίπτερο είναι άποφρομένο στην διομηχανία των διαμαντιών. Η "Αμβέρσα, ή καθ' αυτό διαμαντοπούλις αυτή έχει στείλει στην Έκθεση ότι πολυτιμότερο είχε. Έχει στείλει

Ο σερ "Οππενχάιμερ

μαζί και τον βασιλέα των διαμαντιών τον σερ "Ερνεστ "Οππενχάμερ. Ο άνθρωπος αυτός—αν μπορεί να όνομασθ ή άνθρωπος, άλλως, ένας δικτάτωρ του πολυτιμότερου πετρελίου— έχει καταντήσει θυρικός. Τά πλούτη του είναι άνυπολόγιστα. Κι' αυτός δεν ξέρει τί έχει. Λένε γιά τον Μέλλον, τον άλλοτε ύπομυρο των Οικονομικών της "Αμερικής, που έχει πεδάνει πρό καιρού, ότι υπήρχε ο πλουσιότερος άνθρωπος του κόσμου. Πάνη. Ο "Οππενχάιμερ τον έχει ξεπεράσει. Και όμως είναι ο μετροπορονέστερος ο πιο προστιός άνθρωπος του κόσμου. "Αφού έχει έλθει άπ'αποροσίτως στην Έκθεση. Και κανείς δεν ξέρει αν τό κοινό που συνωθειται έξω από τό βελγικό περίπτερο, δεν πάγει να δ'η περισσότερο από τά διαμάντια του τον βασιλέα τους!

—Π—

Ένας Γάλλος συνάδελφός έχει πλησιάσει τον σερ "Ερνεστ "Οππενχάμερ την ώρα που έδινε έξηγήσεις σ' ένα έπισκέπτη όπως ο τελευταίος των υπαλλήλων του και τον ρωτά γιά την διαδικασία της μεταφοράς του κολοσσιαίου αυτού θησαυρού από τό Βέλγιο στο Παρίσι.

—Ω! άπάντησε γελώντας ο σερ "Οππενχάιμερ, δεν ήταν και τόσο δύσκολο πράγμα! Χρειασθήκα πρώτα πρώτα να κατασκευάσω ένα θωρακισμένο βαγόνι.

Όταν τό βαγόνι αυτό έφθασε στον Παρισινό σταθμό του Βορρά άποστράφηκε από την άμαξοστοιχία και ώδηνύθηκε σε μιά ειδική γραμμή. Μέσα στο βαγόνι αυτό ήταν οι άνθρωποι μας με τις βαλτισούλες των που περιείχαν τά

διαμάντια. Μόλις κατέβηκαν από τό βαγόνι άμέσως τους περικύκλωσε ένας λόγος άστυφυλάκων και πολλοί τελενοφυλάκες που τόις συνώδευσαν ως τά ούτοκί-νινα τά όποια θα τόις ώδηγούσαν στην Έκθεση. Τά αυτοκίνητα αυτά είχαν σωφεί άστυνομικούς και ήσαν εφωδιασμένα με μυδραλλιοβόλα. Σε κάθε αυτοκίνητο υπήρχε και άπό ένας άνθρωπος μας, μαζί με 5—6 άστυνομικούς. Πίσω από τά αυτοκίνητα άκολουθούσε μιά ομάδα άστυφυλάκων. Έτσι τά διαμάντια έφθασαν χωρίς κανένα δυσάρεστο στην Έκθεση. Αλλά δεν σταμάτησαν έως έδώ τά μέτρα της άστυνομίας. Τά πολύτιμα εκθέματά μας φρουρούνται άγρύπτως από άστυφυλάκες και άξιωματικούς της άστυνομίας με πο-μ

λιτικά. Προσέξτε αυτό τό πλήθος που συνωθειται μπρος στις διτρίνες: κατά τό ήμισύ του είναι άστυνομικοί!...

Παρακαλώ, γράφει ο Γάλλος συνάδελφος, τον βασιλέα των διαμαντιών να με όδηγήση ο ίδιος στις διτρίνες με τόις θησαυρούς. Δέχεται προθυμότητα. Και εκεί, μπροστά σε μιά διτρίνα που έξηγεί πώς βγαίνει τό διαμάντι:

—Έδώ, είναι τό άκαθάριστο διαμάντι, όπως τό βρίσκουμε μέσα στο χώμα, ή άνάμεσα στα χαλίκια και τά πετρελάκια των άδαντοφύλων ποταμών. Τό όρυκτό διαμάντι βρίσκεται συχνά μέσα σε κανένα κομμάτι μεταλλεύματος, ή μέσα σε μιά άλλη πέτρα και σε άπολυθμένα χώματα. Ιδέτε αυτό εκεί τό διαμαντάκι που λάμπει γοιμένο κατά τό ήμισυ μέσα στο κομμάτι του μετάλλου που του χορηγεί γιά πρώτη θήκη, πούις έξοει επί πόσες αιώνες! Τό διαμάντι αυτό θα περάση πρώτα από τό εργαστήριο του καθαριστού, γιά να γίνη αυτό που βλέπετε στη δεύτερη αυτή διτρίνα. Κατόπι θα τό παραλάβουν οι ειδικοί που θα τό κόψουν και θα του δώσουν τό σχήμα που θα χρειασθ...

» Και προχωρούμε σ' άλλες διτρίνες όπου είναι πιά ή άποθέσις της λάμψεως και του άστραποβολήματος. Διαμάντια και μ'αργιάν μεθουν την όραση, αν μ'η έπιτρέπετε την έκφραση, ζαλίζουν τό μυαλό. Ο νους σταματά και τά μάτια μονάχα βλέπουν και άπολαμβάνουν. Ο συνοδός μου δεν μιλεί πιά: μ' αφήνει να θαυμάσω... και να πλάσω όνειρα χρυσά. Συγγνώμη..., διαμαντένια!...

ΕΝΑΣ ΦΟΒΕΡΟΣ «ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ»

Ένα εύδυμονόγραφο του Οκάρ

Ο δόκτωρ Μίμης Μπελαντόνας μπήκε στο λατρείο του με ύφος ανθρώπου ένθουσιασμένου από τη ζωή και από τον έαυτό του. Και γι'αυτό να μην είν ένθουσιασμένος; Μόλις είχε έπιμετρήσει από την Εύρώπη, όπου ή εύτραφής κυρία Μπελαντόνα και ή εύτραφεστέρα

κατάλαβε, του χαμογέλασε γλυκά και του είπε: — "Αμέσως. Ένα λεπτό να φύγη ο άλλος κύριος που είνε μέσα και θα είμαι στη διάθεσή σας.

Ο δόκτωρ Μπελαντόνας έκλεισε την πόρτα, σταμάτησε το μηχανήμα των ήλεκτρικών και άρχισε να μιλή στο φανταστικό πελάτη του, που υποτίθεται ότι τον συνώδευε γιά να φύγη.

—Ω ρ βουάρ, κύριε "Επιληπτική. Αύριο πάλι στις πέντε. Σε λίγο έμπαινε στο σαλόνι. —Καθίστε, κύριε, είπε τό έπισκέπτης. Πώς σας λένε;

—Πώς με λένε; Χ! Είμαι ο άγνωστος Χ! Α! άκτίνας Χ είνε Ι! παιδευθείς.

Μπήκε, λοιπόν, στο λατρείο του, έβριξε γύρω μιά ματιά και ζήτησε τη νοσοκόμα του:

— Περιμένουν πολλοί: — "Ένας μονάχα. Και λέει πως είναι βιαστικός.

— Καλά, έκαμε ο δόκτωρ Μπελαντόνας, που ήξερε πολύ καλά να ρεκαλάμη την δουλειά του. Βάλε μπρος τό μηχανήμα των ήλεκτρικών γιά ν' ακούεται απ' έξω ο θόρυβος και να νομίζει ο πελάτης πως είναι άλλος μέσα και κανένας θεοπέρας.

Τό έλατήριο ξεκουρδίστηκε! φώναξε ο έφευρέτης της καρδιοχορδολογίας. "Η καρδιά σας μόλις χτυπά!.. Μή κινησθ! Χορδίζω! "Εν-τέ-τρού, αλέ-βου πάς! "Ετοιμος! "Η καρδιά σας θα δουλέψη τώρα θαυμάσια!.. "Ω ρ βουάρ!

Και χωρίς να έπιτρέψη στο γιατρό να φέρη αντίρρηση, ο τρελλός «Χ» άρπαξε τό χαρτοφύλακά του, έκαμε μιά στροφή επί τόπου και έφυγε δρομαίος.

Αυτός είναι έντελώς γιά τά σίδερα, είπε ο δόκτωρ Μπελαντόνας. Την ώρα όμως που έκοιμώτανε ή μπλουζά του τυχαίως τό χέρι του πήγε στις τσέπες του γιλέκου του. Απότομα ο γιατρός έγινε κάτω-χρος.

—Αχ! φώναξε. Την έπαθα! Στην τσέπη περίπτερο ο τρελλός είμ'εγώ!

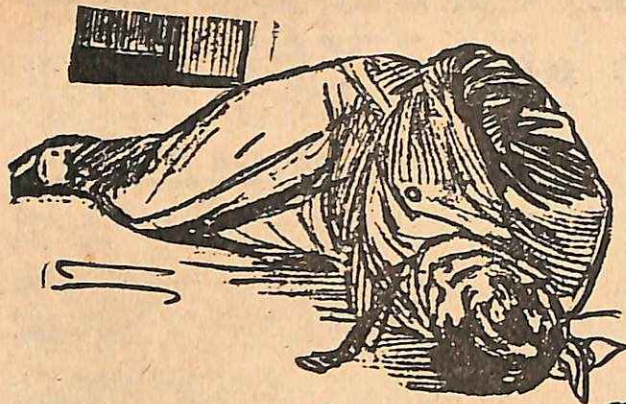
— Γιατί;

—Ο έφευρέτης της καρδιοχορδολογίας μου... χτύπησε τό ρολόι!

Είμαι ο έφευρέτης της καρδιοχορδολογίας.

ΟΚΑΡ

Η μηχανή... του θανάτου

Ένα συγκλονιστικό διήγημα
του Άρδουρ Ούίλλιαμς

—Άρνησες μια ώρα δλόκληρη, Μόλλυ, είπε ο Ούίλλιαμ Γκρέυ στη φίλη του, μόλις εκείνη πέ-
ρασε θιαστική το κατώφλι του

χώλο.
—Ού, καμμένε, απάντησε η νέα, το
χάσιμο μιάς ώρας δεν παίζει κανένα
ρόλο στη ζωή.

—Με συγχωρείς, Έκαμε εκείνος με
το ίδιο επιτιμητικό ύφος. Και πέντε λε-
πτά ακόμα παίζουν ρόλο. Τώερες κα-
λά πώς έχω μια πολύ θιαστική δου-
λειά απόψε. Και την μιά ώρα, που θα
περνούσαμε μαζί στο χορό των Μπάρ-
τον, προτιμήσεις να την χάσω εδώ μέ-
σα, περιμένοντάς σε.

—Η Μόλλυ ζάρωσε το στοματάκι της
σε μια έκφραση παραπόνου.

—Θες να μου πής, ότι δεν θα πάμε
πιά στο χορό; ρώτησε.

—Ακριβώς. Αύριο το πρωί πρέπει να
παραδώσω στο ύπουργείο των Στρα-
τιωτικών τών σχέδια της έφευρέσεώς
μου. Είμαι υποχρεωμένος να δουλέ-
ψω σχεδόν όλη τη νύκτα. Δεν πρόκει-
ται, θέθαια, να χάσω τους κόπους τό-
σων έτών για να σε συνοδεύσω στο χο-
ρό.

—Πολύ καλά, είπε η νέα πεισματω-
μένη. Αφού εσύ δεν έχεις καιρό να με
πας στο χορό, θα με συνοδεύση ο
Ρούπερ Στόρν. Εκείνος είναι περισσότε-
ρο πρόθυμος να με περιποιηται. Καλη-
νύχτα.

—Εφυγε θιαστική, όπως ήλθε, χτυ-
πώντας την πόρτα με θυμό.

—Μόλλυ! Μόλλυ! φώναξε ο Ούίλ-
λιαμ, τρέχοντας ξοπίσω της.

Μα η νέα τράβηξε το δρόμο της, χω-
ρίς να γυρίση καν να τον κυτάξει.

—Α, πεισματάρια! Έκαμε αυτός και
κλείνοντας την πόρτα, διευθύνθηκε στο
γραφείο του.

—Η απότομη αυτή αναχώρηση της
Μόλλυ τον είχε λυπήσει πολύ.

—Αναγνώριζε, πώς της φέρθηκε κά-
πως απότομα. Δεν την είχε δει τρεις
δλόκληρες μέρες. Και απόψε, που της
τηλεφώνησε και την περίμενε με τόση
λαχτάρα για να πάνε στο χορό, η Μόλ-
λυ άργησε και τον έκανε να νευριάση,
ίσως παραπάνω από όσο έπρεπε.

Αυτό το αδιόρθωτο ελάττωμα της
Μόλλυ να μην έρχεται ποτέ στην ώρα
του ραντεβού τον στενοχωρούσε πολύ.

—Είχαν το μόνο σημείο, στο οποίο δε
συμφωνούσαν. Μα, επί τέλους, όσο κι
άν έφταιγε η φίλη του, εκείνος δεν έ-
πρεπε να της φερθή τόσο άσχημα. Ω-
ρισμένως, είχε άδικο κι έπρεπε την έ-
πομένη να της ζητήσει συγγνώμην. Θα
περνούσε μάλιστα απ' το Γκρίφιν να
της αγοράση ένα μπουκέτο λουλου-

δια...
—Έκείνο όμως, που τον στε-
νοχώρησε περισσότερο απ' όλη
αυτή την ιστορία, ήταν η δή-
λωση της Μόλλυ, ότι θα πη-
γαινε στο χορό με το Ρούπερ Στόρν.

Αυτό τον άνθρωπο δεν μπορούσε πο-
τέ να τον χωνέψη ο Ούίλλιαμ. Ήταν
έναν τύπου πολύ ύποπτος και στην
Τράπεζα, που δούλευαν κι οι δυο, δε
μπορούσε κανείς να εξηγήση πώς ο
Στόρν εύρισκε τα χρήματα, που σκορ-
πούσε σε γλέντια και τυχερά παιγνί-
δια. Όπωςδήποτε όμως δεν τολμούσε
κανείς να εκδηλώση τις υποψίες του,
γιατί δεν υπήρχαν αποδείξεις...

Ο Ούίλλιαμ πήρε τα σχέδια της έ-
φευρέσεώς του και έτοιμάσθηκε να
φύγη για το εργαστήριό του, που ή-
ταν αρκετά μακριά απ' το σπίτι, στην
άκρη του τεραστίου περιβολιού, που
την είχε μεταβάλει σε εργαστήριο.

Φεύγοντας, πέρασε να πη καληνύ-
χτα στη μητέρα του.

—Πάλι νυχτέρι έχεις απόψε; τον
ρώτησε εκείνη.

—Ναί. Αύριο με περιμένει στις έν-
νη στο γραφείο του ο Μέντιον του
Ύπουργείου των Στρατιωτικών. Θα
του παραδώσω τα σχέδια και η έφεύ-
ρεσή μου θα γίνη κτήμα του Κρά-
τους...

—Είμαι πολύ εύχαριστημένη που
τέλειωσε πια αυτή η δουλειά, Ούίλ-
λιαμ. Πρώτα, γιατί θα πραγματοποιη-
θούν τα όνειρά σου, θα γίνης ένδο-
ξος και πλούσιος—δεν είναι μικρό
πράγμα, έ; Εύεργέτης της πατρίδος
και της ανθρωπότητας! Και ύστερα,
γιατί θα σου μένη περισσότερος και-
ρός για την καμμένη τη Μόλλυ, που
τόσο την παραμελείς τώρα τελευταία...

Ο Ούίλλιαμ χαμογέλασε.

—Ναί, μαμά, έχεις δίκιο, είπε. Κι
έμένα τ' όνειρό μου είναι να κάνω τη
Μόλλυ εύτυχισμένη. Μόλις πουλήσω
την έφευρέσή μου και παραιτηθώ από
την Τράπεζα...

—Σκέπτεσαι, λοιπόν, να παραιτη-
θής από την Τράπεζα; τον διέκοψε η
κυρία Γκρέυ.

—Ω, θέθαια, Έκαμε γελώντας ο
Ούίλλιαμ. Και ασφαλώς θα συμφω-
νήσης μαζί μου, μαμά, ότι είναι προ-
τιμότερο να είμαι μέτοχος και σύμ-
βουλος της Τράπεζης παρά υπάλλη-
λος...

—Ω, ναί, Έκαμε η μητέρα του, ενώ
το πρόσωπό της φωτισήθηκε από ένα
χαμόγελο ετυχίας.

—Ξέρεις, μαμά, είπε ξαφνικά ο
Ούίλλιαμ, η Μόλλυ θύμωσε απόψε μα-
ζί μου.

—Γιατί;

—Της μίλησα κάπως άσχημα.

—Μήπως άργησε μερικά λεπτά από
κανένα ραντεβού;
—Ακριβώς, μαμά. Άργησε μια δ-
λόκληρη ώρα.

—Ω, καμμένε Ούίλλιαμ, είσαι υπερ-
βολικός μ' αυτή την ακρίβεια που ά-
παιτείς στα ραντεβού σου. Έχεις πα-
ρασυρθή από τις έρευνες και τα μη-
χανήματά σου, που δουλεύουν με ά-
κρίβεια χιλιοστών του δευτερολέπτου
και νομίζεις πως και οι άνθρωποι εί-
ναι ζωντανά μηχανήματα...

—Ίσως έχετε δίκιο. Όπωςδήποτε ό-
μως μια ώρα καθυστέρηση μπορεί να
στοιχίση πολλά πράγματα...

—Ακόμη και την εύτυχία δυο ανθρώ-
πων; ρώτησε η κυρία Γκρέυ μ' ένα
τόνο άνησυχίας στη φωνή της.

—Ω, όχι. Δεν φθάσαμε ως εκεί. Ο
θυμός της Μόλλυ θάναι παροδικός,
δίχως άλλο... Είμαι θέθαιος, πως αύ-
ριο το πρωί στις όκτώ—πιθανότατα
με κάποια... καθυστέρηση—θάρρη να
με πάρη από το εργαστήριο, όπως κά-
νει πάντα όταν έχω δλονύκτια δου-
λειά...

—Η Μόλλυ είναι ανεκτίμητο κορίτσι.

—Δεν υπάρχει καμιά αντίρρηση.

Και η μέρα, που θα της δείξω πόσο το
πιστεύω αυτό, έφθασε. Θάναι η αύρια-
νή. Καληνύχτα, μαμά.

—Καληνύχτα, Ούίλλιαμ. Και καλή
επιτυχία.

Ο νέος φίλησε τη μητέρα του, και
τράβηξε προς την πόρτα.

Ξαφνικά, κάτι θυμήθηκε και γύρισε
πίσω.

Είδατε, μαμά; είπε, γελώντας. Κόν-
τευα να ξεχάσω κι' εγώ, ότι σήμερα
τη νύχτα τελειώνει η «θερινή ώρα» και
ότι πρέπει να θάλωμε τα ρολόγια μια
ώρα πίσω.

Μιλώντας, έφθασε στο ρολόι του τοί-
χου και γύρισε τον ώροδείκτη ανάπο-
δα.

—Ενθ έφευγε ύστερα, άκουε τη μη-
τέρα του που του έλεγε σε χαδιάρικο
τόνο:

—Η άφηρημάδα σου αυτή πρέπει να
σε κάνει λιγώτερο άυστηρό άπέναντ
της Μόλλυ...

Οι ώρες έφευγαν γλήγορα, όπως
συμβαίνει όταν κανείς είναι άφωσιω-
μένος σε κάποια σπουδαία δουλειά.

Ο Ούίλλιαμ, όλος χαρά πρόσθετε τις
τελευταίες λεπτομέρειες στα σχέδια
της καταπληκτικής του έφευρέσεως.

Επρόκειτο για ένα σύστημα ήλε-
κτρικών συσκευών, που μπορούσαν να
εκπέμπουν σε μεγάλη απόσταση ειδή-
κά κύματα τρομακτικής μαγνητικής έ-
πενεργείας. Η «καθολική» δύναμις
των κυμάτων αυτών ήταν τέτοια, που
μπορούσαν να σταματήσουν αυτοστιγ-
μή την κίνηση κάθε βενζινοκίνητου μη-
χανής. Έτσι, τα άεροπλάνα, που θα
θρискόνταν μέσα στο πεδίο της δρά-
σεως των κυμάτων της συσκευής του
Ούίλλιαμ Γκρέυ, θα υποχρεωνόταν να
προσγειωθούν. Το τρομερό αυτό όπλο

του άερος, που άπειλεί να σκορπίση
τον όλεθρο με τις θόμβες και τα δηλη-
τηριώδη άέρια, θ' άχρηστευόταν όρι-
στικώς...

Ο άρχιμηχανικός Μέντιον, διευ-
θυντής του ειδικού τμήματος του ύ-
πουργείου των Στρατιωτικών, ήταν έν-
θουσιασμένος με την έφευρέση του
Ούίλλιαμ. Και του είχε συστήσει να
είναι πολύ προσεκτικός στα πειράμα-
τά του. Δεν έπρεπε να κινήσουν την
προσοχή κανενός, γιατί οι μυστικοί
πράκτορες των ξένων Κρατών, προκει-
μένου να έξασφαλίσουν μια τόσο σπου-
δαία έφευρέση, θα ήσαν ικανοί για ό-
λα...

Αυτός ήταν ο λόγος, που ο Ούίλλιαμ
είχε διαλέξει για εργαστήριο το άπό-
μερο εκείνο σπίτι κι' το περιβολιού.
Ήταν αρκετά καλά κρυμμένο από
κάθε θέθαιλο βλέμμα. Κι' έπειτα, είχε
μερικές χρήσιμες καταπακτές άσφα-
λείας...

Ο νέος έφευρέτης είχε ήδη τελειώ-
σει την συμπληρωματική εργασία του
πάνω στα σχέδια του μηχανήματος έκ-
πομπής των κυμάτων κι' έτοιμαζόταν
να τα σφραγίση σ' ένα φάκελλο, όταν
άκουσε έξω από το εργαστήριό του έ-
ναν περίεργο θόρυβο...

Στάθηκε λίγο κι' άκουσε προσεκτι-
κά. Ο θόρυβος εκείνος μαρτυρούσε
την παρουσία κάποιου ή κάποιων εκεί
γύρω.

Η ώρα ήταν περασμένα μεσάνυχτα.
Οι έπισκέπται του, όποιοι κι' άν ή-
ταν, δεν θάχαν, ασφαλώς, κανένα καλό
σκοπό.

Γι' αυτό σκέφθηκε άμέσως, για κάθε
ένδεχόμενο, να έξασφαλίση τα σχέ-
δια.

—Άνοιξε γλήγορα μια μικρή κατα-
πακτή του πατώματος, πήρε από μέσα
μια δέση με σχέδια, που δεν είχαν
καμιά σχέση με την έφευρέση του,
άντικατέστησε με αυτά μέσα στο φά-
κελλο, που προωριζόταν για το ύπουρ-
γείο, τα πραγματικά του σχέδια και
αυτά τα τελευταία τα τοποθέτησε μέ-
σα στη χαλύβδινη θήκη της καταπα-
κτής, την οποία έκλεισε άμέσως.

—Ύστερα, άνοιξε το συρτάρι του γρα-
φείου του, πήρε από μέσα ένα περι-
στροφό και περίμενε...

Ένας θόρυβος στην πόρτα, που φα-
νέρωνε την προσπάθεια διαρρήξεως,
τράβηξε προς τα εκεί την προσοχή
του.

Μα ενώ, με το περιστροφό στο χέρι,
είχε το βλέμμα του καρφωμένο στην
πόρτα, έτοιμος να ένεργήση κατάλ-
ληλα στην πρώτη εμφάνιση του άνεπι-
θύμητου έπισκέπτη του, άκούστηκε
ξαφνικά ο θόρυβος ενός τζαμιού που
έσπασε σε χίλια κομμάτια και από το
παράθυρο, που ήταν μερικά θήματα
πίσω του, ήρθε στ' αυτιά του η διατα-
γή:

—Μη κινηθής, Ούίλλιαμ! Άφησε το
περιστροφό να πέση απ' τα χέρια σου,
γιατί άλλωθίτικα πυροβολώ!

Χλωμός από έκπληξη και φρίκη ο
νέος, συμμορφώθηκε με τη διαταγή.

—Ψηλά τα χέρια! διέταξε πάλι ο
ληστής, που είχε πηδήσει τώρα από το
παράθυρο μέσα στο δωμάτιο.

Ο Ούίλλιαμ σήκωσε τα χέρια ψηλά
και γύρισε προς το μέρος που έρχόταν
η φωνή.

Αντίκρουσε έλοσυρό μπροστά του τον
Ρούπερ Στόρν, ο όποιος τον σημά-
δευε μ' ένα αυτόματο. Συγχρόνως, ά-
πό την πόρτα, που άνοιξε διάπλατη,
πήλκε ένας κοντός άνθρωπος με ά-
γρια χαρακτηριστικά και φαρδιές
πλάτες.

—Ωστε έτσι κερδίζεις τα λεφτά που
ζοδεύεις, είπε ο Ούίλλιαμ στο Στόρν,
κυττάζοντάς τον με περιφρόνηση.
Θάναι πολύ χρήσιμη αυτή η πληροφο-
ρία στους ανθρώπους της Τραπέζης.

—Ναί, ασφαλώς, είπε ο Στόρν, μ' έ-
να σαρκαστικό χαμόγελο. Με μόνη τη
διαφορά ότι δεν θα ζήσης εσύ για να
τους τη μεταδώσης...

Ο κοντός άνθρωπος ώρμησε κι' άρ-
παξε τον Ούίλλιαμ απ' τους ώμους.
Με δύναμη που φαινόταν έντελώς άπί-
στευτη για το άνάστημά του, τον άνάγ-
κασε να καθήση στην καρέκλα του.

Ο νέος έφευρέτης δεν πρόφθασε να
πη τίποτε άλλο, γιατί οι δυο λησται
τον έφίλωσαν γερά και τον έδεσαν με
καταπληκτική ταχύτητα στην καρέκλα.
Ο τρόπος που ένεργοσαν, έδειχνε πως
ήταν έξαιρετικά έξησκημένοι στο είδος
αυτό της δουλειάς...

—Και τώρα, τα σχέδια! είπε ο
Στόρν.

—Με την πρώτη ματιά, που έρριξε
πάνω στο γραφείο, αντίκρουσε το φά-
κελλο τον προωρισμένο για το ύπουρ-
γείο.

Ένα σαρκαστικό, κτηνώδες γέλιο
θριάμβου άκούστηκε.

—Μπράβο, Ούίλλιαμ, είπε. Τάχεις
συγκεντρωμένα όλα εδω για τον κύ-
ριο Μέντιον. Έξαιρετική τύχη για
μέ. Ο κύριος του ύπουργείου μπορεί
να περιμένη...

—Έχω στο φάκελλο στην τσέπη του,
ένθ ο σύντροφός του έφερε κι' έτοπο-
θέτησε πάνω στο τραπέζι και πλάι στον
δεμένο Ούίλλιαμ, ένα μικρό κιβώτιο
που είχε σε μια από τις πλευρές του
ένα ρολόι.

Ο Στόρν κούρδισε το ρολόι αυτό
και το έβαλε σε κίνηση.

—Ξέρεις, είπε ύστερα έιρωνικά στον
Ούίλλιαμ, είμαι κι' εγώ έφευρέτης, ό-
χι μονάχα σύ. Αυτό που θέλεις είναι
μια «σατανική μηχανή» όπως θα έλεγε
ο κύριος Μέντιον. Είναι έτσι ρυθμι-
σμένος ο μηχανισμός του ρολογιού της,
που στις έπτάμις άκριβώς θα γίνη
μια πολύ φαντασμαγορική έκρηξις.

Η Μόλλυ, κατάληπτη, έτρεξε μονά του...

που θα κάνει χίλια κομμάτια κι' έσένα
και το εργαστήριό σου...

—Έν τώ μεταξύ έμεις θάμαστε πολύ
μακριά και θάχουμε έτσι έξασφαλίσει
ένα θαυμάσιο «άλλοθι». Όσο για τη
χαριτωμένη μίς Μόλλυ, που με περιμέ-
νει τώρα στο χορό των Μπάρτον, μην
άνησυχής. Κάποιος θα έρεθί να την
συνοδεύση στο σπίτι της...

—Έλα να φύγουμε γλήγορα κι' άσε
τη συζήτηση έκανε με μια σκληρή, ά-
χρωμάτιστη φωνή ο σύντροφος του
Στόρν.

Οι δυο άπαίσιιοι άνθρωποι, άφου έβε-
βαιώθηκαν άλλη μια φορά ότι ο Ούίλ-
λιαμ ήταν γερά δεμένος και φιωμέ-
νος, έφυγαν γλήγορα, αφήνοντας την
πόρτα διάπλατη...

Ο Ούίλλιαμ, εθδής μόλις έφυγαν
οι λησται, κατέβαλε άπεγνωσμένες
προσπάθειες για να μπορέση ν' άπαλ-
λαγή από τα δεσμά του, μα γλήγορα
κατάλαβε, πως αυτό ήταν έντελώς ά-
κατόρθωτο.

Τον είχαν δέσει τόσο τεχνικά, ώστε
και δύναμη τιτάνος άκόμα άν είχε, θα
του ήσαν άδύνατο να έλευθερωθώ.

Ένα μικρό χαμόγελο τώρα ζάρωσε
τα χείλη του. Τα σχέδια, θέθαια, τα
πραγματικά δεν είχαν πέσει στα χέρια
των ληστών και η ληστεία αυτή δεν
θάχε καμιά σημασία, άν άπάνω στο
τραπέζι, δίπλα του, δε δούλευε το σα-
τανικό εκείνο μηχανήμα του θανάτου...

Ποιός όμως μπορούσε νάχη έστω και
την άμυδρή έλπίδα πως θα θρискόν-
ταν κάποιο χέρι να τον έλευθερώση
και να σταματήση τους μοιραίους δεί-
κτες εκείνου του φρικτού ρολογιού;

Τά λεπτά, οι ώρες δε περνούσαν και
θάφθανε κάποτε η τραγική στιγμή, που
μια τρομερή έκρηξις θα μετέβαλλε σ'
έρείπια το εργαστήριό του και αυτόν
σε μια μάζα ματωμένης λάσπης.

Ο μόνος άνθρωπος που θάρχόταν ίσ-
ως στο μέρος εκείνο για να τον συ-
ναντήση θάταν η Μόλλυ.

Μα κι' εκείνη θάφτανε πολύ άργα...

—Έρχόταν πάντα στις ό-
κτώ και, συχνά, πολύ άρ-
γότερα ακόμα...

—Η καταστροφή θα έχη
συντελεσθή ως εκείνη την
ώρα... Τό σατανικό μηχα-
νήμα θα σκορπούσε τον
 όλεθρο άκριβώς στις έ-
πτάμις...

Ο Ούίλλιαμ έρριξε μια
θλιβερή ματιά γύρω στο
μικρό του εργαστήριο.

Πόσους κόπους δεν εί-
χε καταβάλει εκεί μέσα
χρόνια δλόκληρα δουλεύ-
οντας για ένα καλύτερο
μέλλον!

Πόσες έλπίδες δεν είχε
στηρίξει στη δουλειά του
αυτή και στη ξενύχτια
του!...

Πόσους πόθους και δ-
υστρα δεν είχε πλάσει γι'
αυτόν και την άγαπημέ-
νη του Μόλλυ!

—Ο! αυτά θα τα έκη-
νένιζε σε λίγες ώρες η
έκρηκτική εκείνη συ-
σκευή, που ήταν πλάι
του...

Σκέφθηκε να συγκεν-
τρώση όλες τις δυνάμεις
του και να κατορθώση να
ρίξη προς τα πλάγια το

(Τό τέλος στη σελίδα 28)

Εξυπνα καὶ κουτὰ

Ἡ διαφορά

—Έχουμε ένα κοινό λογαριασμό με τον άνδρα μου στην Τράπεζα.

—Δεν είναι καλό αυτό. Θά μπερδεύσατε έτσι συχνά.

—Καθόλου. Έκείνος, καταθέτει και εγώ αποσύρω.

Ἀκριβῶς τότε

—Διαπιστώνω μιὰ ἀδυναμία τῆς ὁράσεως. Μὴν πίνετε πολὺ.

—Περίεργο γιατί μου. Κι' ὁμως, όταν πίνω πολὺ βλέπω διπλά!...

Δὲν διαζότανε

—Τὸ εἰσιτήριό σας κύριε εἶναι γιὰ τὴν ἀπλὴ ἀμαξοστοιχία καὶ σεῖς ὁρίσκατε στὴν ταχεία.

—Δὲν πειράζει. Μπορεῖτε νὰ πάτε πὺδ σιγά. Δὲν διαζόμαι.

Πολὺ περίεργο

—Δὲν θυμᾶστε λοιπὸν πόσα εἶναι τὰ ὀστά τοῦ κρανίου;

—Δὲν εἶναι περίεργον κ. καθηγητά, ἀφοῦ τᾶχω στὸ κεφάλι μου;

Ένας φιλάδρwpος

—Ἀκουσε ἐδῶ φίλε μου, πάρε ἕνα ράγιο καὶ πάψε νὰ ζητιανεύῃς! Στὴν ηλικία σου αὐτὸ κάνει πολὺ κακό στὴν υγεία.

Τί χρειαζότανε

—Πήγατε λοιπὸν καὶ στὴν Πομπήϊα;

—Ναί. Ὁραῖο μέρος, ἀλλὰ τί τὰ θέλετε, ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ μεγάλη ἐπισκευή!...

Ἡ ἀναλογία

—Θὰ πᾶψης τέλος πάντων Γιάννη νὰ καταγίνεσαι μὲ τὶς κοῦρες σου; Θὰ μᾶς καταστρέψης.

—Ὅχι περισσότερο ἀπὸ τὶς διῆς σου κοῦρες στὰ μαγαζιά!...

Κάτι ἤξερε

—Θέλεις νὰ πάρῃς αὐτὸν τὸν ἀστυφύλακα, καὶ ὅμως δὲν ξέρεις ἀκόμη ποῖος εἶναι;

—Πῶς, μαμᾶ, ξέρω τὸν ἀριθμὸ του.

Εκλεκτοὶ στίχοι

Ἡ μαγεμένη βρύση

Ἐκεῖ ψηλά, ποὺ φαίνεται τὸ μαῦρο κυπαρίσσι
Καὶ πάρα πέρα ὁ ἐγκρεμὸς, ἐκεῖ 'νε καὶ μιὰ βρύση.

Σ' αὐτὴν διαβάτες, πιστικοί, γυρνοῦσαν νύχτα μέρα,
Καὶ γροῖκαες νύχτα μέρα ἐκεῖ τραγοῦδι καὶ φλογέρα.

Μιὰ μέρα, ποὺ ροβόλαγα ἀπὸ τ' ἀπάνω πλάι,
Εἶδα μιὰ κόρη πῶσκυβε κῆπιε νερὸ καὶ πάει.

Πῆγα κι' ἐγὼ καὶ ἦπια νερὸ, κι' ἀγάμισα τὴν ὥρα.
Καὶ δροσιμένους κι' ἐλαφρὸς κατέβαινα στὴν χώρα.

Πολὺς ἐπέρασε καιρὸς. Μὰ ἀπὸ τὴ μέρα ἐκείνη
Πόνος μὲ σφάζει καρδιακὸς κι' ἥσυχο δὲ μ' ἀφήνει.

Βολές μὲ κάνει νὰ γελῶ, βολές ν' ἀναστενάζω,
Βολές νὰ κλαίω καὶ βολές τραγοῦδια ν' ἀραδιάζω.

Κάποτε μ' εἶδαν στὸ χωριό, σὲ μιὰ μεγάλη σκόλη
Κι' ὅς' ἔμαθαν γιὰ τὸ νερὸ, τὸ καταριώνταν ὅλοι.

Κι' ἡ δόλια ἡ βρύση ἐρμήμαξε. Κι' ὅχ' τότε νύχτα μέρα
Ὅυτε τραγοῦδι ἀκούς ἐκεῖ οὔτε γροικὰς φλογέρα.

Κι' ὅποιος διαβαίνει ὅχ' τὸ χωριό, ψηλά στὸ κυπαρίσσι
Ἦσυχον τὸ δείχνουνε καὶ λέν: «ἡ Μαγεμένη Βρύση».

Τ' ἔφταιξε ἡ βρύση; Ἐφταιξεν ἡ μάγισσα ἡ παρθένα,
Ὅπου τὴ βρύση ἐμάγεψε κι' ἐμάγεψε κι' ἐμένα.

Σὰν ἔρθη τώρα ἡ μορφονιά ποὺ μάγεψε τὴ βρύση
Καὶ μ' ἕνα φίλημα γλυκὸ τὰ μάτια μου ἔσκησε,

Θὰ γειάνη, ὁ πόνος ποὺ μὲ τρώει βαθεῖα καὶ μὲ μα
ραίνει,

Καὶ θὰ νὰ πάρουνε νὰ λέν' τὴ βρύση μαγεμένη.
Κ. ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

ΤΟΥΡΚΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ὁ δραματικὸς συγγραφεὺς ἔφθασε στὴν σκηνὴ ὅπου τὸ ἀνδρόγυνον συμπλέκεται.

Εὐθυμες ιστοριοῦλες

Ὁ σύζυγος ξεύρει

ιστορίαν

Τὸ ἀνδρόγυνον δὲν τὰ καλοπερ-
αί, ἐπὶ εἰκοσιπέντε χρόνια τώρα
ὅλο τσακισμένοι ὁρίσκονται.

Κάποτε φθάνει καὶ ἡ 21η ἐπέ-
τειος τῶν γάμων των καὶ ἡ γυ-
ναῖκα του προτείνει ἀνακοπή.

—Γιάννη, ξέρεις πῶς μεθαύριο
γίνονται 25 χρόνια ποὺ εἴμαστε
παντρεμένοι; Δὲν θὰ γιορτάσου-
με;

—Ὅχι. Θὰ ἀναβάλλουμε γιὰ
πέντε χρόνια.

—Καὶ γιατί;

—Γιὰ νὰ γιορτάσουμε τὴν ἐπέ-
τειο τοῦ τριακονταετοῦς πολέ-
μου!

Προτιμότερος ὁ σεισμός!

Κάποιος Ἄγγλος ἐγκατεστη-
νός μὲ τὴν οἰκονομίαν του στὴν
Ἰαπωνία τῆς Ἰαπωνίας, τρομο-
κρατήθηκε ἀπὸ τοὺς συχνοὺς σει-
σμούς ποὺ γίνοντουσαν στὸ μέρος
ἐκεῖνο καὶ ἔσπευσε ὕστερ' ἀπὸ
λίνο καιρὸ νὰ στείλῃ πίσω στοὺς
γονεῖς του τὰ δύο τὸν ἀγόριο,
ποὺ ἦσαν ἀρκετὰ ζωηρά.

Μετὰ δύο μῆνες, ἔπαιρνε ἀπὸ
τὸ Λονδίνον τὸ ἔξης τηλεγρά-
φημα:

«Ἀποστείλατε σεισμοὺς Ἰαπο-
νία καὶ λάβετε ὁπίσω παιδιὰ!».

Έν τῷ μεταξύ

Ὁ κ. Τ. συναντᾷ στὸ δρόμο τὸν
φίλο του Γ. ποὺ εἶχε μανιὰ μὲ
τὶς χρηματιστικὰς δουλειές.

—Καλὰ ποὺ σὲ θοῖκα τοῦ λέει
αὐτὸς εἶχα μιὰ πρώτης τάξεως
κομπίνια νὰ σοὺ προτεῖνω, θὰ
κερδίσουμε πάνω ἀπὸ ἕνα ἑκατομ-
μύριο... ὁ καθεὶς.

—Ὁραῖα! Έν τῷ μεταξύ μοῦ
δίνεις κανένα ἑκατοστάρικο, ἔτσι
γιὰ προκαταβολή στὰ κέρδη;

Ὅχι καὶ πολλὰ

Ὁ κ. Μενέλαος, πάσχει ἐδῶ
καὶ κάμποσο καιρὸ ἀπὸ τὸ στο-
μάχι του. Κάποτε ἀποφασίζει νὰ
πάνη σ' ἕναν γιατρό. Αὐτὸς τὸν
βάζει νὰ τοῦ διηγηθῇ τὴν ζωὴ
ποὺ κάνει.

—Ἀ! γιατί μου, ὅλα κι' ὅλα
ἀλλὰ ζῶ μὲ τὸ ρολόι! Ἀκούτε νὰ
ἦθε: Τὸ πρωὶ στὰς ἑπτὰ μὲς
ἐπιπνέω θὰ πῶ ἕναν καὶ μ' ἕνα
παξιμάδι. Στὶς ὀκτώ παίρνω τὴν
σοκολάτα μου νὰ λίγο ψωμί καὶ
ἕνα κομματάκι κέφι.

Στὰς ἑννὰ πίνω τὸ γάλα μου
νὰ δυὸ καὶ τρεῖς καὶ λίγο
ζαμπόν. Στὶς ἑνδεκά πίνω δυὸ
μπύρα μὲ δυὸ σάντουιτς. Καθό-
τι ὡς τὸ μεσημέρι δὲν παίρνω
τίποτε!..

ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΙΣ ΚΟΥΪΝΤΕΣ

ΜΠΑΛΛΑΡΙΝΕΣ!

Β. ΟΙ ΜΠΑΛΛΑΡΙΝΕΣ ΤΟΥ "ΙΝΤΕΑΛ",

Καὶ τώρα τὸ μπαλέτο τοῦ «Ἰντεάλ»
κι' ἄλλες ὀκτὼ μπαλαρίνες καὶ οἱ
ὀκτὼ στὴν ἴδια κόψη, ἡ μιὰ καλλι-
τερὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ὄκτω ζευγάρια
γάμψες γυμνασμένες καὶ γεμάτες νεῦρα καὶ
ὀρεξὴ νὰ φάνε τὸ σανίδι. Δεκαῖς κολῶ-
νες ἀπὸ μπετόν ἀρμὲ ἐπάνω στὶς ὁποῖες
σπριζεῖται τὸ χορευτικὸν οἰκοδόμημα «Πέρ-
δικα» (τώρα, καὶ όταν ὁ φίλος μας ὁ Γιαν-
νουκάκης χορτάσῃ, θὰ σπριζήθῃ καὶ ἕνας ὁ-
ροφος ἀκόμη στὰ κεραμίδια τοῦ ὁποῖου θὰ
κατοικήσῃ ὁ «Γάτος» τὸν κ. κ. Καπετανάκη,
Γιαννακοπούλου καὶ Κυπαρίσιου.

Παραπενθῆκαν γιατί δὲν τὶς προτίμησα,
γιατὶ τᾶχαν νὰ ἀρχίσῃ ἡ καριέρα μου ἀ-
πὸ τὸ «Μοντιάλ» μὰ ἐγὼ δὲ φταίω. Φταίει
ὁ Βλαντίκας ὁ φωτογράφος ποὺ πρώτα μοῦ-
θγαλε τὶς μπαλαρίνες τῆς «Μαριονέτας»!
Τὰ παράπονά σας λοιπὸν καλὲς μου φιλενά-
δες καὶ παλῆς μου συνεργάτιδες σ' αὐτὸν
κι' ὅχι σὲ μένα! Ἐγὼ δὲν κάνω προτίμηση
καμμία, θάμουνα δὲ εὐτυχῆς ἂν ἦμουνα ἐκ-
δότης νὰ σὰς βγάλω ὅλες σὲ ἕνα βιβλίο γιὰ
νὰ μορῶσω νὰ σὰς περιλάβω ὅλες μονοκο-
πανιά, νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὴ γρίνια σας καὶ
ἀπὸ τὶς ζήλειες σας!... Μὴ μοῦ κασουφιά-
ζετε λοιπὸν, καὶ μὴ μοῦ κακιώνει καμμιὰ
σας. Τὰ ὅσα στὸν παρσμένον φύλλο σας
εἶπα γιὰ τὶς μπαλαρίνες τοῦ Μαξέδου τὶς
συναδέλφισσές σας τοῦ «Μοντιάλ», τὰ ἴδια
καὶ καλλίτερα ἰσχύουν καὶ γιὰ σὰς. Ένα
σινάφι εἰσάστε ὅλες, μὲ οἰκονόμεια, ἕνα
πράγμα! Ὅλες τὸν ἴδιο σκοπὸ ἔχετε καὶ ὁ-
λες στὸ ἴδιο ἀποβλέπετε. Βγῆκατε στὸ θέα-
τρο καὶ τσακίζοσαστε στὴ δουλειὰ μὲ τὸ
τιποτένιο μεροκάματο ποὺ παίρνετε, ἰδρῶνε-
τε ξειδρώνετε, τὶς περισσότερες ὥρες τῆς ἡ-
μέρας τὶς περνάτε στὸ πάρκο καὶ στὸ καμα-
ρίνι μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μορῶσετε ὅλες
σιγά-σιγά καὶ μιὰ καλὴ θραυτὰ νὰ ἔχητε τὸ
φῶς τὸ τριφασικὸ τῆς σκηνῆς, ὅχι πιά στὸ
«μπούγινο» τοῦ μπαλέτου ἀλλὰ ξεχωριστὰ...
σὲ νοῦμερα, σὲ μιὰ δημιουργία ἐντελῶς δι-
κή σας! Έχω δίκιο; Λοιπὸν ἀφήστε τὰ πα-
ράπονά καὶ ἐλάτε νὰ σὰς συστήσω τώρα
στοὺς ἀναγνώστες μου μιὰ-μιὰ μὲ τὴν ἴδια
σειρὰ ποὺ σὰς ἔχει πάρει ὁ φακὸς τοῦ φω-
τογράφου. Γιὰ νὰ σὰς περιποιηθῶ μάλιστα
ἰδιαίτερος δὲ σὰς συστήσω καὶ μὲ τὰ ἐπώ-
νυμα σας ὅχι μὲ σκέτα ὀνόματα ὅπως συνέ-
στησα τὶς μπαλαρίνες τοῦ «Μοντιάλ».

1) Λίτσα Νικολαΐδου, 2) Βασιλικὴ Λεπε-
νιάτου, 3) Μάτα Πασαλιῆ, 4) Λούλα Βλυσ-
αΐδου, 5) Νίτσα Νούλη, 6) Ὀλυμπία Βυ-
ζαντίου, 7) Σάσα Μπέτρου καὶ... 8) Καίτη
Ζωνάκη. (Ἡ τελευταία στὴ φωτογραφία
δὲν εἶναι ἡ Ζωνάκη ἀλλὰ ἕνας θηλυκὸς μπα-
λαρινὸς ἐθελοντὴς ποὺ πρὸ ἡμερῶν ἐφυγε
καὶ ἀντ' αὐτῆς ἀνέλαβε ὀηρησίαν ἡ Ζωνά-
κη ἕνα βαρὺ μπαλαρινικὸν πυροβολικόν.

Φτύστε τῆς λοιπὸν νὰ μὴ δασκαθοῦν! Καὶ
οἱ ὀκτὼ!... Φτύστε τὰ «κορίτσια» τῆς Κον-
τονῆ τῆς ἀκούραστης Λιλῆς ποὺ κι' αὐτὴ
ἀπὸ μπαλαρίνα ἀπλὴ τῆς μακαρίτισσας τῆς
Γιούζοβα βγήκε μὲ τὴν ὑπομονὴ τῆς καὶ τὴν
ἐπιμονὴ τῆς, ἡ πρώτη ἑλληνὶς χορογράφος
καὶ τὰ κατὰφερε, τὰ καταφέρει καὶ θὰ τὰ
καταφέρει μιὰ χαρά, γιατί ἔχει δῆλωση καὶ
πρὸ παντὸς δὲν εἶναι τερπῆλα στὴ δουλειὰ
τῆς. Ἀς μὲ συγχωρεῖ ἡ Λιλὴ ποὺ δὲν θὰ
φιγουρᾶ τὸ πορτραῖτό τῆς στὴ σημερινή

μου καμπάνια μὰ δὲ φταίω. Ὁ φίλος μου
ὁ Χατζηχρήστος πῆρε τὴ θέση τῆς! Πρέπει
ἔτσι καὶ στὴ φωτογραφία νὰ χορῶσῃ λίγο
ὁ Τάκης τῆς καὶ εἶπῃ λίγο πᾶχος γιατί
παραπάχυνε! Ἀπὸ τὴν καλοπέραση δέβαινα
καὶ πολὺ φυσικά. Ἀφοῦ τρεῖς μῆνες σχε-
δὸν τρώει... μαζί μὲ ὅλους τοὺς ἠθοποιούς
τοῦ θιάσου... μόνο... Πέρδικα!...

Ὁ ἀγνωστος κόσμος τοῦ μουσι-
κοῦ θεάτρου.—Πῶς ζοῦν καὶ πῶς
περνοῦν στὸ θέατρο.—Πόσο πλη-
ρώνονται.—Πῶς ἀγαποῦν καὶ τί
ἐπιδιώκουν.—Λίγο κουτσομπολιὸ
χωρὶς κακογλωσσία!

μου καμπάνια μὰ δὲ φταίω. Ὁ φίλος μου
ὁ Χατζηχρήστος πῆρε τὴ θέση τῆς! Πρέπει
ἔτσι καὶ στὴ φωτογραφία νὰ χορῶσῃ λίγο
ὁ Τάκης τῆς καὶ εἶπῃ λίγο πᾶχος γιατί
παραπάχυνε! Ἀπὸ τὴν καλοπέραση δέβαινα
καὶ πολὺ φυσικά. Ἀφοῦ τρεῖς μῆνες σχε-
δὸν τρώει... μαζί μὲ ὅλους τοὺς ἠθοποιούς
τοῦ θιάσου... μόνο... Πέρδικα!...

Γιὰ τὴν χορευτικὴν ἱκανότητα τῆς καθε-
μιάς καὶ γιὰ λίγο κουτσομπολιὸ γαρνιτούρα
ἄς ἀφήσουμε τὴ Λιλὴ τὴ δασκάλα τους νὰ
μιλήσῃ... Ὁ Λιλὴς—ἔτσι τὴ λένε τὴν Κον-
τονῆ στὸ θέατρο—προθυμοποιεῖται νὰ μᾶς
συστήσῃ δι' ἐμοῦ μιὰ-μιὰ ξεχωριστὰ κι'
ἀρχίζει: «Λίτσα» Σοκολατένιος Λόντος
στὴν ἀντοχή. Φιλότιμη καὶ ἐργατικὴ μπα-
λαρίνα ποὺ τῶσκασε γιὰ λίγο ἀπὸ τὸ σα-
νίδι γιατί μιὰ τῆς καρδιακὴ ὑπόθεσις τὴν
ἐξηνάγκασε! Τώρα πάλι ἐπανήλθε καὶ δὲν
σκοπεύει νὰ ξαναφύγῃ ὅσο καὶ ἡ καρδιά τῆς
ἂν πονέσῃ! Δὲν θὰ ξανακοθῇ πιά... τὸν
δικηγόρο τῆς! Αὐτὸ μοῦ τᾶχει ὑποσχεθῇ.
Ἄλλωστε ἔχει μέλλον κι' ὅταν θάρῃ νὰ
χορεύῃ θὰ βγῇ μιὰ πρώτης τάξεως καρατε-
ρίστα. Σ' αὐτὸ συμφωνῶ, ὅπως κι' ὅλοι ποὺ
ἔχουν τὴν Λίτσα!... (2) «Βασιλικὴ Ἀγρατῆ»
καὶ ἀσπρὴ σὰν τὸ γάλα, φιλότιμη καὶ παρα-
δειγματικὴ γιὰ τὴν καλὴ τῆς διαγωγή στὸ
θέατρο. Παντρεύτηκε πρὸ ἐτῶν τὸν νεαρό
κορίστα κ. Λεπενιάκη καὶ ἀπὸ τὸν γάμο τῆς
αὐτὸ ἦλθε στὴ ζωὴ ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι
ἕνας ἐπίδοξος θεατρίναρος, ὁ Ἀντωνάκης

τὸ ἀγαπημένο παιδί τῶν θεατρίνων ποὺ ἔνα
κακό ἔχει, όταν θάρῃ σὲ πρόβα τὰ κάνει
ἄνω κάτω! Ἡ Βασιλικὴ ἐργάζεται, σκιστώ-
νεται στὴ δουλειὰ μόνο καὶ μόνο γιὰ τὸ
παιδί τῆς. Ὁ μοναδικὸς τῆς ἔρως εἶναι ὁ
Ἀντωνάκης τῆς! Τὸν μεγαλώνει καὶ ἔχει ἐλ-
πίδες νὰ τὸν δῇ μιὰ μέρα πρωταγωνιστὴ νὰ
γίνη καὶ αὐτὴ «θεατρικὴ μαμὰ» καὶ ὕστερα
«θεατρικὴ πεθερά» μὰ... πεθερά καλὴ καὶ
ὅχι σὰν τὶς πεθεράδες τὶς κακοῦργες τοῦ
θεάτρου!

—Αὐτὰ θὰ γράψω, πῶς τὰ λὲς ἐσύ, ἡ Λι-
λὴ Κοντονῆ, γιατί δὲ θέλω νὰ τὰ θάλλῃ μαζί
μου καμμιὰ θεατρικὴ πεθερά! Ἐγὼ εἶμαι ἁ-
θῶος. Ἀρλώνω στὴ Λιλὴ.

«Μάτα» ἡ δεύτερη ἀπὸ τὶς δύο κόρες τοῦ
ἀπομάχου ἠθοποιοῦ κ. Πασαλιῆ ἀδελφῆ τῆς
Λέλας Πασαλιῆ ποὺ ἐδῶ καὶ λίγους μῆνες
ἐγκατέλειπε γιὰ πάντα τὸ μπαλαρινικὸν
στερέωμα καὶ βγήκε νομμερίστα στὸν ἴδιο
θίασο. Ἡ Μάτα εἶναι καλὸ κορίτσι, λίγο
ἐρωτικό, γελαστὸ καὶ ζωηρὸ καὶ πεταχτὸ
ποὺ τᾶχει φάει ἡ ζήλεια τελευταίως γιατί
νὰ μὴ βγῇ καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὸ μπαλέτο ὅπως
ἡ ἀδελφῆ τῆς καὶ νὰ κἀνῃ νοῦμερα! Ἀς
ἔχῃ ὑπομονὴ καὶ ἄς κῆτεψῃ λιγάκι τὴ συ-
λουέττα τῆς, γιατί παραπάχυνε, καὶ τὴ χα-
λάει στὸ χορὸ. Μὲ τὸν καιρὸ ὅλα θὰ γί-
νουν!...

—Ὁ Λόντος ἡ ἀδελφῆ τῆς ἀξέχαστης,
Σωσῶς τοῦ κοριτικοῦ ποὺ ἀπάνω στὸν ἄν-
θρ' τῆς ἠλικίας του, μᾶς πῆρε ὁ Χάρως. Ἡ
Λιλὴ συγκινεῖται καὶ φιλολογεῖ! Φαίνεται
πῶς καὶ ὁ Χάρως ζήλεψε τὴν ὁμορφίαν τῆς
καὶ πᾶς τὴν πῆρε κοντὰ τοῦ ἐδῶ καὶ τρεῖς
χρόνια. Ἀς εἶναι συγχωρεμένη καὶ ἄς ζή-
σῃ ἡ ἀδελφοῦλα τῆς ἡ Λούλα ἡ καλὴ μου
μπαλαρίνα. Τὴν ἀγαπῶ ὅσο ἀγαποῦσα τὴν
ἀδελφοῦλα τῆς γιατί μαζί βγήκαμε μπαλα-
ρίνες καὶ περᾶσαμε τὶς πρώτες πῆρες τῆς
σκηνῆς μαζί!...

—Νίτσα τὸ νευρόσπαστο, σκανταλιά-
ρα, πειραχτήριον, ἀνεμοδοῦρα, ζιζάνιον, μὰ
μιὰ ἀπὸ τὶς καλλίτερες μπαλαρίνες τοῦ
θεάτρου μας. Μπορεῖ νὰ εἶναι ἄσπαστη στὸν
ἐρώτα μὰ στὴ σκηνὴ εἶναι... σταθερὴ καὶ
εἶναι τὸ στόλισμα καθεὶς μπαλέτου ποὺ θὰ
τὴν ἔχῃ. Ἐγὼ τὴν συμπαθῶ πολὺ ἂν καὶ
πολλὰς φορὲς τὰ συνηγοροῦμαι γιατί εἶναι
μπελαλοῦ καὶ μοῦ κάνει ἀτάξίες!

Ἡ ἀναμάρτητος τὸν λίδον... μπαλέ-
τω! Ποιὰ λίγο ποὺ πολλὲς ὅλες εἶναι
σκανδαλίστες καὶ μπελαλοῦδες. Δὲν εἶναι ἔ-
τσι Λιλὴ;

—Ὁ Λόντος πιά... Ἀδελφῆ τῆς Κικῆς Βυ-
ζαντίου ἕνα κορίτσι πραγματικὸ ποὺ ξεχω-
ρίζει μέσα σ' ὅλες γιὰ τὴν ἀξιοπρέπειά τῆς
συμπεριφορά, γιὰ τὸ σεμνὸ τῆς ἦθος. Εἶναι
φρέσκια ἀκόμα μὰ ὁ λίγος καιρὸς στὸ θέα-
τρο δείχνει πῶς θὰ κἀνῃ στὸ μέλλον πολλὰ

πράγματα! Έχει δρεξή για δουλειά, έχει δὲ καὶ ὅλα τὰ προσόντα νὰ δῇ μιὰ μέρα ἀπὸ τὸ μπαλλέτο! Εἶναι ἀρετὰ ὁμορφὴ καὶ πρέπει νὰ φοβᾶται τὴς κακοτοπιῆς, νάχη τὸ νοῦ της στὴ δουλειά ὅπως τὸν ἔχει καὶ γρήγορα θὰ βρῇ καλὴ... θεατρικὴ τύχη!.

—Χαίρε Λιλὴ τί ὥραία πού τὰ λές. Μωρὲ πρόξα ἀλήθεια πού ἔχεις Λιλὴ! Πρῶτη φορὰ πού μιλᾷς τόσο πολὺ! Ἄς εἶναι ὁμως! Εὐτυχὸς πού αὐτὰ τὰ λές ὅχι στὴ σιγή!...

Καὶ ἡ Λιλὴ συνεχίζει:
—Σάσα... Παλὰ μπαλλρίνα. Γι' αὐτὴν περιτενεῖ ὅ,τι καὶ νὰ πῶ. Τί νὰ τὴν παίνεψω; Νὰ ντυτάξῃ νὰ παχύνῃ λιγάκι νὰ μὴ τὸ παίρνῃ τόσο μαρᾶζι γιὰ νὰ στρογγυλέψῃ! Κατὰ τὰ ἄλλα εἶναι μιὰ πού μακάρι νάχα τὴ δύναμη νὰ τὴν κάνω «καλοῦπι» νὰ φτιάχνω μπαλλρίνες σὰ καὶ δ' αὐτὴ!...

Παρακάτω ἔρχεται ἡ Ζωνάκη ἡ Καίτη. Αὐτὴ εἶναι ἐπαρχιακὸς ἀστὴρ δὲν τὴν ἤξερα, μὰ εἶχανε δίκιο νὰ μοῦ πυνε πὼς στὶς τουρνὲ ἔκανε πολὺ καλὰ τὴ δουλειά της. Ἐφυγε ἀπὸ τοὺς ἐπαρχιακοὺς θιάσους πού ἔκανε καὶ νοῦμερα καὶ ἤρθε ἐδῶ γιὰ νὰ λανσαρισθῇ καὶ στὴν πρωτεύουσα. «Κάλλιο τέτατος στὴν Ἀθήνα παρά... πρῶτος στὴν ἐπαρχία» λέει μιὰ θεατρικὴ παροιμία.

—Μωρὲ μπράβο Λιλὴ. Ἐσὺ μπορεῖς νὰ γράψῃς καὶ ἐπιθεώρηση μὲ τὶς ἐξυπνάδες πού λές, παρατηρεῖ ἕνας σύμβουλος.

—Ὁ Θεὸς νὰ μὴ μοῦ τὸ χρωστᾷ νὰ καταντήσω καὶ ἐπιθεωρησογράφος. Ἀπαντᾷ διαμαρτυρομένη ἡ Λιλὴ. Μοῦ φτάνει τὸ μαρτύριο πὸν τραβᾶν μὲ τὸν χορὸ. Ἄλλωστε ἐγὼ ἔχω τὰ πόδια μου τὶς δουλειὲς τῶν χειρῶν τὶς ἀφήνω καὶ ὡς!

—Μὰ βρὲ κουτὴ καὶ ὅ ἐπιθεωρήσεις μὲ τὰ πόδια γράφονται πολλὲς φορές! Καλαμπουρίζει ὁ συνάδελφος!

—Τώρα σὰς τὰ εἶπα. Θέλετε καὶ τίποτ' ἄλλο; (Ἡ Λιλὴ κουράστηκε νὰ μιλήσῃ). —Ναί. Νὰ μοῦ πῆς κανένα ἐρωτικὸ σκηνόδακτο, καμμιά ἐρωτικὴ περιπέτεια καμμιάς ἀπὸ τὶς μπαλλρίνες σου.

—Νὰ βρῶ τὸν μπαλά μου, θέλετε; —Μὰ ὅχι καὶ νὰ τὶς προσβάλλῃς. Ἀθῶα πραγματάκια! Νὰ μοῦ πῆς τίποτα τὸ νόστιμο, τίποτα ἀπὸ τὴν αλοθιματικὴ τους ζωή.

—Μὰ κάνουνε καὶ τίποτ' ἄλλο σὰς παρακαλῶ οἱ μπαλλρίνες ἀπὸ τοῦ νάχουνε αἰσθηματικὲς περιπέτειες;

—Μὰ θέλω καὶ τί ὑπεύθυνο ἀπὸ σένα. Ἄλλο εἶναι νὰ τὸ πῆς ἐσύ. Κατάλαβε;

Ἡ Λιλὴ σιέπεται λίγο καὶ... ἀρχίζει.
—Μὴν πῆς ὁμως πὼς σὰς τὸ «ἴτα ἐγώ»;

—Αἱ μπά, μπά! Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ!

—Ἐνα χαριτωμένο ἐπεισόδιο ἔπεσε σ' αὐτιά μου.

—Εἶμαι ὁλος αὐτιά ν' ἀκούσω!

—Μιὰ ἀπὸ τὶς μπαλλρίνες μου ἡ Καίτη ἡ Ζωνάκη πρόκειται νὰ κάνῃ μὴνυση σ' ἕνα θανυστὴ της Παρισινῶ.

—Γιατί;

—Τῆς ἔβλεψε λέει τὴ φάτσα γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ ἐπειδὴ δὲν τὸν ἀγαπᾷ πιά καὶ τὸν ἐγκατέλειψε καὶ τὴν ἔχει βάλει γιὰ ρεκλάμα στὰ προϊόντα του!

—Καὶ τί προϊόντα ἐμπορεύεται; Μήπως Φλίτ γιὰ τὰ κουνούπια πού τὸ θεωρεῖ ἡ Ζωνάκη τόσο προσβλητικὸ;

—Καλὲ τί Φλίτ;... Πούδρες!

—Καὶ τί, καλὸ εἶναι; Τόσο τὸ καλλίτερο τῆς κάνει καὶ ρεκλάμα;

—Αὐτὸ τῆς εἶπα καὶ ἐγώ... Ὁ θὲ γῆ καὶ ὁ σπρὸρ ὁ σω πῆ... Ἡ κουτὴ!...

Νέο καλαμπούρι τῆς Λιλῆς! Ἄς διακόψουμε μέχρι ἐδῶ γιὰτὴ Λιλὴ ἔχει σκοπὸ νὰ μᾶς τσουρουφλίσῃ καὶ μὲ ἄλλα καλαμπούρια καὶ τότε θὰ τὴν καταγγείλῃ ἐπὶ αἰδιοποιεῖς. Ἐξένοῦ ἐπαγγέλματι...

Ο ΠΙΜΠΡΙΝΕΤ

ΣΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Οἱ Μπαλλρίνες τοῦ «Κεντρικοῦ».

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΘΟΝΗ

(Μικρὰ κινηματογραφικὰ νέα)

Ὁ Χίτλερ στὴν ὁδόν;

Δὲν πρόκειται γιὰ καμμιά ἀπὸ τὶς συνειθισμένους ἐμφανίσεις τοῦ φύρερ στὶς κινηματογραφικὰς ἐπικαιρότητες, ἀλλὰ γιὰ μιὰ ταινία, τῆς ὁποίας πρωταγωνιστὴς θάτῃν ὁ σημερινὸς ἄρχων τῆς Γερμανίας.

Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού μιὰ σύγχρονος ἐπισήμοτης φιμολογεῖται... ὡς πιθανὸς κινηματογραφικὸς ἀστὴρ. Εἶπαν καὶ γιὰ τὸν Ἀλφόνσο τῆς Ἰσπανίας ὅτι θάπαίξε στὸ σινεμά, σὲ μιὰ ταινία μὲ θέμα τὸ ἰσπανικὸ δράμα, εἶπαν γιὰ τὸν Νεγκουὲς τῆς Ἀλγοτε ποτὲ Ἀθηνῶνας. Τώρα γίνεται λόγος γιὰ τὸν Χίτλερ. Τὸ Βερολῖνον ὁμως διαφεύδει κατηγορηματικὰ καὶ φαίνεται ὅτι μόνον ὡς ἕνα ὠραῖο δνιερ σκηνοθετεῖται ἡ ὑπόθεσις αὐτοῦ τοῦ φιλμ μὲ στάρ τὸν Χίτλερ.

Μιὰ νέα κατάκτηση

Δὲν πρόκειται γιὰ κανένα καινούργιο κινηματογραφικὸ «εὐρημα» θηλυκὸ ἢ ἀρσενικὸ, μὰ γιὰ τὴ νέα κινηματογραφικὴ ἐφεύρεση: «ραδιοκινηματογραφία». Εἶναι τὸ ἄκρο ἀντίθετο τῆς ἀναγλύφου προβολῆς, ἀλλὰ μὲ τὴν νέα ἐφεύρεση, οἱ σκιεὲς δὲν θὰ παίρνουν πιά ὄγκο, ὥστε νὰ φαίνονται σὰν πραγματικοὶ, ζῶντες ἄνθρωποι, ἀλλὰ θὰ γίνονται διαφανεῖς!

Ἐχετε δῇ στὰ φιλμ ὅπου ἐμφανίζονται φαντάσματα, τὸ φάσμα νὰ κινῆται χωρὶς ὁμως νὰ σκεπάζῃ μὲ τὸν ὄγκο του τὰ διάφορα ἀντικείμενα. Τὰ διακρίνεται αὐτὰ καθαρά, πίσω ἀπὸ τὴν σκιά του. Κάτι ἀνάλογο θὰ γίνεταί καὶ μὲ τὴν νέα ἐφεύρεση, οἱ σκιεὲς δὲν θὰ φαίνονται σὰν πραγματικοὶ, ζῶντες ἄνθρωποι, ἀλλὰ θὰ γίνονται διαφανεῖς!

Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὸ θὰ χρειασθῇ περισσότερο γιὰ τὴν ἐπιστήμη, παρά γιὰ τὴν διασκέδασή μας!...

ΑΥΤΟ ΗΤΑΝ ΤΩΡΑ

—Ὁ! νὰ πάρῃ ἡ εὐχή! Μοῦπεσε τὸ εἰστήριο τῆς ἐπιστροφῆς!

Τὸ ταχυδρομεῖο τῶν στάρ

Ξέρετε πόσα γράμματα παίρνουν τὴν ἑβδομάδα οἱ ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ; 125.000, πρᾶγμα πού μᾶς κάνει, ἐξ ἡμισυ ἐκατομμύρια ἐν χρόνο!

Μὲ τὴν εὐκαιρία αὕτῃ σὰς πληροφοροῦμε ὅτι στὸ Χόλλυγουντ, ὑπάρχουν σήμερα 445 ἀστέρες ὅλων τῶν μεγεθῶν, πού μοιράζονται τὰ γράμματα αὐτὰ.

Ἐκτὸς αὐτῶν, μοιράζονται κάθε πρῶτὸ στοὺς διαφόρους ἀστέρες 200 πακέτια συστημένα δῶρα.

Τοὺς περισσότερους ἀστέρας τοὺς ἔχει ἡ Μέτρο-Γκόλντουϊν (22 πρῶτου μεγεθους καὶ 70 δευτέρου, ἐφ' καὶ παίρνει τὰ περισσότερα γράμματα: 35.000 τὴν ἑβδομάδα... Ἡ Παραμάουντ παίρνει 25.000 γράμματα τὴν ἑβδομάδα, ἡ Γουῶρνερ Μπρός καὶ ἡ Φόξ 15.000 ἡ κάθε μιὰ, ἡ Ράδιο 9.000 ἡ Οὐκβέρσαλ καὶ ἡ Κολούμπια, ἀπὸ 8.000 ἡ κάθε μιὰ.

Τὰ περισσότερα γράμματα, κατ' ἄτομον, τὰ παίρνει ὁ σκηνοθετικὸς ἄσος Σέσιλ ντὲ Μίλλ... 35.000 τὸ μῆνα! Καὶ δὲν ἀφήνει κανένα ἀναπάντητο! Ἡ τρισεκατοντάκι μικροῦλα Σίρλεϋ Τέμπλ παίρνει 20.000 τὸν μῆνα! Τέλος, περισσότερα γράμματα τοῦ ἐξωτερικοῦ ἔρχονται ἀπὸ τὴν Νότιο Ἀμερικὴ. Στὸ ἐξωτερικὸ εἶναι τὸ πάθος γιὰ τὸ σινεμά.

Μιὰ ἀπόπειρα

τοῦ Φρέντ Ἀστωρ

Μὴν ἀνησυχῆτε, δὲν πρόκειται γιὰ καμμιά ἀπόπειρα αὐτοκτονίας τοῦ συμπαθοῦς ἄσπου τοῦ χοροῦ, ἀλλὰ γιὰ κάποια ἄλλη ἀπόπειρά του πού ἔκανε πρὸ ἡμερῶν... νὰ παύσῃ δράμα. Πῶς τοῦ μῆκε ἡ ἰδέα ἄγνωστο. Πάντως, ὁ Φρέντ Ἀστωρ, παρουσιάσθηκε μιὰ μέρα στὸν διευθυντὴ του καὶ τοῦ λέγει:

—Χορεῖω ἐδῶ καὶ εἰκοσι χρόνια, τώρα...

Καὶ ὁ διευθυντὴς πού μυρίστηκε τί ἤθελε, τὸν διακόπτει:

Τώρα θὰ κουρασθήκατε, αἱ; Καθῆστε, λοιπόν, ἀγαπητέ μου!

Ὁ Φρέντ κόπηκε. Δὲν ἀπάντησε τίποτε. καὶ ἀπὸ τότε χορεῖ καὶ θὰ ἐξακολουθῇ νὰ χορεῖ!...

Ἡ παλινδότησις

τῆς Νόρμας Σηρερ

Ἡ ἀγαπημένη τοῦ ἀθηνα-κοῦ κοινοῦ Νόρμα Σηρερ, ξαναγύρισε στὸν κινηματογράφου, τὸν ὁποῖο εἶχε ἀφήσει, ὥστε ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ συζύγου της, σκηνοθετοῦ Ἀϊρβίγκ Θάλμπεργκ. Τὸ πρῶτο φιλμ τῆς ἐπανόδοῦς της θάναί ἡ Μαρία Ἀντουανέττα. Γιὰ τὸ γύρισμα, ἡ ὠραία στάρ θὰ πάγῃ στὸ Παρίσι. Παρτεναίρ της, λέγεται, ὅτι θάναί γνωστὸς τῶς Γάλλος ἡθοποιός, ὁ ὁποῖος ὁμως, ἐπὶ τοῦ παρόντος παραμένει τελείως... ἀγνωστός!

Ἦταν ἡ κόρη τοῦ Σάνου, ἕνας ἀνθρώπου τῶν λόφων τῶν ἱμαλαίων καὶ τῆς γυναίκας του Ζαντέ. Εἶχαν γίνῃ χριστιανοὶ κι' ἔφεραν τὸ μικρὸ τοῦς βαπτίστη. Ὁ ἐφημέριος τοῦ Κότγαρχ τὴν ἔβγαλε Ἑλισάβετ. Οἱ «παχαρί» τῶν λόφων τὴν φώναζαν «Λίσεπθ».

Ἀργότερα ἡ χολέρα ἔπεσε στὴν κοιλὰδα τοῦ Κότγαρχ. Ὁ Σάνου καὶ ἡ Καντέχ πέθαναν ἀπὸ ἀρρώστεια. Ἡ Λίσεπθ ἔγινε ὑπηρέτρια καὶ ἀκόλουθος τῆς γυναίκας τοῦ ἐφημερίου στὸ Κότγαρχ.

Ἡ Λίσεπθ εἶχε ἐλληνικὴ κατατομὴ προσώπου — ἕνα ἀπὸ τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα πού συχνὰ κανεῖς βλέπει ζωγραφιστὰ καὶ σπάνια στὴν πραγματικότητά. Ἦταν ὠρὴ, ψηλὴ, μὲ ὠραία μαύρα μάτια. Ἐάν δὲν φοροῦσε τὰ βαμβακερά ἐκεῖνα φορέματα πού τόσο συνιστοῦσαν οἱ ἱεραπόστολοι σὰν κατέβαινε ἀπὸ τὸν λόφο θὰ τὴν παίρνανε γιὰ τὴν Ἀρτέμιδα τῶν Ῥωμαίων πού γύριζε ἀπ' τὸ κυνήγι.

Ἡ Λίσεπθ συμμορφώθηκε γρήγορα μὲ τὶς ἀρχές τοῦ χριστιανισμοῦ πού τὴς παράτασε ὅταν μεγάλωσε μόνον. Οἱ ἄνθρωποι τῆς φυλῆς τὴν μισοῦσαν γιὰτὴ ἔλεγαν πὼς ἦταν τώρα ἄσπρη καὶ πλυνόταν κάθε μέρα. Ἡ γυναίκα τοῦ ἐφημερίου δὲν ἤξερε τί νὰ τὴν κάνῃ. Δὲν μποροῦσε κανεῖς νὰ ἀπατήσῃ ἀπὸ μιὰ θεά, ψηλὴ, ἐπιβλητικὴ καὶ αὐτὸ πλὴν τὰ πιάτα καὶ τὰ φλυτζάνια.

Ἐπαῖξε μὲ τὰ παιδιὰ τοῦ ἐφημερίου, δίδασκε στὸ σχολεῖο τὶς Κυριακὲς καὶ διάβαζε ὅλα τὰ βιβλία τοῦ σπιτιοῦ. Ἡ νέα ἐκεῖνη γινόταν μέρα μὲ τὴν ἡμέρα καὶ πιδ ὁμορφῇ, σὰν τὴς πριγκίπισσας τῶν παραμυθιῶν. Ἡ γυναίκα τοῦ ἐφημερίου ἦταν τῆς γνώμης νὰ μὴ ἡ νέα σὲ κανένα νοσοκομεῖο στὸ Σιμλά καὶ νὰ γίνῃ νοσοκόμη. Ἡ Λίσεπθ ὁμως δὲν ἤθελε νὰ πάῃ στὸ νοσοκομεῖο. Ἦταν εὐχαριστήμενη ἐκεῖ πού βρισκόταν. Ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ δὲν ἔρχονταν πολλοὶ ταξιδιώτες στὴν χώρα, μὰ ὅταν ἐρχόνταν ἡ Λίσεπθ ἔτρεχε νὰ κρυφθῇ στὸ δωμάτιό της καὶ κλειδωνόταν ἀπὸ φόβου μὴ τυχὸν κανεῖς τὴν πάρῃ μαζί του στὸ Σιμλά ἢ κάπου ἄλλου.

Μιὰ μέρα ἡ Λίσεπθ, πού μόλις εἶχε κλείσει τὰ δεκαεῖς, βγήκε νὰ κάνῃ ἕνα γύρο. Δὲν ἔμοιαζε σὰν τὴς ἀγγλίδες πού κάνουν μισὸ χιλιόμετρο μὲ τὰ πόδια κι' ἔπειτα γυρίζουν μὲ τ' ἀμάξι. Ἐκεῖνη περπατοῦσε ὡς δολοκλήρες πηγαίνοντας ἀπὸ τὸ Κότγαρχ στὴ Ναρκούνα. Ἐκεῖνη τὴ φορὰ γύρισε ἀργὰ τὴ νύχτα κατεβαίνοντας βῆμα πρὸς βῆμα τὴν κατηφορίαν πού πάει στὸ Κότγαρχ. Σήκωνε κάτι βαρὺ στὰ χέρια της. Ἡ γυναίκα τοῦ ἐφημερίου κοιμόταν μέσα στὴν αἶθουσα ὅταν μῆκε ἡ Λίσεπθ πού ἀνέπνεε μὲ δυσκολία γιὰτὴ εἶχε κουρασθῇ ἀπὸ τὸ βαρὺ φορτίο της. Ἡ Λίσεπθ τὸ ἀπόθεσε πάνω στὸ σοφὰ καὶ εἶπε ἀπλᾶ: «Νὰ ὁ ἄνδρας μου. Τὸν βρῆκα στὸ δρόμο τοῦ Μπάγι. Πληγώθηκε. Θὰ τὸν περιποιηθοῦμε καὶ ὅταν γίνῃ καλὰ ὁ ἄνδρας σὰς θὰ μᾶς ἐνώση». Ἡ Λίσεπθ δὲν εἶχε ποτὲ κάνει λόγο γιὰ γάμο. Ἡ δὲ στάση της αὐτὴ ἐξέπληξε τὴν γυναίκα τοῦ ἐφημερίου. Κι' ὁμως ἔπρεπε νὰ περιποιηθῇ τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο πού βρισκόταν πάνω στὸ σοφὰ. Ἦταν ἕνας νέος ἄγγλος πού εἶχε μιὰ πληγὴ στὸ κεφάλι. Ἡ Λίσεπθ ἔλεγε πὼς τὸν βρῆκε καθὼς

ΛΙΣΠΕΘ

Ἐνα ἀριστουργηματικὸ διήγημα τοῦ Ρούντγιαρντ Κίπλιγκ

κατέβαινε ἀπὸ τὸ λόφο. Ὁ καυμένος ἀνέπνεε βαρεῖα καὶ εἶχε χάσει τὶς αἰσθήσεις του. Τὸν ἔαπλωσαν στὸ κρεβάτι καὶ ὁ ἐφημέριος πού εἶχε κατὶ γνώσεις ἱατρικῆς τὸν περιποιήθηκε ἰδιαίτερος. Ἡ Λίσεπθ περίμενε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα μὴ τυχὸν τὴν ἔχουν ἀνάγκη. Ἐξήγησε στὸν ἐφημέριο πὼς ἤθελε νὰ παντρευθῇ τὸν ἄνθρωπο αὐτό.

Ὁ ἐφημέριος καὶ ἡ γυναίκα του τῆς ἔκαναν παρατήρηση γιὰ τὴν διαγωγή της αὐτῇ. Ἡ Λίσεπθ τ' ἀκούσε χωρὶς νὰ φέρῃ ἀντίρρηση. Στὸ τέλος ὁμως ἔπαυσε τὴν πρότασή της. Χρειάζεται ἰώβιος ὑπομονὴ καὶ χριστιανικὴ καρτερία γιὰ νὰ μπορέσῃ κανεῖς νὰ ἐξαλείψῃ τὰ βάβαρα αὐτὰ ἐνδοτικὰ τῆς ἀνατολῆς ὅπως π.χ. τοῦ νὰ ἐρωτεύεταί μιὰ γυναίκα μὲ τὴν πρώτη ματιά πού τὴς ρίχνεις.

Ἡ Λίσεπθ, μιὰ πού βρῆκε τὸν ἄνθρωπο πού θὰ λάτρευε ἔκρινε πὼς εἶναι σωστὸ νὰ ὁμολογήσῃ ἀμέσως τὴν ἐκλογὴ της. Θὰ περιποιεῖτο τὸν ἄγγλο ἕως ὅτου γίνῃ καλὰ κι' ἔπειτα νὰ τὸν ἔπαιρνε γιὰ ἄνδρα της. Αὐτὸ ἦταν τὸ πρόγραμμά της. Ἐπὶ 15 μέρες ὁ ἄγγλος καίόταν σὸν πυρετό. Τέλος συνήλθε καὶ εὐχαρίστησε τὸν ἐφημέριο, τὴν γυναίκα του καὶ ἰδιαίτερος τὴν Λίσεπθ.

Ἐταξίδεψε στὴν ἀνατολή. Ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ οἱ περιηγηταί, οἱ «γκλόμπ-τρόττερς» ἦταν σπάνιοι. Ὁ ἄγγλος αὐτὸς εἶχε ἔλθει ἀπὸ τὴν Νεγρά Ντου γιὰ νὰ κάνῃ συλλογὴ ἀπὸ σπάνια φυτὰ καὶ πεταλοῦδες. Ἐτσι εἶχε φθάσει στοὺς λόφους τοῦ Σίμλα. Κανεῖς δὲν τὸν γινώριζε ἐκεῖ. Εἶπε πὼς ἔπεσε ἀπὸ ἕνα βράχο τὴν ὥρα πού ἔκοβε μιὰ φέρερ, πὼς οἱ ἀγχοφόροι θὰ τοῦ ἔκλειψαν τὶς ἀποσκευὲς καὶ θάφονταν. Ἦθελε νὰ γυρίσῃ στὸ Σίμλα μόλις θὰ εἰσβάνοταν τὸν ἑαυτοῦ τοῦ λίγο καλλίτερα εἶχε τελειώσει τὶς ἐκδρομὲς του στὰ βουνά.

Κι' ὁμως ἔμεινε καὶρο γιὰτὴ ἦταν ἀρκετὰ ἐξηνητημένος. Ἐπειδὴ ἡ Λίσεπθ ἤνευε ν' ἀκούσῃ τὶς συμβουλὲς τοῦ ἐφημερίου καὶ τῆς γυναίκας του, ὁ ἐφημέριος ἔκανε λόγο στὸν ἄγγλο

καὶ τοῦ ἐξήγησε πὼς ἡ νέα τὸν εἶχε ἐρωτεύθῃ. Ὁ νέος γέλασε μὲ τὴν καρδιά του καὶ εἶπε πὼς ἡ περιπέτεια τοῦ ἐκεῖνη ἦταν πολὺ ρομαντικὴ ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶχε τὴ μνηστὴ τοῦ στὴν ἀγκαλιά θὰ συμπεριφέρετο πολὺ λεπτὰ ἀπέναντί της. Κράτησε τὸ λόγο του. Κι' ὁμως εὐχαριστεῖτο νὰ κουβεντιάσῃ μὲ τὴν Λίσεπθ, νὰ βγαίνει μαζί της περπάτο, καὶ τῆς λέει γίλια δυὸ εὐχάριστα πράγματα καὶ νὰ τὴν φωνάζῃ μὲ ὀνόματα τρυφερά. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἔπαιρνε δυνάμεις. Γιὰ τὸν ἄγγλο ὅλα αὐτὰ δὲν εἶχαν καμμιά σημασία, ἐνῶ γιὰ τὴν Λίσεπθ... Ἦταν εὐχαριστημένη, εὐτυχισμένη γιὰτὴ βρῆκε κάποιον νὰ τὴν ἀγαπᾷ. Ἀτίθαση ἐκ γενετῆς, ἡ νέα ἐκεῖνη δὲν ἔκρυβε τὰ αἰσθηματὰ της καὶ ὁ ἄγγλος διασκέδαζε. Ὅταν ἔφευγε τὸν συνώδευσε ὡς φηλὰ στὴν κορυφὴ τοῦ Ναρκούδα. Ἡ γυναίκα τοῦ ἐφημερίου πού ἦταν μιὰ καλὴ χριστιανὴ καὶ δὲν ἀγαποῦσε τὰ σκάνδαλα. Παρακαλοῦσε τὸν ἄγγλο νὰ πῇ στὴ Λίσεπθ πὼς θὰ γύριζε νὰ τὴν παντρευθῇ. «Εἶναι πιαρὸ ἀκόμη, καταλαβαίνετε» ἔπειτα, φοβοῦμαι γιὰτὴ ἦταν εἰδωλολάτρη.

Ἐτσι ὁ δρόμος τοῦ κάνανε μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου ὁ ἄγγλος κρατώντας τὴν Λίσεπθ ἀγκαλιάσμένη, δὲν ἔπαυε νὰ τὴν βεβαιώνει πὼς θὰ γύριζε νὰ τὴν πάρῃ γυναίκα του. Ἡ Λίσεπθ, ἐξακολουθοῦσε τοὺς περιπάτους της μὰ ἐπειδὴ δὲν φαίνονταν ὁ ἄγγλος της θέλησε νὰ ρωτήσῃ τὴ μητέρα της. Ἡ γρὴν τότε τῆς εἶπε ὅλη τὴν ἀλήθεια.

—Τότε ἀφοῦ ὅλα αὐτὰ ἦταν ψέμματα γιὰτὴ μοῦ δώσατε καὶ σεις τὴν ὑπόσχεσή σας; ρώτησε ἡ Λίσεπθ.

—Γιὰ νὰ σὲ καθουσχάσω, παιδί μου, ἀπήντησε ἡ γυναίκα τοῦ ἐφημερίου.

—Τότε, λοιπόν, καὶ σεις θελήσατε τὴ δυστυχία μου ὅπως τὴ θέλησε κι' ἐκεῖνος. Ἡ γυναίκα τοῦ ἐφημερίου δὲν ἀπῆντησε.

Κι' ἡ Λίσεπθ δὲν εἶπε λέξη. Ἐπειτα ἀργὰ κατέβηκε στὴν κοιλὰδα καὶ γύρισε ντυμένη σὰν κοπέλλα τῶν λόφων, βρώμικα, χωρὶς σκουλαρίκια στὴν ὠτὴ καὶ στ' αὐτιά. Εἶχε πλέξει τὰ μαλλιά της σὲ δυὸ μεγάλες κοτσίδες πιασμένες μὲ μιὰ μαύρη κορδέλλα. Πῆγε στὴν γυναίκα τοῦ ἐφημερίου καὶ:

—Γυρίσω στοὺς δικούς μου, εἶπε. Σκοτώσατε τὴν Λίσεπθ. Στὸν κόσμο ὁ πᾶρχει πιά μόνον ἡ κόρη τῆς γρῆς Ζαντέ. ἡ κόρη ἐνὸς «παχαρί» καὶ ἡ ἱέρεια τῆς «Τάρκα Ντέβ». Σεῖς οἱ ἄγγλοι εἰσθε ὅλοι ψεῖτες.

Ὅταν ἡ γυναίκα τοῦ ἐφημερίου συνήλθε ἀπὸ τὸ ἥλιο πλῆγῃ πού τῆς κατέφερε ἡ Λίσεπθ ἀνακονίζοντάς τὴν ἀπόφασή της νὰ γυρίσῃ στοὺς θεοὺς τῆς μητέρας της, ἡ νέα εἶχε φύγει μακριὰ. Δὲν ἐξαγαγύρισε ποτὲ.

Τὰ χρόνια πέρασαν, ἡ Λίσεπθ γέρασε, διατήρησε ὁμως καὶ μέχρι τῆς στερνῆς της μέρας μιὰ ζωηρὴ ἀνάμνηση τοῦ ἄγγλου. Καὶ ὅταν καμμιά φορὰ γινόταν σπουτὶ στὸ μεθῆσι οἱ ἄλλοι, ἐκεῖνοι πού ἤθελαν νὰ διασκεδάσουν τὴν ἐπαίνοαν μαζί τους καὶ τὴν ἔβαζαν νὰ διηγήται τὴν πρώτη της ἐρωτικὴ περιπέτεια.

Ὁ! πόσο δύσκολο ἦταν ν' ἀναγνωρίσῃ κανεῖς στὴ ρυτισμένη ἐκεῖνη καὶ βρώμικη γυνὰ τὴν θυορὸν νέα «τὴ Λίσεπθ τοῦ ἱεραποστόλου τοῦ Κότγαρχ».

ΡΟΥΝΤΓΙΑΡΝΤ ΚΙΠΛΙΓΚ

Η ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ

Ένα συνταρακτικό ανάγνωσμα του Πιέρ Μπουσαρντόν

20N

-Βά μια μικρή χαριτωμένη καμαριέρα! Αυτή δε θάναι ζών σαν την άλλη!

Μ' όλες όμως αυτές τις εξαιρετικές περιποιήσεις και την τρυφερότητα της Ελένης προς τη νέα υπηρέτρια, ο καθηγητής, που καταλάβαινε καλά πως κατά θάθος όλ' αυτά δεν ήταν παρά μια κωμωδία, εξήγησε στη Ροζαλία πως είχε να κάνει με μια γυναίκα παράξενη και ζηλιάρα.

—Την πρώτη στιγμή που θ' άρχισα να γκρινιάζω, έννοια νόρμης να μου το άναφέρεις, είπες στο τέλος ο κύριος Μπιντάρ. Δε θέλω να σε κακομεταχειρισθώ κι' εμένα όπως εκείνη την καυμένη Φραγκίσκη.

Συγχρόνως ο καθηγητής καθώρισε πως θα γινόταν η υπηρεσία της κουζίνας και κυρίως το φαγητό της υπηρέτριας.

Η Ελένη δεν άργησε ν' άρχισα τη νκρίνια:

—Νάτα μας τώρα, μουμούριζε. Δε μένει παρά να πάρουμε μια ιδιαίτερη μαγειρίσσα για τη Ροζαλία και να τη σερβίρουμε με χρυσά πιάτα.

Ο κύριος Μπιντάρ για να σταματήσει αυτή η κατάσταση, έδωσε οδηγίες στη Ροζαλία να κρατήσει σημείωση όλων των εξόδων της κουζίνας και να ζητάει λογαριασμό από τη μαγειρίσσα. Έτσι η Ελένη δε θάχε ν' ανακατευτεί πουθενά άλλο εκτός από το μαγειρείο.

Μα ούτε αυτό δεν άρεσε στη γεροντοκόρη. Έννοοσε ν' ανακατεύεται παντού για να βρίσκει ευκαιρίες να γκρινιάζει. Η Ροζαλία όμως, κάθε φορά που η άλλη επιχειρούσε να τη διατάξει, της έλεγε χαμογελώντας:

—Ο κύριος καθηγητής με πληρώνει για να έκτελώ τις διαταγές του. Αν θέλεις να έκτελώ και τις δικές σου, δεν έχω αντίρρηση να δεχθώ ένα μικρό συμπλήρωμα του μισθού μου από σένα.

Αυτό έκανε την Ελένη έξω φρενών. Οι καυγάδες γινόνταν κάθε μέρα και συχνότεροι ως που ο Μπιντάρ αναγκάστηκε να τη δρθά-κοφτά στην παληά του υπηρέτρια πως αν δεν άλλαζε τακτική, θ' αναγκάζονταν να τη διώξει.

Η Ελένη, από κείνη τη στιγμή δεν έφηνε ευκαιρία να μη παραπονεθώ για τη δυσμένεια του κυρίου της.

Στην εξοδελφή του δεσποινίδα Μαρία—Αννα Μπιντάρ έλεγε, με δάκρυα στα μάτια:

—Α, είμαι πολύ δυστυχισμένη. Αυτό το ζών, η καμαριέρα, λές κι' έκανε μάγια του κυρίου. Ένω πριν ήταν τόσο καλός, τώρα τελευταία ούτε να με βλέπει θέλει! Κι' εγώ που ήμουν άφωσιωμένη σ' αυτόν, που έκανα ό,τι μπορούσα για να τον ευχαριστώ, είμαι τώρα υποχρεωμένη να φύγω απ' αυτό το σπίτι!...

«Και που να πάω; Είμαι έρημη, όρφανή, δεν έχω κανένα στον κόσμο!...

»Ω, είναι φοβερό! Έφερα μέσα δώ ένα φτωχοκόριτσο, έπειδι το λυ-

πήθηκα, χωρίς να ξέρω πως ήταν ο σατανάς μεταμορφωμένος. Έτσι ανταποδίδεται η καλώςήν στην έποχή μας!...».

Η δεσποινίς Μπιντάρ παρηγόρησε με λίγα λόγια την Ελένη και της σύστησε να κάνει ύπομονη.

—Τι ύπομονη; Εξάκουσέθες αυτή στο ίδιο κλαψιάρικο ύφος. Έγώ έχω καταστρέψει την υγεία μου εδώ μέσα. Αρχίσα να κάνω αίμοπτύσεις!... Που θα καταντήσω, ένας Θεός το ξέρει!... Δεν είναι δικαιοσύνη αυτή!...

Τα παράπονα αυτά της Ελένης την έκαναν ανυπόφορη και μια μέρα ο καθηγητής Μπιντάρ της έδωσε προθεσμία δεκαπέντε ημερών για να θρῖ άλλοι δουλεία.

Αυτό έκανε την παληά του υπηρέτρια να μη μπορεί πια ούτε στιγμή να συκρατήσει την αγανάκτηση και το μίσος της κατά της Ροζαλίας Σαρραζέν.

Φώναξε από το παράθυρο τη μαγειρίσσα ενός γειτονικού σπιτιού και την ανέθεσε στο δωμάτιο, που έμενε η Ροζαλία.

—Κύτταξε, της είπε, αυτό το δωμάτιο, που έπρεπε να τώχω εγώ, ο κύριος Μπιντάρ το παρεχώρησε στην άγαπημένη του, σ' αυτό το φαρμακερό φίδι που λέγεται Ροζαλία Σαρραζέν κι' έμένα, την παληά και άφωσιωμένη του μαγειρίσσα, μ' έχει εξορίσει πάνω στη σοφίτα!... Πές μου, το θέλει ο Θεός αυτό;

—Τι να κάνεις; μουμούρισε η άλλη, ρουνώντας με λύπη το κεφάλι της. Τ' αφεντικά έχουν τις ιδιοτροπίες τους.

—Ωραία ιδιοτροπία να πετῶ στο δρόμο μια υπηρέτρια σαν κι' έμένα για το χατήρι ενός παληοκόριτσου! Νά δες, ήταν τρόπος πάλι αυτός να πάρη εφέτος μαζί του στην έξοχό τη Ροζαλία κι' όχι έμένα; Ω, αυτό δεν ύποφέρεται!...

Υπομονή, Ελένη!...

—Αυτό μου λένε όλοι: ύπομονη. Σας παρακαλώ να μου πῆτε τι είδους ύπομονη θα μπορώ να κάνω, όταν μετά δεκαπέντε μέρες θα έρθω στο δρόμο!...

—Μην απελπίζεσαι. Ο κύριος Μπιντάρ κατά βάθος δεν είναι κακός άνθρωπος. Σ' έχει τόσα χρόνια στην υπηρεσία του και δεν θα έπιμεινη να φύγεις. Είπε μια κουβέντα πάνω στο θυμό του, θα την ξεχάσεις!...

—Νά σου πῶ, εγώ έχω πάρει την απόφασή μου. Δε μπορώ πια να έξευτελιζώμαι από ένα παληοκόριτσο. Θα φύγω. Μά πρέπει να ξέρεις πως αυτή θα φύγει πριν από μένα, να το θυμάσαι αυτό!...

Και άμέσως κατόπιν η Ελένη, σά να σκέφθηκε ξαφνικά ότι είχε πει περισσότερα από όσα έπρεπε, έσκυψε στο

αύτι της φίλης της και της ψιθύρισε:

—Αυτό το τελευταίο θέλω να μείνη μεταξύ μας. Μοῦ το ύπόσχεσαι;

—Μά θέλει ρώτημα; Και θέβαινα θα μείνη μεταξύ μας!...

Η απόφαση του κυρίου Μπιντάρ να διώξει την Ελένη από την υπηρεσία του ήταν ανέκκλητη. Τis 10 'Ιουνίου το άπόγευμα την ειδοποίησε, ότι έπρεπε την άλλη μέρα το πρωί να έγκαταλείψη το σπίτι.

Το βράδυ του σερβίρισε η ίδια στην τραπεζαρία κοτολέττες και ραγού μπιζέλια.

Ο Καθηγητής μόλις άγγιξε το κρέας και δε δέχθηκε καθόλου χορταρικό.

—Μά γιατί δεν παίρνετε; επέμεινε η Ελένη. Είναι πολύ καλό!...

—Υστερα, με μια άπότομη κίνηση, τράβηξε το πιάτο από το τραπέζι και το πήγε στην κουζίνα. Το σερβίρισε στη Ροζαλία χωρίς να της πῆ ούτε λέξη.

Εκείνη πήρε με το πειρούνι της μερικά μπιζέλια και τὰ δοκίμασε.

Άμέσως αισθάνθηκε μια έντονη άδιαθεσία και πόνους στο στομάχι.

Η Ελένη προσποιήθηκε πως ήταν άρρωστη και δεν έφαγε εκείνο το βράδυ.

Τη νύχτα η Ροζαλία ύπέφερε τρομερά. Την έπομένη κάλεσε το γιοτρά Θεόφιλο Μπωντουέν, που την είχε θεραπείσει πρό όλίγου από χλώρωσι.

Ο γιατρός δεν έδωσε μεγάλη σημασία στα συμπτώματα, που παρουσίαζε η πελάτισ του. Τά χαρακτήρισε ως έκδηλωση έντονου γαστρικού φόρτου και άνέγραψε σκονάκια Ιπέκας και συνεργού έμετικού.

Η Ελένη, ως διά μαγείας μεταμορφώθηκε σε μια φιλόπονη και άφωσιωμένη νοσοκόμα.

Η κατάσταση της Ροζαλίας καλλιτέρευσε κάπως και μπόρεσε να πάη στην έξοχό με τον κύριό της. Έφυγε άκριβώς το άπόγευμα του Σάββατου, 14 'Ιουνίου.

Όταν επέστρεψε τη Δευτέρα, ο γιατρός θρῖκε ακόμα στη γλώσσα της «έπίχριστα» και διέταξε θεική μαγνησία και ζωμό χορταρινών.

Η Ελένη ανέλαβε να περιποιηθῇ και πάλι την άρρωστη—και αυτό έκανε τον κύριο Μπιντάρ να την κρατήσει για λίγες μέρες ακόμα. Της έτοίμασε το φάρμακο, άλλα μόλις η Ροζαλία πήρε την πρώτη κουταλιά, αισθάνθηκε μια δυνατή γαστρική αντίδραση.

Ο γιατρός Μπωντουέν, που παρακολουθούσε την άρρωστη, έχορήγησε νέα φάρμακα. Μά η κατάσταση της Ροζαλίας έχειροτέρευε.

Το πράγμα άρχισε ν' άνησυχῇ το γιατρό, ο οποίος την έπομένη διέταξε να τοποθετηθουν δέκα δέλλες στο έπιγάστριο και άνέγραψε ένα πώμα υδροχλωρικής μορφίνης.

Ούτε όμως και αυτά τὰ μέτρα είχαν κανένα άποτέλεσμα.

Η μητέρα της Ροζαλίας ήλθε από

Ένας τύπος γυναίκας σταλμένη απ' την καμιά μοῖρα των ανθρώπων για να σκορπά την καταστροφή και το θάνατο... Ένα χαμόγελο άγγελικό που σ'άζει φαρμάκι, μια μορφή που ένφ λάμπει στα μάτια της ή στοργή κι' ή συμπόνια, κρύβει μια ψυχή σατανά... κάτι άναθό ριστο μεταξύ ανθρώπων και κτήνους, ένας περίεργος ψυχικός σαδισμός, που σκορπά ερίγη φρίκης, αλλά και κρατάει το ενδιαφέρον άδιάπτωτον!...

Νά ο τύπος, που μάς παρουσιάζει στο νέο του ανάγνωσμα ο άσος των Γάλλων δικαστικών χρονικογράφων Πιέρ Μπουσαρντόν.

Είναι θύμα ή «Φαρμακευτρία» μιας νοσηρῆς καταστάσεως των ψυχικών της κέντρων; Είναι απλώς ένα άσυνείδητον όν κατωτέρως διανοητικότητας ή μια ένσαρκωμένη κατάρρα;

Αυτό θ' αναλυθῇ από τον γόητα συγγραφέα Πιέρ Μπουσαρντόν, κατά την εξέλιξη του κα ταλπητικού, εις ενδιαφέρον και έντελως πρωτοτύπου εις πλοκήν άναγνώσματος μας, του όποιου την ταπεινή παρακολούθησιν συνιστώμεν θερμώς εις τούς άναγνώστας μας.

το χωριό της και ξενοχτούσε έκ περιτροπής με την Ελένη πλάκι στο προσκέφαλο της κόρης της, που ύπέφερε τρομερά.

Ο γιατρός διέταξε άντῖ του κοινού νερού να δίνουν στην άρρωστη νερό σέλτες κομμένο με σιρόπι από φραγκοστάφυλο.

Τά δύο πρῶτα ποτήρια που της έδωσε η μητέρα της, της έκαμαν πολύ καλό. Το τρίτο όμως, που το πήρε από το χέρι της Ελένης της προκάλεσε ένα όξύ καυστικό πόνο στον οισοφαγό και το στομάχι.

—Δεν ξέρω τί ήταν αυτό, έλεγε κατόπιν η ίδια στον κύριο Μπιντάρ. Και άναμμένο σίδερο αν κατάπινα, δεν θα μ' έκαμε περισσότερο.

Έν τῷ μεταξύ η κατάσταση της Ροζαλίας χειρότερευε. Οι πόνοι είχαν γίνει άφόρητοι και η δυστυχισμένη νέα χτυπιόταν άπάνω στο κρεβάτι, ζητώντας μάταια βοήθεια.

Η Ελένη άπέδιδε την όλη κατάσταση, στην άγνοια και την άστοχη θεραπεία που ακολουθούσε ο γιατρός.

Μά ήταν σωστό να διατάξει δέλλες; έλεγε στη μητέρα της Ροζαλίας και στις γειτόνισσες. Έγώ ήμουν θέβαινη πως αυτό θα χειρότερευε την κατάσταση της.

Στο φαρμακείο Λεγκώλ, που έρχόταν κάθε μέρα η Ελένη κι' έφερνε τις συνταγές του γιατρού, φανέρωνε την άπελπισία της για την άρρώστεια της Ροζαλίας μ' ένα τρόπο, που προκαλούσε λύπη.

—Είμαι φοβερό, έλεγε, με τὰ μάτια πριμένα απ' το κλάμα, να βλέπω κανείς ένα τέτοιο χαριτωμένο πλάσμα να τυραννιέται τόσο σκληρά! Κάνω ό,τι μπορώ, ό,τι διατάζει ο γιατρός, μά έλέω πως όλα πάνε χαμένα. Δεν λείπω στιγμή από το κεφάλι της δυστυχισμένης κοπέλλας κι' έχω νύχτες όλόκληρες να κοιμθῶ. Φαντασθῆτε, άφοῦ έμαθα πως είναι άρρωστη στο νοσοκομείο η καυμένη ή Φραγκίσκη 'Υριώ, που την άγαπῶ σαν κόρη μου, κι' όμως δεν μου μένει ούτε μια στιγμή έλευθερη για να πεταχτώ να τη δῶ.

—Άλήθεια, έκανε ο φαρμακοποιός και ή Φραγκίσκη 'Υριώ είχε άρρωσθή-σαι έτσι βαρειά όταν ήταν στην υπηρεσία του κυρίου Μπιντάρ. Φαίνεται πως αυτό το σπίτι δεν είναι καθόλου άγουρουλδικό» για τις νέες υπηρέτριες... —Ω, έχετε δίκιο, κάτι συμβαίνει μέσα εκεί. Έγώ δεν είμαι προληπτική, ούτε πιστεύω σε μάγια και τέτοια πράγματα. Μά οι συμφορές που μάς θρῖκανε είναι άνεξήγητες. Πέθανε

πρῶτα-πρῶτα η Ρόζα Τεσσιέ. Μοῦ ράισε την καρδιά ο χαμός εκείνης της κοπέλλας. Υστερα άρρώστισε ή καυμένη ή Φραγκίσκη. Κι' εύτυχώς που έφυγε από το σπίτι, άλλωθως θα πέθαινε κι' εκείνη!... Τώρα ή φτωχή μας Ροζαλία είναι έτοιμοθάνατη!... και δίχως άλλο θα πεθάνῃ σε λίγες μέρες κι' αυτή!...

—Αυτό δε μπορεί να το ξέρη κανείς!...

—Ναί, δε σου λέω, ο Θεός να μη το δῶση!... Μά βλέπω γώ. Είναι η ίδια άρρώστεια, τὰ ίδια συμπτώματα της καυμένης της Ρόζας. Έτσι ύπέφερε κι' εκείνη τις τελευταίες της μέρες. Και όπως τώρα με την άρρώστεια της Ροζαλίας, έτσι και τότε ο γιατρός δε μπόρεσε να καταλάβῃ τί είχε!... Ω, αυτοί οι γιατροί! Δεν νοιώθουν τίποτα, πιστεύτε με, είναι κούτσουρα άπελέκτα!...

Παίρνουν τον κόσμο στο λαϊμό τους!... Έν τῷ μεταξύ η δυστυχισμένη Ροζαλία ύπέφερε σωστό μαρτύριο πάνω στο κρεβάτι της.

Μά την όμοιότητα των συμβάντων της άσθενείας της με το επίσης άνεξήγητο περιστατικό του θανάτου της Ρόζας Τεσσιέ και της μυστηριώδους δηλητηριάσεως της Φραγκίσκης 'Υριώ, δεν την παρετήρησε μόνο η Ελένη.

Την είχε ήδη άντιληφθῇ από ήμερών ο γιατρός Μπωντουέν, ο όποιος είχε άρχίσει να πιστεύῃ πως κάτι το τρομερό και μυστηριώδες συνέβαινε μέσα στο σπίτι του καθηγητού Μπιντάρ.

Έν τῷ μεταξύ η κατάσταση της Ροζαλίας έβελτιώθη κάπως και ο καθηγητής έαναπήγε στην έξοχό του.

Η Ελένη έκανε προσευχές κι' εύχαριστούσε το Θεό για την καλλιτέρευση της «γλυκειᾶς» της Ροζαλίας. Άλλά, σά να ήταν ή Μοῖρα της να προφητεύῃ συμφορές, έλεγε την ίδια μέρα στην δεσποινίδα Μαρία—Αννα Μπιντάρ:

—Νά δῆτε, δεσποινίς, ότι αυτή η «βελτίωσις» που είπε ο γιατρός, θάναι φαινομενική. Η φτωχή μου Ροζαλία θα χειρότερεψῇ πάλι και θα πεθάνῃ. Ξέρω γώ!... Έτσι έγινε και με τη δυστυχισμένη Ρόζα Τεσσιέ!... Είναι η άρρώστεια τέτοια!...

Και συνεχίζοντας άργότερα, σε άλλη συζήτηση, τις άπαίσιες προφητείες της η Ελένη είπε:

—Είμε φοβερό! Αυτοί θάνατοι μέσ' στο σπίτι μέσα σε τρεις μήνες! Και ο κύριος δεν είναι καλός! Οῦ, καθόλου καλός, ο καυμένος! Δίχως άλλο, θα πεθάνῃ κι' αυτός!...

Αυτή η τελευταία προφητεία της Ελένης ήταν ή μόνη, που δεν έπαλήθευσε!...

Όσον άφορᾷ τη δυστυχισμένη Ροζαλία Σαρραζέν, πραγματικά η κατάσταση της χειροτέρευε ξανά, οι πόνοι που ένιωθε ήσαν τρομεροί και το μαρτύριο της άφόρητο.

Αυτή τη φορά ο γιατρός Μπωντουέν έχαρακτήρισε τη νέα παράξενη άρρώστεια της ως πολύ επικίνδυνη λόγω της εξαντλήσεως της άρρώστου και χωρίς επιφυλάξεις έδήλωσε ότι

δεν του έμεναν πια παρά λίγες έλπίδες για τη διάσώσή της.

Άλλ' αυτή άκριβώς η «παρόξενη» της άσθενείας και τὰ χαρακτηριστικά συμπτώματά της, που ήσαν άκριβώς τὰ ίδια μ' εκείνα, που είχαν παρατηρηθῇ στη Ρόζα Τεσσιέ κατά τις τελευταίες μέρες της ζωής της, τον έκαμαν να τρέξη προς συνάντησιν του συναδέλφου του Πινώλ.

—Έχω ένα περιστατικό, του είπε, που ήθελα να το έλέπατε.

—Εύχαρίστως, άπάντησε ο γιατρός Πινώλ. Περί τίνος πρόκειται;

—Είναι μια μυστηριώδης άρρώστεια. Μυστηριώδης άρρώστεια; διέκοψε ο γιατρός Πινώλ σκεπτικός.

—Ναί. Θυμάμαι την θαυμασία περιγραφή των συμπτωμάτων που μοῦ είχατε κάνει πρό τριμήνου!...

—Α, ναί, έπρόκειτο για μια περιέργη άσθένεια, που δεν κατώρθωσα να εξακριβώσω την αίτιολογία της. Ήταν μια ύπηρετρια του καθηγητού Μπιντάρ!...

—Και τώρα η άρρωστή μου είναι όπηρετρια του καθηγητού Μπιντάρ!... Ο γιατρός Πινώλ κύτταξε μ' έκπληξη το συνάδελφό του, ο όποιος έξακολούθησε:

—Και παρουσιάζει άκριβώς τὰ ίδια φαινόμενα, που είχε παρουσιάσει και η δική σας άρρωστη πρό τριμήνου.

—Πῶς;

—Άκριβώς. Θυμάμαι την περιγραφή σας και είμαι βέβαιος πως θα συμφωνήσετε και σεις με τη γνώμη μου μόλις δῆτε τη δυστυχισμένη αυτή νέα!... —Το νέο θύμα, δηλαδή, ψιθύρισε ο γιατρός Πινώλ, ρίχνοντας ένα αινιγματικό βλέμμα στο συνάδελφό του.

Ο άλλος έννόησε άμέσως τη σημασία εκείνου του βλέμματός και είπε:

—Καταλαβαίνω τη σκέψή σας! Και αν ήρθα να ζητήσω τη βοήθειά σας, είναι γιατί έχω κάνει κι' εγώ την ίδια σκέψη.

—Δηλαδή, έχετε!...

—Την ίδια ύποψια.

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

Σερβικές παροιμίες

Καλλίτερα να χαθή το χωριό παρά οι παλιές του συνήθειες.

Όποιος δέ μπαλάνει τα παλιά του ρούχα, δέ θα φορέση ποτέ καινούργια.

Όπου δέν υπάρχει γυναίκα, δέν υπάρχει στέγη.

Καλλίτερα να κλαίη κανείς με τον φρόνιμο, παρά να τραγουδά με τον τρελό.

Δούλευε σαν να πρόκειται να ζήσης εκατό χρόνια και προσεύχου στο Θεό σαν να πρόκειται να πεθάνης αύριο.

Οι άνθρωποι πεθαίνουν πιο πολύ από υπερβολικό φαγοπότι, παρά από πείνα και δίψα.

Καλή είν' η γυναίκα που δέν έχει γλώσσα.

Μόνο αυτό που δέ θ' άκούση ή γυναίκα δέ θα τ'ό πη σ' άλλον.

Κάθε γυναίκα σέρνει μαζί της κι' ένα σκυκούλι γεμάτο δάκρυα.

Η γυναίκα γελάει όταν μπορεί και κλαίει όταν θέλει.

Οι γυναίκες, τα παιδιά και τα σκυλιά θέλουν έυλο.

Δέν υπάρχει ωραιότερο πράγμα άπ' την καλή νοικοκυρά, το νερό της θρύσης και το πουλί που κελαιδεί.

Συχώρεσε τον δυο φορές το φίλο σου: Μιά φορά προς χάρη της φιλίας του και μια προς χάρη της δικής σου.

Προτού βγής άπ' το σπίτι σου σκέψου τι έχεις να κάνης. Στην επιστροφή σου σκέψου τί έκαμες.

ΣΥΖΥΓΙΚΕΣ ΦΙΛΟΦΡΟΝΗΣΕΙΣ

—Ωρα είναι ανδρούλη να σκεφθώ με να παντρεύουμε την κόρη μας.
—Ας μη βιαστούμε. Πρέπει να βρούμε τον άνδρα που της ταιριάζει...
—Μπα!... Μήπως περίμενα εγώ;

Τά φαιδρά της ιστορίας

Πώς τα κατάφερε ή άπιστη.—Περιττός ό καλλωπισμός.—Μιά άπάντησις του Βάν Ντάιη, κ. τ. λ.

Η Ιστορία δέν έχει μονάχα τά περιέργια της, αλλά και τά φαιδρά της. Σας δίνωμε παρακάτω μερικά:

Γιά τόν δοῦκα της Όρλεάνης Φιλίππο διηγούνται τό έξής ξεκαρδιστικό ανέκδοτο:

Μιά μέρα ό δοῦξ μπηκε έξαφνα μέσα στην κρεβατοκάμαρά του και είδε τόν κόμητα Βαλάν γονατιστό μπροστά στη γυναίκα του. Όπως ήταν φυσικό, τό ὄνομα αὐτοῦ τόν έκαμε νά τά χάση και ν' άπομείνῃ άκίνητος.

Αντιθέτως, ή γυναίκα του δέν τά έχασε καθόλου, και γελώντας τοῦ εἶπε:

—Τι παράξενος άνθρωπος αὐτός ό Βαλάν, άγαπητέ μου. Σκέψου ότι μιά ώρα τώρα βρίσκεται γονατιστός μπροστά μου και με παρακαλεῖ νά τοῦ δώσω γιά σύζυγο τήν άνεμιά μου.

Τά λόγια αὐτά ήταν τόσο φυσικά και εἰπώθησαν με τέτοια άφέλεια, ώστε ό δοῦξ άμέσως τά πίστεψε.

—Νομίζω, άγαπητή μου, ότι δέν πρέπει νά τοῦ άρνηθής, εἶπε στη γυναίκα του.

—Εσύ συγκατατίθεσαι άδιστάκτως;

—Αφοῦ πρόκειται γιά τόν άγαπητό μας κύριο Βαλάν, είναι νά διατάξῃ κανείς; Η άνηψιά μας θα βρῇ σ' αὐτόν τό ταίρι της.

Τότε ό δυστυχής Βαλάν, που τόν είχαν κιάλας άρραβωνιάσει τόσο άπροσδόκητα, σηκώθηκε πάνω και με... δάκρυα στά μάτια έσφίξε τό χέρι τοῦ δοῦκος.

—Ω! ευχαριστῶ! εἶπε.

Σ' έναν ὑπόδομο που βρισκόταν προφυλακισμένος, με κίνδυνο νά καταδικασθῇ σέ θάνατο — όπως και καταδικάσθηκε πράγματι — ένας συγκρατούμενός του τοῦ εἶπε:

—Ξέρεις, φίλε μου, εγώ είμαι κουρέας. Αν θέλεις, μπορώ νά σοῦ περιποιηθῶ τά μαλλιά, γιάτι βλέπω πώς παραμεγάλωσαν.

—Ακού, άγαπητέ μου, τοῦ άπάντησε ό Μοῦρ χαμογελώντας. Ό βασιλεὺς κι' εγώ... διεκδικούμε τό κεφάλι μου. Καταλαβαίνεις λοιπόν ότι δέν έχω καμ-

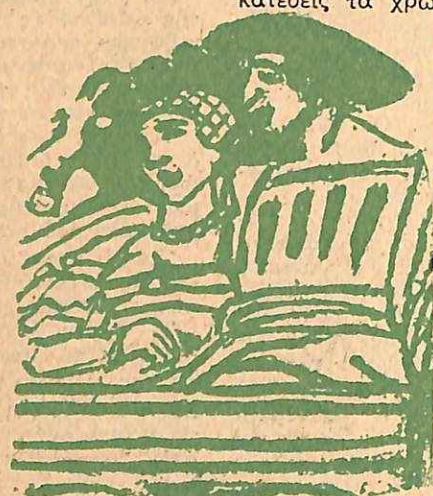
μιά άρεξη νά ὑποστῶ εγώ τά ξεῖδα τοῦ καλλωπισμοῦ του, χωρίς νά ξέρω αν αύριο θα μοῦ άνήκῃ...

Ό μέγας Φλαμανδός ζωγράφος Βάν Ντάιη δέν ήταν μονάχα έξοχος καλλιτέχνης, αλλά και πολύ έξυπνος άνθρωπος. Κάποτε εἶχε έπισκεφθῇ ένα συνάδελφό του στο άτελιέ του κι' άφοῦ έρριξε μιά ματιά στά διάφορα ταμπλό που ήταν ὀλόγυρά του, τόν έρώτησε:

—Δέν μοῦ λές, φίλε μου, με τί άνακατεύεις τά χρώματά σου; Βλέπω πώς δέν έχουν καθόλου γυαλάδα.

—Με μυαλό, άγαπητέ μου, με μυαλό. Τοῦ άπάντησε περήφανα ό ζωγράφος.

—Α!... Έκανε τότε φαιδρά ό Βάν Ντάιη. Τώρα καταλαβαίνω γιάτί ζωγραφίζεις πάντοτε με... νερομπογιές!...

Εἶσθε τό άσχημότερο ἄνθρωπο!

Κάποτε ό πρίγκηψ Ταλλεϋράνδος και ό δοῦξ τοῦ Μάλμπεργκ, συζητούσαν.

—Λυπήθηκα πολύ, εἶπε ό πρίγκηψ, γιά τόν θάνατο τοῦ άγαπητοῦ μου Σάν Κάρλος.

—Ναι, ήταν ένας λαμπρός άνθρωπος. Αλλά γνωρίζεσθε τόσο πολύ με τόν Σάν Κάρλος;

—Αν γνωρίζομαστε... Έκανε ό Ταλλεϋράνδος. Μά ό Σάν Κάρλος ήταν ό τελευταίος φίλος της γυναίκας μου. Και τώρα που πέθανε δέν ξέρω σέ τίνας χέρια θα πέσῃ ή φτωχή!...

Κάποτε ό κομης τῶν Παρισίων εἶχε έρωτευθῇ μιά νεαρά δεσποινίδα της άστικής τάξεως και άποφάσισε νά τήν εισαγάγῃ στην Αὐλή. Η δεσποινίς ήταν χαριτωμένη αλλά και πολύ έξυπνη. Δέν χάριζε κάστανα. Κάποτε ένας ευγενής, άσχημος τήν πλησίασε και θέλησε νά τής κάνει κομπλιμέντο:

—Δεσποινίς, τής λέγει, εἶσθε τό ώραότερα από τά ταπεινότερα άνθη μέσα στο πλουσιώτερο βάζο.

—Κύριέ μου, τοῦ άπαντῶ χωρίς νά χάσῃ λεπτό ή έτοιμόλογος νεά, κι' έσείς εἶσθε τό άσχημότερο από τά μεγαλύτερα άνθη μέσα στην πολυτελέστερη γλάστρα!

Ανγλικό χιούμορ

Η δειά Μπατσούρω στον Γκόγκο

ΤΟΥ ΜΑΣΤΟΡΙΜΑ

του κ. Νικ. Τσεκό

Γκόγκου μ' άνηψ'δάκ' μ',

Έλαβα τοῦ γραφοῦδ' σ' κι νά φχαριστῶς τοῦ Θεοῦ! που δίνεις ἰδῶ γιάτι θά σ' ἴεκανα τόν ἀπαφτούλ' σ' μαῦρου σάν τοῦ κοράκου τοῦ φτιρῶ ἀπού τις παν' φλιές. Ήνταν άνάγκ' βρῆ παληουχαϊβά! νά μ' γράψ' «φιλημέν» κι νά γιέν' μ'γάλου σούσουρο στοῦ χωριό; Γιάτι οῦ κύρ δάσκαλους που τοῦ διά-

βασ', δίν κρατίθ' κι, τοῦ εἶπ' στην γ'ναίκα τ' κι ἱκειά, τοῦ ἴεκανι τοῦμπανου σ' ἄλ' τις χουριανίς!... Α! Γκόγκου μ'! Μπορεῖ νά εἶδ'ς τήν θείτσα σ' νά τήν φιλήν, αλλά δίν ἱερίπτι νά τοῦ γράψ' δημοσίους. Ας εἶν' ὁ μους. Σ' σ' χουρινάου γιά πρῶτ' κι τιλιταία φουρά. Τήρα ὁμους μ' ξαναγράψ' τίπ' τις τέτοιου γιάτι θά στοῦ κόψου τοῦ χαρτζήλ' κάκ'.

Α' πόν Γκόγκου μ', ἱδιάβασα τήν προῦδο σ' πιδί μ' κι άγάλασι τοῦ φυλλουκάρδ' μ' που δέν πᾶνι τά ἱέσουδα μ' χαμένα. Μά ἱγῶ ἱφρόντισα νά ψήσου ἱψές μήνια σουρνιά, λαβ'ν τήν δειά της τοῦ ἱέλεγα ἀπού ὄντας γεννηθ'κ'ς ὁτ' θά γιέν'ς μ'γάλ'ς κι τρανοῦς διγιότ' μ' τοῦ σ'μπάθου, κατ' ῥήθ'κες μέσ' στην κολ' μ'πήθρα ὄντας οἱ βουτοῦσι οὔ παπᾶ Προυκούλ'ς! Κι νά ποῦ ὁτ' εἶπα βγῆκι. Ακόμ' δίν πάτ' σ'ες τοῦ πουδαράκ' σ' στην Άνθίνα κι κατάφερ'ς κιάλας νάβρ'ς τοῦ Πανπιστήμιγιου, νά μάθ'ς τήν πόρτα τ' κι νάμπ'ς μάλ' στανά λιγ'λάκ' μέσα. Πουῶς δίν σ' ἀφήκανι νά κάτ'ς μ' σπηνουχουρίσ' πιδί μ'. ἱέτα' κι τόν συχουριμέν' τόν μπαρμποῦλ' σ' ὄντας προτουπήγι στη σταν' τοῦ Κοτράου, δίν θέλανε νά τούς κρατήσ'ν.

Όντας, ὁμους, κατ' ἱλάβανι τήν ἀξάδα τ' τοῦ φ'λίσαν νά μείν'. Τοῦ ἱδίου θά γιέν' κι μ' τά λόγου σ'. Τήρα μ'νάχα νά νοιῶσ'ν τήν προκουπή σ'. Κι γιά δαῦτου ἀπού αὐρίου κιάλας νά πάρ'ς τά ἱργα-ἱεῖα σ', νά πᾶς ἱέσου ἀπού τοῦ Πανπιστήμιγιου κι ν' άρχίσ'ς νά μαστουρέβ'ς. Ότ' κάν'ς γιά καλό σ' θά εἶνι. Φιχιάτ'ς τοῦ ποιρτέλ' τ'ς, τά πανεθούρια τ'ς κι ὁτ' άλλου ἔχ'ν γιά νά καταλάβ'ν τήν ἀξάδα σ' κι γά σ' βάλ'ν μέσα. Οὔ προ-

κουμέν'ς, πιδί μ', πουτέ δίν βγαίν' ζημιουμέν'ς. ἱπίσ'ς μ'όλ'ς ἔρχ'ντι οἱ δάσκαλ' νά τρέχ'ς σάν μικρότ'ρους που εἰσι, νά τ'ς βουηθᾶς νά κατέβ'ν ἀπού τοῦ γαῖδούρ' τ'ς κι μιτά νά τ'ς παίρν'ς κι νά τ'ς πααίν'ς στοῦ παχνί. Κι τήρα, νά βγάζ'ς ἀμέσ'ς τοῦ σαμάρ' γιά νά ξικουράζ'ντι κι νά μ'η κουλουκαθιάζ'ν. Δίν οἱ γράφ' τίπ' τις άλλου γιά ἱφτοῦνο, διγιότ' ἱού ξέρ'ς καλᾶ ἀπού π'ρι-ποῖησ' ζουντανῶν. Αλ-λουσι γιά ἱφτοῦνο ἀ-πουφάσ'σα κιάλας νά π' στείλ' νά σπουγδάσ'ς!...

Τώρα, άκ'σι Γκόγκου μ'. Γιά τά κ'λουράκια που μ' γράφ'ς ἱφρόντ'σα νά ψήσου ἱψές μήνια φουρνιά κι τά ἔχουν ἱέτ'μα. Αὐρίου θά γιουμόσ' ἱένα το'βάλ' κι μ'ι τόν πρῶτοῦ ταχυδρόμου θά στοῦ στείλ' γιά νά τάχ'ς νά τρώς ὄντας πααίν'ς ἱέξου ἀπού τοῦ Πανπιστήμιγιου. Κι τάχου μουσκούζ'μουμένα. Σ'ι-γουρα ὄντας θά τά δουκιμάσ'ν θά κατά-θεῖς σ' Μπατσούρωσ κι θά σ' ἀφήκ'ν ἀμέσους νάμπ'ς μέσα γιά νά σπουγδάσ'ς κι νά γυρίσ'ς στοῦ χωριό ἱπιστήμιου. σάν τόν δικουλάβου τόν κύρ Ξιφτέρη. Τήρα μ'νάχα Γκόγκου μ' νάχ'ς τά μ'τάκια σ' δικατέσ-σιρα νά μ'η οἱ εἰμουαῖσι καμμίνα σουσουράδα κι πᾶνι ὁλ' οἱ κόπ' μ' κι τά ἱέσουδα μ' χαμένα, γιάτι θά τρῖλλα-θᾶ ή καμηνή. Πρόσση γιάτι καθῶς μοῦ εἶπ' οῦ κύρ Βιδούρας που γύρισ' τά προυψές ἀπού ἱκεῖ, οἱ παληορικοῦτις δίν χουρατέβ'ν. Ρίχν'ντι στα παλλ'κάρια κι τά ρ'φάν' Αν καμμίνα ἀπού δαῦτις σ' φέρ' βόλτα βάλ' τοῦ χέρ' σ' στην καρ-δοῦλα σ' κι σκέψ' ἱμένα τή θειτοῦλα σ' που οἱ καρτιράω στοῦ χουριό, γιά νά σ' καλουπαντρέψ' κι νά σ' δώσ' τή γαῖδα-ραμ' κι' ὄλα τά ὑπάρχουντά μ' μιά κι εἰσι. τοῦ άγαπημένου μ' άνηψ'δ'.

Π'ριμένου. νέου γραφοῦδ' σ' κι γλυ-κουφ'λ' κι τά δούγιου μ'αλάκια σ' αν τάχ'ς πλύν'.

Η θείτσα σ' Μπατσούρω

Μπατσούρω

Ένας χωριώης κάποτε κατέβηκε στην πόλη με το μάγουλο δεμένο και πρησμένο. Κά-ποιος ὀδοντοίατρός είδε τόν χωριώη στο δρόμο, τόν έπλησίασε και τοῦ εἶπε:

—Κάποιο δόντι σου βέβαια θά σοῦ ἔχη κάνει αὐτό τό καιό. Έλα στοῦ ὀδοντοίατρείο μου νά σέ κάνω καλά. Θά σοῦ τό δώλω.

—Δέν μπορεῖτε, κύριε ὀδοντοίατρέ, ἀπάν-τησε ό χωριώης.

—Τί λές, ἀδελφέ! Αὐτή εἶναι ή δουλειά μου.

—Αν θέλετε, δάξουμε στοίχημα πενήντα δραχμές ότι δέν θά μπορέσετε νά μοῦ δγά-λετε κανένα δόντι.

—Τό δέχομαι...

Πήγαν λοιπόν στοῦ ἱατρείου, ό ὀδοντοία-τρός ἐκάθησε τόν χωριώη σέ μιά πολυθρόνα κι' άρχισε νά έτοιμάζῃ τά εργαλεία του.

Τ' ὄλος, ἱε τή διαιτώτερη τανάτ'ια του στο χέρι, εἶπε στοῦ χωριώη ν' άνοιζῇ τὸ στόμα. —Πῶς! τοῦ εἶπε. Εσὺ εἰσαι έντελῶς ξε-δοντιασμένος! Δέν ἔχεις οὔτ' ένα δόντι. Τί νά σοῦ δώλω λοιπόν;

—Μά αὐτό θά σᾶς ἔλεγα κι' εγώ, γιάτρέ μου. Δέν μπορεῖτε νά μοῦ δγάλετε οὔτ' ένα δόντι.

Έχάσατε τό στοίχημα. Δώστε μου λοιπόν τό πενήντοδραχμο...

Ένας χωριώης ὑπέφερε ἀπὸ ρευματι-σμούς.

—Αχ, ἔλεγε, δέν μπορῶ πιά νά πάρω τό πόδι μου. Απὸ ποῦ νά προέχεται τάχα αὐτή ή διαβολοαρερώστεια;

—Μά ἀπὸ τά γεράματα, μπάμπι-Μαθιέ, τοῦ ἀπάντησε κάποιος. Απὸ τά χρόνια.

—Μᾶς φωτίστε! εἰε ό μπάμπι-Μαθιός. Δέν ξέρετε τί λές!... Όρίστε, τό ἀριστερό μου πόδι! Έχει τήν ἱδια ἡλικία με τό δε-ξί, κι' ὁμως δέν με πονάει καθόλου.

ΦΙΛΙΚΟ ΚΟΜΠΛΙΜΑΝ

—Όστε δέν πιστεύετε σ'αῖς σέ τίπο-τε;

—Πιστεύω μόνον σ' αὐτό που κατα-λαβαίνω.

—Έχετε δικιο λοιπόν νά μ'ην π'στεύετε σέ τίποτε.

Πώς έγινα αεροπόρος

Ένα άρθρο
της Μαρίζ Μπαστιέ

Η γυναίκα που νίκησε τον Άτλαντινό, έτσι είναι περισσότερο γνωστή ή μεγάλη Γαλλίδα αεροπόρος Μαρίζ Μπαστιέ. Και η επωνυμία αυτή, δεν είναι διόλου υπερβολική. Μόνη, ή Μαρίζ Μπαστιέ, επάνω στο αεροπλάνο της κατόρθωσε να πετάξει, χωρίς καμιά στάθμευση, πάνω από τον Νότιο Άτλαντινό. Κανένας άνδρας ως τώρα δεν είχε κατορθώσει να πετάξει επί 30 ώρες συνεχώς. Και κανένας άνδρας δεν μπόρεσε να φθάσει μέσα σε δώδεκα ώρες από την Αφρική στην Νότιο Αμερική!

Η καταπληκτική αυτή γυναίκα μάς αφηγείται στο παρακάτω άρθρο της πώς έγινε αεροπόρος.

Γεννήθηκα στο Λιμόζ, την πρωτεύουσα του παπουτσιού. Οι γονείς μου είχαν παπουτσιάδικο κι' αυτοί, όπως, άλλωστε, όλοι σχεδόν οι κάτοικοι της Λιμόζ. Ήμουν και εγώ προωρισμένη να γίνω μια μέρα υπάλληλος στο κατάστημα του πατέρα μου. Σ' αυτό ένιωθα την πατέρα μου περισσότερο ο χαρακτήρας μου. Φαινόμουν από μικρή περισσότερο άγρια παρά κορίτσι. Βρισκόμουν διαρκώς στο δρόμο, έπαιζα τους βόλους με τα αγόρια, συμπλεκόμουν μαζί τους και κατά κανόνα γύριζα σπίτι με σχισμένη την ποδιά, ξεμαλλιασμένη και γεμάτη γρατζουνιές. Όσο από παπούτσια ο δυστυχισμένος πατέρας μου δεν με πρόφτανε! "Αν δεν είχε το παπουτσιάδικο του, ασφαλώς θα τον είχα καταστρέψει!"

Όταν κάποτε άκουσα τον πατέρα μου να λέγει ότι θα μ' έπαιρνε στο κατάστημα, έπαυσα να παίζω. Ή ιδέα ότι θα κλεινόμουν από το πρωί ως το βράδυ μέσα στους τέσσερις τοίχους ενός μαγαζιού με τρέλαινε! Μια μέρα τους τόπα:

—Δεν θέλω εγώ να γίνω υπάλληλος, θέλω να γίνω ναύτης!...

—Ναύτης... έκανε ο πατέρας μου κιντάρωντάς με με άπορία. Άλλά δεν είπε τίποτε περισσότερο.

Όσο από λίγο καιρό, όταν τελείωσα το σχολείο μου, έμπαινα στο κατάστημα του πατέρα μου!

Παρ' όλα τα κλάματα και τις διαμαρτυρίες μου!

—Παρ' όλα τα κλάματα και τις διαμαρτυρίες μου!

—Παρ' όλα τα κλάματα και τις διαμαρτυρίες μου!

—Παρ' όλα τα κλάματα και τις διαμαρτυρίες μου!

—Παρ' όλα τα κλάματα και τις διαμαρτυρίες μου!

—Παρ' όλα τα κλάματα και τις διαμαρτυρίες μου!

—Παρ' όλα τα κλάματα και τις διαμαρτυρίες μου!

—Παρ' όλα τα κλάματα και τις διαμαρτυρίες μου!

—Παρ' όλα τα κλάματα και τις διαμαρτυρίες μου!

—Παρ' όλα τα κλάματα και τις διαμαρτυρίες μου!

—Παρ' όλα τα κλάματα και τις διαμαρτυρίες μου!

—Παρ' όλα τα κλάματα και τις διαμαρτυρίες μου!

—Παρ' όλα τα κλάματα και τις διαμαρτυρίες μου!

μου δανείζει τότε-τότε το ένα για να κάνω κι' εγώ πτήσεις.

Μια μέρα μου ήρθε η ιδέα να κάνω κάτι που να καταλήξει τον κόσμο: Παίρνω το αεροπλάνο μου, και περνά κάτω από την μεγάλη γέφυρα του Μπροντγουά! Ο κόσμος με θαύμασε, οι εφημερίδες έγραψαν για μένα, αλλά... κανείς δεν δρόθηκε πού να μου προσφέρει ένα αεροπλάνο! Πήγα να κλάψω από το κακό μου!

Έν τω μεταξύ μου είχε συμβεί ένα πολύ θλιβερό γεγονός: Ο άντρας μου σκοτώθηκε σε μια πτήση του μαζί μ' ένα μαθητή του... Ήμουν πια μόνη στον κόσμο. Πώς γάκνα για να αποκτήσω ένα αεροπλάνο; Έγραφα σ' όλα τα έργοστάσια προτείνοντάς τους να μου δώσουν ένα αεροπλάνο και να τους κάνω εις αντάλλαγμα διαφημιστικές πτήσεις. Επί τέλους ο Ντρονέν με βοήθησε να αγοράσω ένα αεροπλάνο με το οποίο κέρδισα ένα βραβείο 25.000 φρ. Και τότε άρχισα να επιχειρώ τις πρώτες μου μεγάλες πτήσεις. Να δημιουργώ τα ρεκόρ μου θέλω να σας τα ξαναπώ!

Ρεκόρ διαρκείας, ρεκόρ απόστασης, διαβάσεις του Νότιου Άτλαντικού Ωκεανού, την οποία ξέρετε ήδη, και η οποία δεν θα με απασχολήσει στο σημερινό μου το άρθρο. Είναι γνωστές οι τεράστιες δυσκολίες τις οποίες αντιμετώπισα, μόνη μια γυναίκα εγώ, μέσα στο αεροπλάνο μου, επιχειρώντας κάτι το οποίο ως τότε κανένας άνδρας δεν είχε τολμήσει να επιχειρήσει. Ο πολυς ο κόσμος με έλεε τρελή, οι φίλοι μου δεν μου είχαν την λέξη αλλά προσπάθησαν με κάθε τρόπο να με αποτρέψουν. Εγώ όμως ήμουν άμεταπειστη. Ένοιωθα μέσα μου μια όρμη ακατάσχετη να με ώθη προς τα επάνω, προς το μεγάλο μου πέταγμα. Αισθανόμουν να τον εαυτό μου ικανό να κατακτήσω όλο τον κόσμο. Άλλωστε είχα προταρασκέναι προ πολλού την πτήση μου. Είχα ξεδεύσει και όλος ο κόσμος το ήξευρε. Ήταν πια για μένα ζήτημα φιλοτιμίας!

Άλλ'ι στάθηκαν τυχεροί. Κα φαίνεται ότι με συνόδευαν επίσης στο δύσκολο έργο μου οι ευχές των δικών μου και των φίλων μου. Έτσι έφθασα ασφαλώς στην Νότιο Αμερική ύστερα από πτήση 30 ωρών συνεχείας.

Τις άλλες λεπτομέρειες δεν επιμένω. Τις έχετε διαβάσει ήδη.

ΜΑΡΙΖ ΜΠΑΣΤΙΕ

Η γυναίκα του «δολοφόνου»

Ένα αριστουργηματικό διήγημα του Τζαίμς Όλιβερ Κάργουδ

Ξαναβαθύ βογγητό πόνου σαν μούγγρισμα πληγωμένου θείου ακούστηκε, κι' ο Μπρεώλτ κυλίστηκε στο μαλακό χιόνι.

Μια σφαίρα τούχε τρυπήσει το στήθος. Ή φυσογνώμια του πήρε μιάν άγρια έκφραση κι' η τρομερή γκριμάτσα του πόνου έδωσε άμέσως τη θέση της σ' ένα σπασμό του προσώπου του, που φανέρωνε ένα θηριώδες αίσθημα: τη δίψα της εκδικήσεως. Δεν είχε τίποτ' άλλο να σκεφθί την ώρα που ο θάνατος ήλθε να τον τυλίξει στα σκοτεινά του φτερά: ούτε παιδιά, ούτε γυναίκα, ούτε σπίτι. Την ύπαρξή του ολόκληρη την πλημμύρισε η άγρια επιθυμία να εκδικηθί.

Έκανε να ξεστομίσει μια βλαστήμια, μα ένας βήχας σπασμαδικός τον έπνιξε στο λαρύγγι του. Και σε κάθε σπασμό τιναζόταν μέσ' απ' το στόμα του αίμα κόκκινο, άγνιστο, που κηλιδωνε τη γούνα του και το χιόνι...

Το θάνατο δεν τον είχε ποτέ φοβηθί. Χρόνια τώρα πάλαιβε με τα στοιχεία της Φύσεως και κάθε μέρα αντίκριζε τους πιο φοβερούς κινδύνους πάνω στην άγρια εκείνη βορινή περιοχή του Μάκ Μόρρεϋ και της Άθαμπάσκας.

Τώξερε πώς, άργα ή γρήγορα, κάποια σφαίρα θαρχόταν να σφηνωθεί στο κορμί του. Και τώρα που ένοιωθε τα νύχια του Χάρου να σπαράζουν τα σωθικά του, δε λυπόταν για τη ζωή του που έσβυνε. Μα τότε τυραννίδες ή άγωνία μη δε πρόφτανε να εκδικηθί.

Δεν τούμεναν παρά λίγα λεπτά ζωής. Κάθε άλλος στη θέση του δε θα μεγάλωνε το έπιθανάτιο μαρτύριο του με μια απελπισμένη προσπάθεια να κερδίσει αυτά τα λεπτά. Ο Μπρεώλτ όμως δεν έμοιαζε με τους άλλους ανθρώπους. Τύπος άγριος και αφάνταστα ρωμαλέος, μόνος στον κόσμο και κλεισμένος στον εαυτό του, με σιδερένια θέληση και βλέμμα ψυχρό, που κανείς ποτέ δεν έκλεψε το μυστικό του τώρα, τις τελευταίες του στιγμές, ήθελε να εκδικηθί...

Με υπεράνθρωπη προσπάθεια σύρθηκε ως το έλκηθρο του, που ήταν λίγα βήματα πιά πέρα — το έλκηθρο που έφερνε το χειμερινό ταχυδρομείο ως τις πιο απομακρυσμένες περιοχές των άξενων εκείνων βουνών — και κατόρθωσε ν' άνεβί επάνω. Άνοιξε ένα μικρό ταξιδιωτικό σάκκο, πήρε από μέσα ένα κομμάτι γαρτί και ένα μολύβι κι' έγραψε με μεγάλο κόπο δυο γραμμές...

Το μολύβι έπεσε από το χέρι του. Μα το βλέμμα του Μπρεώλτ άστραψε με μια παράξενη λάμψη γαρός. Κι' άπάνω στα χείλη του, τα σφιγμένα απ' τον πόνο, χαράχτηκε ένα τραγικό, μακάβριο χαμόγελο ικανοποιήσεως...

Όταν μετά εικοσιτέσσερις ώρες ταπεινασμένα σκυλιά του Μπρεώλτ έφεραν το έλκηθρο άπάνω στον έρημικό δστυνομικό σταθμό του Κρούκετ Μπόου με το πτώμα του ξυλιασμένου άνάμεσα στους ταχυδρομικούς σάκκους, ο σταθμάρχης, Σέρτζαντ Φίτζεραλντ δοκίμασε αρκετό κόπο ως πού να μπει ρέση ν' αποσπάσει από τη σφιγμένη

παλάμη του ένα κομμάτι τσαλακωμένο γαρτί, πάνω στο οποίο ο έτοιμοθάνατος ταχυδρόμος είχε γράψει:

«Με πυροβόλησε ο Ζάν Τορώ.—Φρανσουά Μπρεώλτ».

Αυτή η σημείωση ήταν εξαιρετικά αποκαλυπτική. Ή άστυνομία δεν θα δυσκολευότανε τώρα καθόλου να συλλάβη τον δολοφόνο του ταχυδρόμου.

□ □

Την ίδια μέρα ο δεκανέας Μπλένκ έφυγε από τον Άστυνομικό Σταθμό με την ρητή έντολή του προϊσταμένου του:

—Θά μου φέρης ζωντανό ή πεθαμένο το δολοφόνο του Μπρεώλτ!

Ο Σταθμάρχης δεν εδιάλεξε χωρίς λόγο το Μπλένκ για τη δύσκολη αυτή αποστολή.

Στα χρονικά της άστυνομίας ύπάρχαν σελίδες που δικαίωναν τη φήμη του βουνήσιου εκείνου λαγωνικού.

Είχε συλλάβει έγκληματίες τρομερούς και επικίνδυνους, που είχαν άπ' όλους χαρακτηρισθί ως «ασύλληπτοι».

Ήταν ο τύπος του ανθρώπου του καθήκοντος. Άτρόμητος, ακούραστος, διαβολεμένος, παμπόνηρος. Όταν έβαζε στο νοῦ του να κάνει κάτι δεν ήξερε όρια οίκτου και συμπαθείας. Παρσαδεχόταν ο ίδιος πώς δεν είχε καρδιά και μάλιστα έλεγε ότι στη θέση της καρδιάς είχε ένα ξευγάρι άσταλέ-

πο ένα δυνατό γέλιο...

Θυμήθηκε πώς, λίγους μήνες πριν, ο άνθρωπος, που κανείς δεν τον είχε άγαπήσει — έτσι ήταν γνωστός ο δολοφονημένος ταχυδρόμος σ' όλη την περιοχή — άστεινόμενος του είχε πει:

—Οί άνθρωποι, πού το καθήκον τους κάνει σκληρούς, δεν είναι συμπαθητικοί σε κανένα, ούτε σ' εκείνους πού τους προσφέρουν τις υπηρεσίες τους. Ξέρω πώς όλοι με θαυμάζουν ίσως, άλλα κανείς δε μ' αγαπάει. Άπειναιτίας με μισούν. Και ίσως δε θ' άργήσθ ή μέρα πού θα πάρης τα βουνά για να συλλάβης το δολοφόνο μου. Μα να θυμάσαι πώς ή ψυχή μου θα σε συνοδεύη τότε στη θύελλα και θα σου θυμίξη με τα ούραλιά της πώς πρέπει να εκδικηθίς!

—Χά, γά, έκανε τώρα ο Μπλένκ. Νάτο, αυτό είναι! Ή θύελλα είν' ή ψυχή του Μπρεώλτ! Χά, γά!... Ένοιον σου, Μπρεώλτ, δε θ' άφήσω για πολύ το πνεῦμα σου θά ούραλίξη μέσα στο δάσος! Σε δυο μέρες το πολύ ο Ζάν Τορώ θάανι στα νύχια μου!...

Παράξενο πρόγμα! Σε νάτανε πραγματικά ο Μπρεώλτ πού ζητούσε εκδίκηση με την ύπαρξή του Μπλένκ ο άσος άργισε να κοπάξη. Ή φωτιά σπιθοβολούσε πιά ήρεμα και μια πείρερη εικόνα γαλήνης μέσα στη φουρτουνασμένη νυχτιά παρουσιάστηκε στα μάτια του Μπλένκ.

Δεύτερο γέλιο τον τράνταξε σύγκορμο.

Αυτός, πού δεν πίστευε σε τίποτα, είχε πέσει τώρα θύμα ψευδευθυντικής άπάτης.

Έκλεισε τα μάτια του και σε λίγο άποκοιμήθηκε.

Την άλλη μέρα τίποτα δε θυμίξε τη θύελλα της περασμένης βραδυάς.

Ο καιρός ήταν έντελως άλλαγμένος κι' ένα νέο στρώμα από χιόνι, πού α-

Μπροστά του στεκόταν η γυναίκα του Τορώ.

γε πέσει τη νύχτα, έδινε πού άγριο έ-
κείνο τοπίο μιά ήρεμη όψη.
Ο Μπλέηκ ξανάρχισε τó ταξίδι του
μόλις χάραξε.

Τά σκυλιά του, ξεκούραστα, έτρε-
γαν σάν αλφαισμένα από τις φωνές
του και τó μακρύ του μαστίγιο, πού
τό στριφογύριζε με δύναμη στόν αέ-
ρα...

Ήξερε πώς έπρεπε νά βιασθί για νά
φθάση τó απόγευμα στή μικρή παγω-
μένη λίμνη της Μαύρης Άρκούδας.
Έκεί στή μέση της λίμνης αυτής, πά-
νω σ' ένα νησάκι, βρισκόταν ή καλύβα
του Ζάν Τορρώ, τού δολοφόνου.

Θάταν άραγε εκεί ο Ζάν ή ότο
χρεωνόταν νά τόν κυνηγή μέρες και
βδομάδες όλόκληρες;

Μπα! Ο Ζάν ποτέ ήταν άστέία ύ-
πόθεσι για τόν φοβερό Μπλέηκ!

Ένας τόσο δά άνθρωπάκος καγε-
κτικός και κουτοπόνηρος πού έπαιζε
βιολί! Για φαντάσου! Τι άντρας μπο-
ρεί νάβει ένας άνθρωπος πού γρατζου-
νάει τις χορδές ένός βιολιού;

Αυτό τó βιολί ήταν ή αίτια πού ο
Μπλέηκ άνυμάζε περιφρονητικά τó
Ζάν Τορρώ «βιολιτζή». Τόν θεωρούσε
κάτι κατώτερο και από γυναίκα!

Ένας άντρας πού πάει στό κ'ιν'η'νι
δέν κουβαλάει μαζί του κι' ένα βιολί,
σάν ζητιάνος πού παίζει στά πανηγύ-
ρια.

Και γι' αυτό άκριβώς ο Μπλέηκ δέ
μπορούσε άκόμα νά τó γωνέψη, πώς ο
δειλός και άδύνατος εκείνος Ζάν Τορ-
ρώ μπορεί νά σκοτώσει τó θηρίο έ-
κείνο τó Μπρεώλτ!

Δίχως άλλο, τόν παραφύλαξε και
τόν πυροβόλησε άναπόδρα...

Τό απόγευμα είχε φθάσει σ' ένα ύ-
ψωμα απ' όπου φαινόταν καθαρά τó
νησάκι με τήν καλύβα τού Ζάν Τορ-
ρώ. Κατέβηκε σέ μιά πλαγιά με πυκνά
δέντρα, μέσα στά όποια ήταν κρυμέ-
νη μιά άλλη καλύβα, ένός ίθαγενούς
Ινδιάνου, τού Τσιπουκού.

Ο Μπλέηκ σταμάτησε τó έλκηθρο
λίγα μέτρα μακριά από τήν καλύβα,
κατέβηκε κι' έφθασε με προφυλάξεις,
όπως έκανε πάντα, ως τήν πόρτα. Τό
«καρτέρι» ένός άστυνομικού από τούς
ήμιάγριους εκείνους ίθαγενείς δέν ή-
ταν πράγμα άσυνήθιστο...

Η πόρτα ήταν άμπαρωμένη. Ο
Μπλέηκ τή χτύπησε δυνατά.

Σέ λίγο άκούστηκε από μέσα ο θό-
ρυβος της άμπαρας πού σηκώνονταν
και άμέσως φάνηκε στήν πόρτα πού
άνοιξε, ο Τσιπουκού, κρατώντας ένα ό-
πλο στά χέρια.

—Δέ σου χρειάζεται αυτό, είπε έπι-
τακτικά ο Μπλέηκ, πέταξέ το εκεί στή
γωνιά!

Ο Ίνδιάνος συμμορφώθηκε με τήν
διαταγή.

—Λέγε τώρα, διάταξε ο Μπλέηκ. Εί-
δες σήμερα αυτόν τόν «βιολιτζή»;

—Ναι, άπάντησε ο Τσιπουκού. Σήμε-
ρα τó πρωί πού ήμουν στήν καλύβα
του.

—Είναι εκεί τώρα;

—Όχι. Έφυγε και θά λείψη τρεις
μέρες.

—Πού πήγε;

—Στό σπίτι τού καθολικού παπά της
Ιεραποστολής, πού είναι στό Γούλ-
ντάις.

—Είναι άδεια ή καλύβα;

—Όχι. Έμεινε ή γυναίκα του εκεί.

—Ω, ή γυναίκα τού Ζάν Τορρώ!
Πράγματι, ο Μπλέηκ είχε άκούσει πώς
ο δολοφόνος τού Μπρεώλτ ήταν παν-
τρεμμένος. Μά δέν είχε δει ποτέ τή γυ-
ναίκα, πού είχε δεχθί νά συνδέση τήν

Η γυναίκα τού «δολοφόνου»

Ζωή της μ' έναν άνθρωπάκο σάν τó
«βιολιτζή». Βέβαια, τι θά μπορούσε
νάβει κι' αυτή; Κάποια Ινδιάνα άσχη-
μομούρα ένα θηλυκό κήνος, σάν τόν
άνδρα της...

Ο Μπλέηκ έρριξε μιά άγρια ματιά
στόν Τσιπουκού και τού είπε:

—Αν δέν θέλεις νά πεθάνεις ύστερα
άπό τρεμερά μαρτύρια, θά κάνεις ό,τι
θά σου πώ.

Ο Τσιπουκού ήξερε καλά πώς ο
Μπλέηκ δέν άστεινόνταν. Και δέχθηκε
προθυμότατα νά τόν έξυπηρετήσει.

—Θ' αφήσω έδώ τά σκυλιά και τó
έλκηθρό μου με όλες μου τις προμή-
θειες. Θάρθω νά τά ζητήσω ίσως αύ-
ριο, ίσως ύστερα από μερικές μέρες.
Άλλοίμονό σου αν δέν τά βρώ όλα ό-
πως τ' αφήνω, είπε ο άστυνομικός.

—Μείνε ήσυχος, άποκρίθηκε ο Τσι-
πουκού, ύποταγμένος θέλοντας και μή.

Άφησε τήν καλύβα τού Τσιπουκού
και τράβηξε για τή λίμνη. Μόλις άφη-
σε τήν όχθη και προχώρησε πάνω στήν
παγωμένη της έπιάνεια, άρχισε νά
παγωμένη της έπιάνεια, άρχισε νά
κουταίνη. Έφθασε έτσι βαδίζοντας
σά νάταν πληγωμένο τó πόδι του, μπρός
στήν καλύβα τού Ζάν Τορρώ.

Χτύπησε δυνατά με τή νροθιά του
τήν πόρτα και σωριάστηκε άμέσως πά-
νω στό μαλακό γόνι, σάν άνθρωπος,
πού τόν έχουν πιά ένγκαταλείψει και οι
τελευταίες του δυνάμεις.

Άκούστηκε από μέσα βιαστικά βή-
ματα και ή πόρτα άνοιξε διάπλατη.

Ο Μπλέηκ σήκωσε άργά τó κεφά-
λι του και κύτταξε πρós τά έπάνω με
βλέμμα πού έδειχνε πώς ύπέφερε τρο-
μερά. Ήταν μοναδικός στό νά δίνη
στά χαρακτηριστικά τού προσώπου του
τήν έκφραση τού πόνου.

Μπροστά του στεκόταν ή γυναίκα
τού «βιολιτζή», ή γυναίκα τού Ζάν Τορ-
ρώ τού δολοφόνου.

Απότομα όμως ή φυσιογνωμία τού
άνθρώπου τού Νόμου άλλαξε. Τά μά-
τια του άνοιξαν από έκπληξη και τó
βλέμμα τους έκστατικό καρφώθηκε στή
γυναίκα μορφή πού άντίκρουσε.

Ήταν δυνατό ή τόν γελοΐσαν τά
μάτια του; Μπορούσε τó ύπεροχο εκεί-
νο πλάσμα, με τά γλυκύτητα, γαλανά
μάτια και τά όλόξανθα μαλλιά νά εί-
ναι ή γυναίκα τού «βιολιτζή»;

Δέν ήταν, λοιπόν, ίθαγενής, έρυθρό-
δερμη με μικρά πονηρά μάτια και πρό-
στυχα χαρακτηριστικά;

Ο Μπλέηκ χρειάστηκε μεγάλη προ-
πάθεια για νά ξαναπάρη τó ύφος τού
τραυματία πού πονούσε.

Ήταν ή πρώτη φορά στή ζωή του,
πού ο άνθρωπος αυτός ό χωρίς καρ-
διά και αίσθήματα, άνεκάλυψε ξαφνικά
πώς κάτι υπήρχε μέσα στό στήθος του...
κάτι πού ήταν ανθρώπινο και οι δυνα-
τοι παλμοί του τόν συγκλόνιζαν όλό-
κληρο...

Η νέα γυναίκα έσκυψε άπάνω του
και τόν ρώτησε με φωνή, πού θύμιζε
στόν άγριο κυνηγό ανθρώπων τις με-
λωδικές νότες τών πωλιών τήν άνοι-
ξη:

—Είστε πληγωμένος, κύριε;

Μιά πάλη γινόταν στήν ψυχή τού
Μπλέηκ. Ο τραγός άστυνομικός, πού
δέν είναι ποτέ συγκινηθί από τίποτα,
έσάοκαζε με τόν άγριότερο τού τόν
άνθρωπο πού έμεινε κατάπληκτος

μπρός στήν όμορφιά της γυναίκας έ-
νός δολοφόνου. Και γινόταν έξω φρε-
νών ο Μπλέηκ, γιατί αυτό πού έννοιωσε
δέν ήταν άπλή έκπληξη: Ήταν θαυ-
μασμός, συγκίνησις...

Στό τέλος, και για εκείνη τουλάχισ-
τον τή στιγμή, ο άνθρωπος με τήν
άτσάλεια καρδιά νίκησε.

Ο Μπλέηκ άνασηκώθηκε λίγο με έ-
να μορφομένο πόνου και από τήν κινή-
σή του αυτή έμεινε άπόλυτα ίκανοποιη-
μένος γιατί νόμισε πώς ήταν σά νάχε
πιάσει από τó λαιμό τόν άίσθηματικό
τύπο, πού είχε ξυπνήσει μέσα του και
τόν έπνιξε...

—Είμαι χτυπημένος στό πόδι, είπε
στή νέα γυναίκα, πού τόν κύτταζε με
καλωσύνη και χωρίς καμιά τύψη ότι
τήν καλωσύνη αυτή άνταπέδιδε με ύ-
ποκρισία.

—Χθές τή νύχτα ύπέφερα άπ' τή θύελ-
λα, έξακολουθήσε. Τά σκυλιά μου τρο-
μάζανε. Ρίξαν τó έλκηθρό μου σ' ένα
χαντάκι. Τά σκυλιά τρομαγμένα φύ-
γανε. Με τρομερή προσπάθεια και φρι-
κτούς πόνους κατώρθωσα νά φθάσω
ως έδώ.

—Περάστε μέσα, είπε ή γυναίκα τού
Τορρώ. Έχετε ανάγκη από περιποίη-
ση: Θά σας έτοιμάσω ένα ζεστό.

Τόν έβόηθησε νά σηκωθί και νά περ-
πατήσει.

Μπήκαν μέσα στήν καλύβα.

Σέ μιά γωνιά ήταν μιά άχυρένια
στορωμή και κοντά της έκαιε ή φωτιά
στό πρωτόγονο τζάκι.

—Ξαπλώστε εκεί, είπε ή νέα γυναί-
κα.

Ο Μπλέηκ, έξακολουθώντας με τήν
ίδια τέχνη νά παίζει τó ρόλο τού πλη-
γωμένου, ξαπλώθηκε στίς φτωγικό
στρώμα.

Η γυναίκα με τά χροσάφενια μαλ-
λιά έτρεξε τότε νά έτοιμάσει τó τσάι.
Ο Μπλέηκ τήν παρακολούθησε με
τά μισόκλειστα μάτια του.

Η ώρα σιλουέτα της και οι γοή-
γορες κινήσεις της, οι γεμάτες χάρη,
τόν έκάμαν πάλι νά νοιώσει μιά πε-
ρίεργη άνταρξία.

Και θύμωσε για δεύτερη φορά με τόν
έαυτό του.

Ύστερα από λίγη ώρα ή γυναίκα
τού Τορρώ τού έφερε ένα φλυτζάνι με
άχνιστό τσάι.

—Πιέτο, τού είπε, θά σας κάνη καλό.

—Εύχαριστώ. Λυποΐμαι πολύ πού
σας ένοχλώ.

—Ω, άς μη νίνεταί λόνος για ένό-
γληση. Πού είσθε πληγωμένος;

—Πληγωμένος;... Α, ναι... δέν πι-
στεύω νά ύπαρξη πληγή... μά είναι
πολύ χτυπημένο τó πόδι μου... αίσθάνο-
μαι φοβερούς πόνους. Ίσως είναι σπα-
σμένο τó κόκκαλο...

—Έχετε άνόνκη από άνάπαυση. Άς
έλπίσωμε ότι δέν είσθε πολύ βαρειά.

Έχω ένα πολύ δυνατό λίνιμεντ.

□ □

Όπως μιλούσε έτσι χαριτωμένα και
κάπου-κάπου ένα γλυκό χαμόγελο
διέστειλε τά χείλη της και σχημάτιζε
δυό λακκάκια στίς γωνίες τού στόμα-
τος, ο Μπλέηκ έννοιωσε κάτι νά χτυ-
πάη μέσ' στό στήθος του δυνατό.

Οι δυό σειρές τών μαργαριταρένιων
δοντιών της τόν έκαναν άθελά του νά
όρκίζεται μυστικά στόν έαυτό του,
πώς δέν είχε δει άκόμα στή ζωή του
ώραιότερα δόντια... μά ούτε και γλυ-
κύτερα χείλη... ούτε πιο θελκτικό χα-
μόγελο...

—Αλτ! Τόν ένθουσιασμό του έκοψε ή
έπέμβαση τού άύστηρο άστυνομικού

με τή σιδερένια θέληση.

—Και, συνεχίζοντας τó παιγνίδι του,
ρώτησε:

Είσαθε ή γυναίκα τού Ζάν Τορρώ, δέν
είν' έτσι;

—Μόλιστα, κύριε.

—Ο Ζάν δέν είν' έδώ;

—Όχι. Έφυγε μόλις σήμερα τó
πρωί.

—Και θ' άργήσει νά έπιστρέψη;

—Μά δέν πιστεύω νά είναι έδώ πριν
άπό τρεις μέρες.

Ο Μπλέηκ πήρε ένα ύφος άπογοη-
τεύσεως και είπε:

—Τι κοίμ' πού δέν είν' έδώ ο Ζάν!

—Είσαθε φίλος του;

—Ω, ναι, πολύ στενός φίλος. Ίσως
νά σας έχη μιλήσει για μένα. Ονομά-
ζομαι Ζάν Ντυβάλ.

—Ο Ζάν Ντυβάλ; Είπε, συμπλέκον-
τας τά δάχτυλα μπρός στό στήθος της.

Ο άνθρωπος πού περιποιήθηκε τόν άν-
δρα μου, τόν Ζάν, στήν άρρώστεια του,
πού τού έσωσε τή ζωή...

Ο Μπλέηκ είχε διαβάσει στά άρχεία
της άστυνομίας για κάποιο σοβαρό
τραυματισμό τού Ζάν Τορρώ πρós έ-
τών και για τήν άφωσίωση πού είχε
δείξει τότε γι' αυτόν, κάποιος φίλος
του άνομαζόταν Ζάν Ντυβάλ. Ή-
ταν βέβαιος πώς αυτόν τόν τελευταίο
δέν τόν γνώριζε ή γυναίκα τού Τορ-
ρώ γιατί έλειπε άρκετά χρόνια στήν
Άλάσκα. Έτσι έπαιζε έκ τού άσφα-
λους τó παιγνίδι του.

—Ωστε σας είχε μιλήσει για μένα
έ Ζάν; ρώτησε ο Μπλέηκ.

—Ω, ναι, πολλές φορές. Μ' έχει μά-
θει νά σας άγαπώ και νά σας θαυμά-
ζω. Σας γρωστό όλες τις εύτυχίες πού
έχω στή ζωή. Πολύ συχνά ο Ζάν έλεγε
πώς θάταν γι' αυτόν ή μεγαλύτερη
γαρά νά μπορούσε νά σας δεχόταν κά-
ποτε στό σπίτι μου...

—Και νά πού ήρθα χωρίς νά με πε-
ριμένει.

—Κύριε Ντυβάλ, δέν πρέπει νά
φύγετε πριν έπιστοέψη. Δέν θά τού
στερήσετε τή μεγάλη γαρά νά σας δει.

—Θά τώθελα πολύ νά τόν δω, μά
θάναι μεγάλη ένόγληση για σας... έκ-
τός αν τó καταραμένο αυτό πόδι με
κρατήσει θέλοντας και μή...

—Ω, μά τι λέτε;... Πρέπει νά μείνε-
τε όπωσδήποτε...

□ □

Ο άστυνομικός πέτυχε άπόλυτα με
τό διαβολέμένο του τέχνασμα νά κερ-
δίση τήν έμπιστοσύνη της.

Τό βράδυ πού εκείνη ήταν άπασχο-
λημένη, κοντά στό τζάκι με τήν έτοι-
μασία τού δείπνου, ο Μπλέηκ τήν κύτ-
ταζε από τή στορωμή του με βλέμμα-
τα, για τά όποια είχε κάθε λόγο νά
γίνεται έξω φρενών με τόν έαυτό του.

Τό θέαμα εκείνης της ώρας γυναίκας
πού τó φώς της λάμπας της έδινε μιά
έξαισία αίγλη, τόν ζάλιζε, τόν μεθού-
σε...

Πώς ήταν δυνατόν αυτό τó ένσαρκα-
μένο όνειρο νάχ' άφιερώσει τή ζωή
του σ' έναν τιποτένιο, σ' έναν δολοφό-
νο;

Αυτή ή γυναίκα θά ταίριαζε σ' έναν
άντρα σωστό...

Και τότε γεννήθηκε στήν ψυχή τού
Μπλέηκ μιά παράξενη έπιθυμία: νά
κατακτήσει τή γυναίκα τού Τορρώ.

Έτσι βρήκε τρόπο νά συμβιβάση
τούς δυό ανθρώπους πού παλαίβανε
μέσα του: τόν άστυνομικό τού καθήκον-
τος και τόν... έρωτευμένο. Έρωτευμέ-
νο; Ναι, ίσως νάταν αυτό.

Η κατάκτησις της ώρας εκείνης

γυναίκας δέν θά τόν έμπόδιζε καθόλου
νά φορέσει τις χειροπέδες στόν άνδρα
της.

Και, όπως ήταν γρήγορος στίς άπο-
φάσεις του ο Μπλέηκ, όταν εκείνη ήλ-
θε κοντά του για νά τόν βοηθήσει νά
σηκωθί και νά καθήση μπρός στό
στρωμένο τραπέζι έσφιξε λίγο περισ-
σότερο τó μπράτσο της...

—Εύχαριστώ, της είπε.

Και κατόπιν, κυττάζοντάς την κα-
τάματα, σήκωσε τó χέρι του και της
χάιδεψε τά μαλλιά.

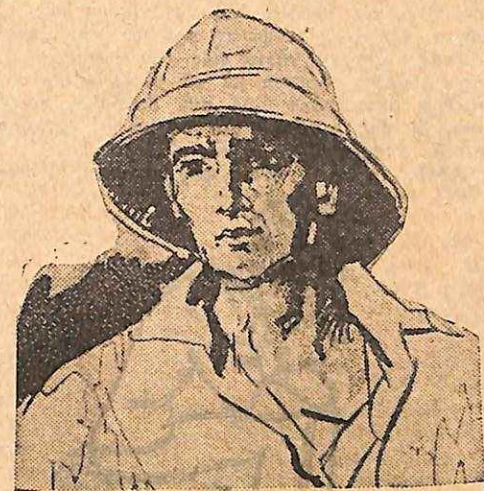
Έκείνη δέν παραξενεύτηκε. Τόν
θεωρούσε «άδελφό».

—Πόσο με ύποπρώνεις, άγαπητή
μου, της ψιθύρισε, ένώ μιά άνατριχίλα
περνούσε τó κορμί του. Πόση άνακού-
φιση νοιώθω κοντά σου...

—Ξέρεις, άγαπητή μου, χθές βρέθη-
κε έδώ κοντά κάποιος σκοτωμένος...

Ήταν ο Φρανσουά Μπρεώλτ...

Η φυσιογνωμία της ώρας γυναί-
κας

Ο Μπλέηκ έρριξε μιά άγρια ματιά
στόν Τσιπουκού.

κάς άλλαξε άμέσως. Μιά τρομερή τα-
ραχή τήν έκανε νά μεπρεβήση τά λόγια
της.

—Πώς;... Βρέθηκε... βρέθηκε ο Φραν-
σουά Μπρεώλτ... σκοτωμένος; ρώτησε,
ένώ τά μάτια της είχαν μείνει ορθάνοι-
χτα σέ μιά έκφραση φρίκης.

—Μά τι έχεις; ρώτησε ο Μπλέηκ, έκ-
μεταλλευόμενος τήν ψυχολογική στιγ-
μή. Σ' ταράχθηκε τρομερά... Θάλεγε
κανείς πώς ή είδηση αυτή άφορά έσε-
να... ή τόν άντρα σου...

—Όχι! Όχι τόν άντρα μου! φώνα-
ξε ή γυναίκα τού Τορρώ.

Ο Μπλέηκ έθριαμβευε. Είχε ήδη
σχεδόν τήν όμολογία της.

Άκούμπησε τήν παλάμη του στόν ώ-
μο της και της είπε σέ τόνο πειστικό:

—Έλα, άγαπητή μου, μη χάνεις τήν
ψυχραιμία σου. Ξέρεις πόσο άφωσίω-
μένος είμ' έγώ στό Ζάν. Άν συμβάλει
τίποτα, μη μού τó κοΐβης... Ίσως μπο-
ρέσω νά τόν βοηθήσω... Ξέρω πώς ο
Ζάν δέν τά πήγαινε καθόλου καλά με
τόν Μπρεώλτ...

—Άκούστε, κύριε Ντυβάλ, τού είπε.

Έχετε δίκιο. Μόνο σεις μπορείτε νά
μάς βοηθήσετε. Ζεις πού είσθε τόσο
άφωσιωμένος στό Ζάν... Θά σας τά πώ
όλα... Και θά ήθελε πώς πέθανε ο Μπρε-
ώλτ...

Ο Μπλέηκ μπόρεσε νά μην αφήσει
νά φωνή στά μάτια του ή λάμψη της
χαράς τού όρνέου πού έχει έξασφαλι-
σμένη τή λεία του.

Και άκουσε προσεκτικά τήν ιστορία

της γυναίκας τού δολοφόνου:

—Ήμουν πολύ νέα όταν ήλθα στήν
άγρια αυτή περιοχή με τόν πατέρα
μου, παλιό υπάλληλο τού Ταχυδρο-
μείου. Ο Μπρεώλτ τότε δούλευε ως
βοηθός του...

Ήταν ένας τύπος πει-
σματάρη, άνθρωπος χωρίς καρδιά...

Ένας χυδαίος. Θέλησε νά με παντρευ-
τή. Άρραβωνιαστήκαμε μ' από τις πρώ-
τες μέρες κατάλαβα πώς δέν ήταν ο
άνθρωπος πού θά μ' έκανε εύτυχμέ-
νη... Ο πατέρας μου, πού είχε φέρι
άντιρρήσεις για τó γάμο μου, δέχθη-
κε με χαρά τήν άπόφασή μου νά μη
ξαναδώ τόν Μπρεώλτ...

Όταν χωρίσαμε, εκείνος μού δή-
λωσε πώς θά μ' έκανε μιά μέρα δική
του δια της βίας...

Ένα πρωί φύγαμε με τόν πατέρα
μου ταξίδι. Από τó ταξίδι εκείνο γύρι-
σε μόνος ο Μπρεώλτ...

Ύστερα από λίγες μέρες πήρε τή
θέση τού πατέρα μου, τού όποιου τήν
εξαφάνιση δέ μπόρεσε ή Άστυνομία
νά εξηγήσει. Ο Μπρεώλτ είχε παρου-
σιάσει ένα «άλλοθι» πλαστό, πού τόν
έσωσε...

Τότε γνώρισα τó Ζάν και παντρευ-
τήκαμε άμέσως. Η άγαθή του καρδιά
με σκλάβωνε. Έπειτα, ήθελα νά σωθώ
άπό τις άπειλές τού Μπρεώλτ, πού εί-
χε κατακτήσει ό έφιάλτης μου.

Ένα βράδυ ο άνθρωπος αυτός ήρ-
θε έδώ στήν καλύβα και μού χτύπησε
τήν πόρτα. Ήξερε πώς έλειπε ο άν-
δρας μου. Άνοιξα τήν πόρτα άνυπό-
πτη... Ρίχτηκε άπάνω μου σά μανιασμέ-
νο θηρίο. Παλαίψα άπελπισμένα. Σέ
μιά στιγμή εκείνος γλύστρησε κι' έπε-
σε κάτω. Βρήκα τήν εύκαιρία και τόν
γτύπησα μ' ένα σίδερο στό κεφάλι. Ζα-
λίστηκε. Τόν άφώπλισα. Και όταν συ-
νιήλθα, με τήν άπειλή τού πιστολιού του
τόν έδιωξα, φρενιασμένο από θυμό...

Δέν με ένόγλησε πιά γι' άρκετά
χρόνια...

Ήξερα όμως πώς μισούσε τόν άν-
τρα μου...

Χθές τó πρωί ήλθε πάλι ξαφνικά
στό σπίτι. Ήμουν μόνη. Άντιστάθη-
κα, παλαίψα όσο μπόρεσα, αλλά κα-
τώρθωσα και μ' άρπάξε άπ' τά μαλ-
λιά... Με τράβηξε άπ' τά μαλλιά πάνω
στό χιόνι ως τó έλκηθρό του. Ήθελε
νά με πάρη μαζί του στό δάσος...

Ήμουν σχεδόν λιποθυμη άπ' τόν
πόνό και τήν τρομάρα.

Μά ή άπόγνωση μούδωσε άφάντα-
στη δύναμη...

Μόλις έκανε νά με τοποθετήσει στό
έλκηθρο, τού έέφυγα...

Έτρεξα σάν τρελή στό σπίτι ξανά
και εκείνος με κυνήγησε.

Θά μ' έφθανε και θά μ' έκοιμάτιζε
αν δέν γλυστρούσε και δέν έπεφτε κά-
τω...

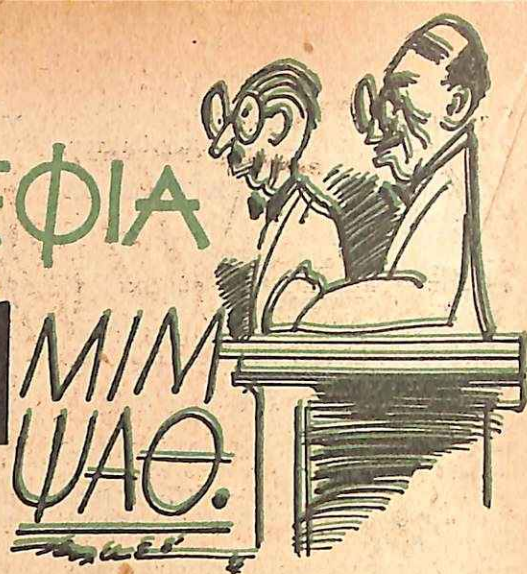
Μόλις μπήκα στό σπίτι, έτρεξα, άρ-
παξα τó τουφέκι τού Ζάν και σημάδε-
ψα άπ' τήν άνοιχτή πόρτα...

Όταν ο Μπρεώλτ ήταν λίγα βή-
ματα μακριά, πυροβόλησα.

Η ΘΕΜΙΣ ΕΧΕΙ ΚΕΦΙΑ

Ο φαρμακευτής

MIM
ΨΑΘ.

Εβόησεν ο εισαγγελεύς σείων τὸν δάκτυλον:

Είσαι ἕνας ἐγκληματίας!
Κι' ὁ δυστυχὴς κατηγορούμενος ἰδρῶν εἰς τὸ ἐδωλὸν του. Ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἀπελπισίας του ἤντησε θάρρος κι' ἐτόλμησε νὰ ψιθυρίσῃ εἰς σδυμένον τόνον, συγκεχυμένα λέξεις ὥσθς διαμαρτυρίας. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ Ὀλύμπου τῆς εισαγγελικῆς ἐδρας ὁ διαπτοροφῶν ἀγένης Ζεὺς τοῦ ἐξεπέστειλε κεραιὸν:

— Σιωπὴ κατηγοροῦμενε!...
Καὶ χτύπησε τὸν γρόνθον του μὲ τόσην ὁρμὴν ὥστε ἀνεπλήρωσε τὸ ποτήρι τοῦ νεροῦ κι' ἐχύθη. Ἐργίγησε ὁ δυστυχὴς κατηγορούμενος κι' ἐκούρνιασε. Σὺν νὰ ἀδειασε στὴν πλάτῃ του τὸ δροσερὸ περιεχόμενον τοῦ ποτηρίου. Ἡ θύελλα ἐμυκάτο στὴν κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου. Ὡς ἔπειτα προφανὲς ὅτι εἰς τοῦ κασιδιάρη τὴν κεφαλὴν ἀκούοντες τοὺς κεραινοὺς τῆς ἡ ἀγένης κατηγοροῦσας ἀρχή:

— Πρόκειται περὶ πληγῆς! Περὶ κοινωνικῆς πληγῆς! Περὶ κινδύνου! Διότι οἱ κινδυνοὶ εἰς τὰς καλῶς συγκεκριμένους κοινωνίας εἶναι αὐτοί!

Καὶ τὸν ἐκάρφωσε μὲ τὸν δάκτυλον ποὺ ὀξυτέρως μαζὶ μὲ τὴν τελευταίαν λέξιν ὡς πυρίνην ρομφαίαν. Δὲν εἶμαι βέβαιος. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι τὰ ἐσώρρουχα τοῦ κατηγορουμένου ἔπαψαν νὰ εἶναι στεγνά...

— — —

Γιατί, ὅμως, τέτοια ἐπίθεσις; Γιατί τὸ σὸς φόβος; Κάτω ἀπὸ ποίᾳ κατηγορίας τὸ βάρος σκύβει αὐτὴ ἡ ἀτυχὴς κεφαλὴ στὸ ταπεινὸν ἐδωλόν; Εἶναι κλέπτης; Λοποδύτης; Ἀπατεὼν; Καταχραστής; Τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά. Ἡ ἱστορία του εἶναι ἀρετὰ περίεργος. Εἰς τὸν πρόλογόν τῆς ἀντίστοιχης ῥόδας. Εἰς τὸ μέσον τῆς δύο κλωστῆς. Εἰς τὸ τέλος τῆς δικίον κινίνας. Καὶ εἰς τὸν ἐπὶλογόν τῆς τῶν ἐδωλίων τῆς αἰσχύνῃς. Ὁλα αὐτὰ τὰ ἀνόμοια πράγματα δὲν θὰ ἦσαν δυνατὸν νὰ συνεντρωθοῦν εἰς τὴν ἰδίαν ἱστορίαν ἂν δόσῃ τῆς δὲν ἦσαν ὁ ἔρως. Αὐτὸς εἶναι ὁ μέγας φουτουριστὴς—συνθέτης ποὺ ἐνορχηστρώνει μελωδίας ἀπὸ σορῶπι, κλωστῆς καὶ κινίνας.

Ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι περίεργη. Οὔτε καὶ στοιχειωδῶς πρωτότυπη. Ἐξέκλινε ὡς θαρκοῦλα εἰς γαλήνην ποὺ τὴν πίνει φουρτοῦνα στ' ἀνοιχτά. Ἀγάπησε. Ὅχι, ὅμως, ὡς ἄνθρωπος σύγχρονος μὲ τὴν ἐπιπολαϊότητα καὶ τὸν βιαστικὸν ρυθμὸν τῆς ἐποχῆς. Ἀγάπησε ὡς Ῥωμαῖος ποὺ εὐρῆκε τὴν Ἰουλιέταν του. Δὲν ἐλέγετο, βέβαια, Ῥωμαῖος. Κώστα ἐλέγετο. Οὔτε ἐκείνη Ἰουλιέτα. Καϊτούλα ἐλέγετο. Ἀλλὰ τί σημασίαν ἔχουν τὰ ὀνόματα ὅταν ἡ ψυχὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ πάστα σαίξπηρκιῶν ἡρώων;

- Καϊτούλα μου.
- Κωστάκη μου.
- Ἐφτασε ἡ στιγμὴ.
- Ποιὰ στιγμὴ;
- Νὰ πάω στὸν μπαμπά σου.
- Θὰ δεχθῇ;
- Ἐλπίζω....

Οἱ ἐρωτευμένοι ἐλάτουν πάντα. Γιατί

δὲν τοὺς μένει ἀρκετὸ μυαλὸ νὰ ἐξετάσουν τὰ πράγματα μὲ ψυχραιμίαν. Ἐνῷ οἱ μπαμπάδες, ποὺ δὲν εἶναι ἐρωτευμένοι, διατηροῦν πλήρη νηφαλιότητα. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ διάδημα τοῦ νέου ἐστέφθη ἀπὸ δύο κλωστῆς περιόλου. Κλωστῆς εἶναι τρόπος τοῦ λέγειν. Ἀκριβῶς εἰπεῖν ὁ πατέρας ἔγινε μπαρούτι μολὶς ἀκούσε τὴν αἴτησιν, ἄναψε, ἐκόρωσε, ἐκύτταξε τὸν νεαρόν ἀπὸ τὴν κορυφὴν ὡς τὰ νύχια, δὲν τὸ χώνεψε τὸ πρῶγμα, τὸν ξανακτύταξε ἀπὸ τὰ νύχια ὡς τὴν κορυφὴν, ἔκανε μερικὲς βόλτες μὲ τὰ χέρια πίσω κι' ὕστερα ἀπεφάνθη: Αἱ σὺ δαβόλο, παιδί μου, αἱ σὺ δαβόλο γιὰ νὰ μὴ σ' ἀρπάξω καὶ σὲ πετάξω ὅξω μὲ τὴν κλωστῆς!...

Αὐτὸ, βέβαια, ἦταν ψυχρολουσία. Χλω-

Τὰ ἐσώρρουχα τοῦ κατηγορουμένου ἔπαψαν νὰ εἶναι στεγνά.

μὸς ὡς σουδάριον ὁ νέος ἐπῆρε τὰ βρεγμένα του, συνάντησε τὴν ἐλκεκτὴν του, τῆς τὰ εἶπε ὅλα, τὰ ἀκούσε ἐκείνη, ἐστέναξεν ἐκείνος, ἐστέναξεν ἐκείνη, ἐνώθησαν οἱ στεναγμοὶ τους καὶ τὰ χεῖλῃ τους κι' ὅταν ξαναχωρίστηκαν ὠμίλησαν ὡς ἐξῆς:

- Καϊτούλα μου.
- Κωστάκη μου.
- Ἐνας δρόμος μᾶς μένει.
- Ποιὸς δρόμος;
- Ἀφοῦ δὲν μποροῦμε νὰ παντρευτοῦμε
- Νὰ πεθάνουμε!
- Συμφωνεῖς;

— Ἀν ἐσυμφωνοῦσε; Ἐπῆραν τὸ λεωφορεῖο, ἐγέμισαν τὴν τσέπες τους κινίνας, κατέβησαν στὸ Φάληρο, ἐκάθησαν σ' ἕνα κέντρον, ἀντήλλαξαν τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν καὶ κατεβρόχθισαν ὡς πρῶτην δόσιν ἀνὰ ἕνα σωληνάριον.

— Ἀλλὰ, κ. πρόεδρε, μόλις ἐκείνη ἐπῆρε τὸ κινίνο φοβήθηκε. Τὴν εἶδα νὰ χλωμαίξῃ, νὰ μὲ νιττὰ τρομαγμένη. Μετάνοιωσε. Καὶ ἔβαλε τὴν φωνήν. Δὲν ἐπρόφτασε γὰρ νὰ φάω ἐγὼ τὸ δικό μου τὸ κινίνο! Ὅταν τὴν εἶδα ἐστὶ θέλησα νὰ τὴν βοηθήσω. Ἐφώνησα κι' ἐγώ...

- Χωρὶς νὰ φᾶς τὸ κινίνο.
- Δὲν ἀκούτε;
- Σ' ἀκούω, λέγε.
- Ἀν ἔπαινα κι' ἐγὼ τὸ κινίνο μου δὲν

θὰ μπορούσα νὰ τῆς κάνω τίποτε. Ἐπῆγα μὲ ν' αὐτοκτονήσουμε μαζὶ ἀφοῦ ἀγαπιόμαστε καὶ δὲν μπορούσαμε νὰ παρθοῦμε. Τὸ θέλησε κι' ἐκείνη. Μονάχη τῆς. Χωρὶς νὰ τὴν ἀναγκάσω ἐγώ.

— Τελοςπάντων....

— Ναί, τέλοςπάντων. Ἦλθαν μερικοὶ ἄνθρωποι κι' ὅταν τοὺς εἶπα τί εἶχε συμβῇ τὴν ἐπῆραν, τὴν ἔβαλαν γρήγορα σ' ἕνα ταξι καὶ τὴν ἐπῆγαν στὸν σταθμὸ πρῶτων βοηθειῶν.

— Ἐσὺ;

— Ἐγώ; Ἐγὼ τὰ εἶχα χαμένα. Ἐμεῖνα ἐκεῖ καὶ μὲ βρίζαν ὅλοι πῶς ἐγὼ τῆς ἐδῶκα τὸ κινίνο. Ἄλλοι πάλι κοροῦδεύανε. Ἐλκυσία εἶχε ἡ κοπέλλα καὶ κατὶ τέτοια. Τὴν νὰ κάνω; Ἐφύγα γιὰτί ἄρχισαν νὰ μὲ γιουχαῖζουν. Τὴν κοπέλλα τὴν ἔχασα. Ἐκίνα μὴ δδομάδα νὰ τῆς δῶ. Ὅπου μαθαίνω ὅτι ὁ πατέρας τῆς μου ὑπέβαλε μήνυση ὅτι δὴθεν ἐγὼ ἤθελα νὰ φαρμακώσω τὴν κόρη του. Τὴν Καίτη. Ἐγὼ τὴν Καίτη. Ποῦ νὰ μοῦ ἔλεγε νὰ πέσω στὴ θάλασσα μονάχος μου θὰ ἔπεφτα.

— Ἐφρόντισες νὰ μὴ πέσης ὅμως.

— Δὲν ἐφρόντισα...

Ἐστὶ περίπου ἀπελογήθη ὁ δυστυχὴς. Ἀφοῦ προηγουμένως ὁ παρ' ὀλίγον πενθερός του τοῦ τὰ ἔφαλλε καὶ ἐξήτει τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ πίναν. Ματαίως ὁ συνήγορός του ἔφαλλε τὸ τραγοῦδι τῆς ἀθωότητός του:

— Ἦγαπώμεθα κ. πρόεδρε! Ἐλατρευτόμεθα κ. πρόεδρε! Καὶ ἐπάνω εἰς τοὺς λυγμοὺς τῆς ἀπελπισίας μας, κατόπιν τῆς σκληρᾶς πατρικῆς ἀρνήσεως, ἀπεφασίσαμεν νὰ ἀποθάνωμεν ὁμοῦ! Ὁ ἔρως εἶναι ἐλαφρυντικὸν τὸς δυνάμεις, ὅσον καὶ ἡ πλήρης σύγχυσις....

Καὶ εὐτυχῶς τὸ δικαστήριον συγγεμείσθη

— Ἦγαπώμεθα, κ. Πρόεδρε!!

τὴν ἀποψιν. Ἀλλοιῶς ὁ νέος θὰ ἐπλήρωνε μὲ πολλὰ χρόνια τὸ σωληνάριον τῆς κινίνας....

MIM, ΨΑΘ.

Τὸ φρικτὸ μυθικὸ Τῶν δρος ΧΟΚΙΝ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΤΟΥΡΗΜΑΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΥ ΦΙΛΙΠ. ΟΠΠΕΝΧΑΪΜ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Στὴν μικρὴ πόλιν Ντρέντλεϋ, κατὰ μετὰξὺ χωριῶν καὶ πόλεως, κοντὰ στὸ Λονδίνο, εἶχαν σημειωθῇ τελευταία κατὰ μυστηριώδεις ἐξαφανίσεις: ἕνας οἰκογενειάρχης, ὁ Τζέμης Λάνκαστερ κι' ἕνας νέος, ὁ Μπέρι, εἶχαν χαθῇ χωρὶς ν' ἀφήσουν ἴχνη. Ὑστερ' ἀπὸ καιρὸ οἱ δικοὶ τῶν ἑταίρων ἀπ' ἕνα δακτυλογραφημένο γράμμα, στὸ ὁποῖον τοὺς ἀνῆγγελλαν ὅτι ἦσαν καλὰ καὶ ὅτι θὰ ἐπέστρεψαν σὲ κάμποσο καιρὸ. Στὸ Ντρέντλεϋ, ζοῦσε καὶ ὁ κ. Μπρίτον, ἕνας πλούσιος ἄνθρωπος. Ὑστερ' ἀπ' τὴν ἐξαφάνισιν αὐτὴν ὁ κ. Μπρίτον πηγαίνει στὸν κτηματομεσίτην κ. Χάρρισον καὶ τοῦ δηλώνει ὅτι ἀποφάσισε νὰ πουλήσῃ τὸ σπιτί του, γιὰτί ἡ γυναῖκα του εἶχε ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὴν μυστηριώδεις ἐξαφανίσεις καὶ εἶχε γίνῃ νευρική. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο θάφευγαν ἀπὸ τὸν τόπο. Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ μὲς Λάνκαστερ, κόρη τοῦ ἐνὸς ἀπ' τοὺς ἐξαφανισθέντας, πηγαίνει καὶ βρίσκει ἕναν παλὸν συνάδελφόν της τοῦ τμήματος Ἀποκριτογραφείας, τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν ποὺ εἶχε ἀνοίξει δικὸν του γραφεῖον καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὴν μυστηριώδεις ἐξαφανίσεις. Ὁ Ντάνιελ Ρόκ, ἔτσι λεγόταν ὁ νέος—δέχεται καὶ παρουσάζεται τὴν ἄλλη μέρα ὡς ἀγοραστής στὸ σπιτί τοῦ κ. Μπρίτον. Τοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωση ἡ ἀπόφασίς του νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Ντρέντλεϋ καὶ ἔσπερε πρῶτα σ' αὐτὸν τὴν προσοχὴν του. Ὁ κ. Μπρίτον, μὲ κάποια καχυποψία τοῦ δείχνει ὅλο σπιτί. Βρίσκονταν τώρα στὴ βιβλιοθήκῃ ὅπου σταματοῦν τὸν Ρόκ κατὰ λατρικὰ διβλία καὶ ἔπειτα κατὰ ἄλλα περὶ Αὐστραλίας.

—Εἰσθε μήπως ἄποικος; ρωτᾷ τὸν Μπρίτον.

20Ν

—Ὁχι, ἔκανε ἀπότομα ὁ κ. Μπρίτον. Τὰ βιβλία αὐτὰ τὰ κληρονόμησα ἀπὸ κάποιον θεῖο μου. Περᾶστε τώρα νὰ δῆτε τὸν κήπο.

—Τὶ εἶναι αὐτὸ τὸ δωμάτιο; ρώτησε ὁ Ντάνιελ, δείχνοντας μὴ μικρὴ πόρτα μὲ κλειδαριὰ Γιάλ, κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν σκάλα.

—Μιά ἀποθήκη. Ἐκεῖ μέσα φυλάγω διάφορα παλὰ πράγματα καὶ τὰ σύνεργά μου τοῦ γκόλφ.

Ὁ Ντάνιελ μέτρησε μὲ τὸ μάτι τὴν ἀπόστασιν μετὰξὺ τῆς ἐπομένης πόρτας καὶ τοῦ παραθύρου πρὸς τὰ ἀριστερά.

—Θὰ εἶναι ἀρκετὰ μεγάλη ἀποθήκη, ἀποφάνθηκε. Μπορὼ νὰ ρίξω μιά ματιά μέσα;

—Ὅταν θὰ ξαναρθῇ, εὐχαρίστως, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἰδιοκτῆτης. Ξέρετε ἔχω γάσει τὸ κλειδί.

Ὁ Ντάνιελ ἔκανε τὸν ἀδιάφορο τὸ μυαλὸ του ὅμως δούλευε ἐντατικά.

Ὁ κήπος ὅπως βλέπετε, δὲν εἶναι καὶ πολὺ μεγάλος, ἀλλὰ εἶναι περιποιημένος, ἐξήγησε ὁ κ. Μπρίτον. Μπορὼ νὰ πῶ ὅτι τὸν ἔσκαψα ὅλον ἐγὼ ὁ ἴδιος, καὶ τώρα καταλαβαίνω ὅτι ἀδικα κοπιάζω.

Ὁ μεσίτης μὲ πληροφόρησε ὅτι ζήτησε τέσσερις χιλιάδες λίρες, εἶπε ὁ Ντάνιελ. Αὕτη εἶναι ἡ τελευταία σας τιμὴ;

—Ἄν διστάζετε μόνον γιὰ τὸ χρηματικὸν ζήτημα, μποροῦμε νὰ τὸ κανονίσουμε, ἀπάντησε ὁ κ. Μπρίτον. Γιατί, βλέπετε, πρέπει νὰ φύγουμε γρήγορα. Ἡ γυναῖκα μου εἶναι πολὺ νευρική καὶ χρειάζεται ἀλλαγὴν.

—Θὰ σκεφθῶ λοιπὸν καὶ θὰ σὰς ἀπαντήσω μέσῳ τοῦ κ. Χάρρισον ἐδήλωσε ὁ Ρόκ.

—Μὰ γιὰτί δὲν θέλετε νὰ κλείσουμε αἰμέως τώρα συμφωνία; ρώτησε ὁ ἄλλος ἀνυπόμονα.

Εἶχαν βγῇ στὸ δρόμο καὶ ὁ Ντάνιελ ἐτοιμαζόταν νὰ μῇ στὰ ταῖς.

—Θὰ σὰς ἀπαντήσω τὸ ἀργότερον αὔριο, τοῦ εἶπε χαμογελώντας, καὶ ἀνοίξε μετὰ τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου.

II

Αὐτὰ συνέβαιναν κατὰ τὸ μεσημέρι τῆς ἐπομένης τῆς ἡμέρας ποὺ ἡ Ἄνν Λάνκαστερ εἶχε ἐπισκεφθῇ τὸν Ντάνιελ.

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπιτί τοῦ κ. Μπρίτον ὁ Ρόκ πῆρε τὴν ταχεία πρὸς τὸ Λονδίνο καὶ κατὰ τὴν τρισημίση ἔφθασε στὴν πρωτεύουσα. Ἀμέσως ἐπισκέφθηκε κάποιον γνωστὸν τοῦ ποὺ ἐργαζόταν σὲ μιά δημοσίαν θέσιν, στὴν ὁποία εἶχε προσφέρει ἀρκετὰς ὑπηρεσίας κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου. Ὁ διευθυντὴς αὐτοῦ τοῦ Τμήματος, ὁ συνταγματάρχης σὲρ Φράνσις Γουόρτον, τὸν ὑποδέχθηκε σὰν παλὸν φίλον.

—Πῶς ἀπὸ δῶ, Ντάνιελ; ρώτησε προσφέροντάς του τσιγάρο.

—Ἦρθα νὰ ζητήσω κάποια πληροφορία, ἀπάντησε ὁ Ρόκ. Δῶσε μου σὲ παρακαλῶ μιά ἀσπρη κόλλα χαρτί κι' ἕνα μαλακὸ μολύβι. Καὶ ἄφησε ἥσυχο ἕνα-δύο λεπτά νὰ τελειώσῃ τὸ ἀριστοῦργημά του.

Μὲ γρήγορες ἐκφραστικὰς γραμμὰς σχεδίασε ἐπάνω στὸ χαρτί τὸ πορτραῖτο ἐνὸς ἀνθρώπου ποὺ θυμίζει ἀρκετὰ

τὸν κ. Τζόζεφ Μπρίτον.

—Γιὰ κύττα ἐδῶ, εἶπε. Κυνηγῶ κάποιον, ἕναν ἐπικίνδυνον ἐγκληματία. Ἦσως, ποὺ ὑπῆρθετε κατὰ τὸν πόλεμο, ποὺ εἶναι κατὰ πάσαν πιθανότητα Αὐστραλὸς καὶ ποῦ, τέλος, τὰ χέρια του καὶ κατὰ ἄλλα στοιχεία μὲ ὀδηγοῦν στὸ συμπέρασμα ὅτι εἶναι ἡ γιαιτρός ἡ χειροῦργος. Ζῇ μὲ τὴν γυναῖκα του μοναχικὰ καί... αὐτὸ ἐδῶ πρέπει νὰ εἶναι τὸ πορτραῖτο του.

Ὁ συνταγματάρχης ἐξήτασε τὸ σκίτσο καὶ μετὰ:

—Φυσικὰ τὸν ξέρω, εἶπε. Μπορὼ νὰ σοῦ δώσω ὅτι σχετικὴ πληροφορία θές.

—Λέγε γρήγορα, φώναξε ὁ Ντάνιελ. Ἡ ὑπόθεσις εἶναι σοβαρὰ καὶ κατεπεύγουσα.

—Ἄν πρόκειται περὶ ὑπόπτου ὑποθέσεως, σὲ προειδοποιῶ ὅτι οἱ πληροφορίες μου θὰ σὲ ἀπογοητεύσουν, εἶπε ὁ σὲρ Φράνσις. Αὐτὸ ἐδῶ τὸ σκίτσο παριστάνει τὸν σὲρ Τζόζεφ Χόκιν, τὸν Αὐστραλὸ χειροῦργο ποὺ ὁ βασιλεὺς τοῦ ἀπένευσε τὸν τίτλον τοῦ βαρονέτου. Ἦταν ὁ μεγαλύτερος, ὁ ἐξοχώτερος χειροῦργος τοῦ Παγκοσμίου Πολέμου. Εἶχε διοργανώσει ἕνα εἶδος περιουσιῶντος Νοσοκομείου καὶ γυροῦσε στὰ πεδία τῆς μάχης περιποιοῦμενος τοὺς τραυματίας. Λένε ὅτι στὴς μεγάλες φούριες ἔσθασε νὰ ἐγγειρίξῃ ἐξήντα καὶ ἑβδομήντα ἀκόμη βαρεῖα τραυματισμένους κάθε μέρα. Δὲν ἤξευρε τί θὰ πῇ κούραση. Ἐμεῖναι τρία χρόνια ἐκεῖ κάτω, καὶ μετὰ... μὰ πιθανὸν νὰ ξέρῃς τὴν συνέχειαν... ἂν καὶ πολλοὶ λίγους ἔμαθαν, τὸ τραγικὸ τέλος αὐτῆς τῆς υποθέσεως.

—Λέγε, λέγε γρήγορα. Δὲν ξέρω τίποτε!

—Εἶναι θλιβερὴ ὑπόθεσις, εἶπε ὁ σὲρ Φράνσις κουνώντας μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι του. Κάποιο βράδυ, μετὰ ἀπὸ μιά ἐξαντλητικὴ, συνεχὴ ἐργασία δέκα ὥρων, ὁ σὲρ Τζόζεφ Χόκιν καὶ ἡ ἀρχινοσοκόμος του, τρελλάθηκαν ἐξοφικὰ, ἔγιναν μανιακοί. Τοὺς συνέλαβαν φυσικά αἰμέσως μὰ προηγουμένως σκότωσαν δύο στρατιώτες. Τοὺς ἐκλείουν σὲ κάποιο ἀστυλὸ, στὰ περιχώρια τοῦ Λονδίνου, καὶ ἡ ὑπόθεσις παρασιωπήθηκε. Ἄν δὲν γελιέται μόλις πέρσω βγῇκαν ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο ἐντελῶς θεραπευμένοι.

—Καὶ ποῦ πῆγαν μετὰ;

—Μὰ θαρρῶ ἐπέστρεψαν στὴν Αὐστραλία.

Ὁ Ντάνιελ εἶχε σκεφθῇ. —Σὲ εὐχαριστῶ πάρα πολὺ γιὰ τὴν πληροφορίαν σου αὐτὴν, εἶπε. Ἄν θές μάλιστα ἔλα νὰ φάμε μαζὶ μεθῴριον τὸ μεσημέρι στὴ λέσχη καὶ θὰ σοῦ διηγηθῶ καὶ ἐγὼ ἀρκετὰ ἐνδιαφέροντα πράγματα.

—Σύμφωνοι, ἀπάντησε πρόθυμα

συνταγματάρχης. Μόνον να είσαι εκεί στη μία, γιατί, όπως ξέρεις, στις δύο πρέπει να βρίσκω στο γραφείο.

Ο Ντάνιελ πέρασε πρώτα από το διαμέρισμά του και πήρε ένα μικρό περιστρόφο. Τό έβαλε στην έξω τσέπη του σακκακιού του και μετά έφυγε βιαστικά για τον σιδηροδρομικό σταθμό.

Πήρε το πρώτο τραίνο που έφευγε για το Ντρέντλεϊ και όταν έφθασε στην μικρή πόλη, βρήκε την μίς "Ανν Λάνκαστερ που τον περίμενε στην αποβάθρα. Της έδωσε μερικές σύντομες οδηγίες και αποχαιρετώντας την μπήκε σ' ένα ταξί και διευθύνθηκε προς την Λέσχη του Γκόλφ της πόλεως. Στο μπάρ της Λέσχης ήπιε ένα ουίσκι με σόδα και κατόπιν πήρε μερικές μάλλες και ένα παστούδι του γκόλφ και κατέβηκε στο γήπεδο.

Παίζοντας μόνος του έφθασε έως το μονοπάτι που διέσχιζε το δάσος οδηγώντας στην πόλη. Ξαφνικά σταμάτησε και κύτταξε προς την άλλη άκρη του μονοπατιού από όπου έρχόταν μία γυναίκα. Ήταν ντυμένη με γούνινο κοντό επανωφόρι και φορούσε βέλο, πάντως ο Ντάνιελ δεν γελάστηκε. Την άναγνώρισε άμέσως. "Εκανε όμως ότι δεν την πρόσεξε και εξακολούθησε να παίζει προσπαθώντας να επιτύχει μερικές κοντινές ριζιές. "Όταν η γυναίκα έφθασε κοντά του σταμάτησε. "Ο Ρόκ σήκωσε το κεφάλι του, καθώς ήταν σκυμμένος και μάζευε τις μπάλλες, και για δεύτερη φορά αντίκρυσε το παράξενο, μεθυστικό βλέμμα της γυναίκας του κ. Μπρίτον. "Εβγαλε το καπέλλο του και την γαϊρέτησε.

"Ελάτε να περπατήσουμε λίγο μαζί, του πρότεινε εκείνη. Το σκοτάδι έχει ήδη πέσει και δεν βλέπετε αρκετά για να εξακολουθήσετε το παιχνίδι σας. Θέλω να μου πείτε αν σκέπτεσθε σι' αλήθεια ν' αγοράσετε το σπίτι μας. Προχώρησαν κατά μήκος του μονοπατιού. Η φωνή της γυναίκας ήταν μελωδική, λες και γάιθευε.

—Σας όμολογώ, του είπε, ότι αγωνιζόμαι κυριολεκτικά να μάθω αν αποφασίζετε τελειωτικά να αγοράσετε το σπίτι. Θέλω τόσο να φύγω. Αυτός ο τόπος αρχίζει να με φοβίζει. Δεν μπορώ πια να κοιμηθώ. Ξέρετε, κ. Ρόκ, τι θα πη να μην μπορεί κανείς να κλείσει μάτι ολόκληρες νύχτες;

—Τό ξέρω εκ πέρας, απάντησε ο Ρόκ. Κατά την διάρκεια του πολέμου. Η κ. Μπρίτον ταραχθηκε. Για λίγα μόλις δευτερόλεπτα στο άγχο πρόσωπό της ζωγραφίστηκε η φρίκη.

—Αν άφηνα την φαντασία μου ελεύθερη να ξαναγυρίζω στα περασμένα, στις φρικτές εκείνες μέρες, ψιθύρισε σιγαλά, δεν θα μπορούσα ποτέ πια να κοιμηθώ. "Αν αναλογιζόμουν τις κραυγές αγωνίας και πόνου, που ξεσχίζαν τον αέρα από παντού, αν ξαναζωντανεύα στο μυαλό τις σκηνές αληθινής κολάσεως που αντίκρυσαν τα μάτια μου, θα τρελλαινόμουν, κ. Ρόκ.

—"Ήσασταν εκείνη την εποχή στη Γαλλία; ρώτησε ο Ντάνιελ.

—Μάλιστα, του απάντησε. Και η φωνή της λες και την παρακαλούσε να μην την ξαναρωτήσει, να μη θίξη ξανά το θέμα αυτό που την αναστάτωνε.

—Κύριε Ρόκ, του είπε με τη γλυκειά φωνή της. "Αγοράστε το σπίτι μας. "Ο άνδρας μου έδωσε τέσσερις χιλιάδες λίρες για να το αγοράσει. Προσφέρετε του έσεις μόνον τρεις, ή και δύο — όσες θέλετε τέλος πάντων! Δεν μπορώ, δεν μπορώ να μείνω ούτε λεπτό περισ-

Τό τρομερό μυστικό του δ. Χόκιν

σότερο εκεί μέσα.

Είχαν φθάσει στο σημείο εκείνο του μονοπατιού που γύριζε τον κήπο του κ. Μπρίτον από το γειτονικό δάσος. Το σούρουπο είχε σκορπίσει τα σκοτάδια του παντού.

Ο Ντάνιελ φημιζόταν για την γενναioτητα του, κι όμως, εκείνη τη στιγμή αισθάνθηκε ένα παράξενο συναίσθημα. "Ασυναίσθητα του έγωσε το χέρι στην έξω τσέπη του σακκακιού του και έσπριξε νευρικά με τα συσπασμένα δάκτυλά του την λαβή του περιστρόφου του.

—Οί άνδρες δεν μπορούν να ξέρουν τί θα πη να αισθάνεται κανείς τα νεύρα του να τον προδίδουν, ψιθύρισε η κ. Μπρίτον. Φοβάμαι, φοβέμαι τη ζωή την ίδια... Θέλω νάχω κοντά μου κάποιον δυνατό, αδάμαστο.

Η φωνή της ήταν τόσο κοντά του, τον τύλιξε με τις χαϊδευτικές διακυμάνσεις της.

Κάποια στιγμή έφερε το χέρι της στο στήθος της. Κάτι της ξέφυγε κι έπεσε με μαλακό κρότο επάνω στο νώμο του μονοπατιού. Ο Ντάνιελ έσκυψε να το σηκώσει. Στ' αὐτιά του αντήχησε κάτι σαν σφύριγμα. "Ενοιωσε ένα σφίξιμο στο λαιμό που τον μισόπνιξε. Σαν σ' ένα όνειρο άντελήθηκε κάποιον άνδρα που, διασκελίζοντας τα σύρματα του κήπου τον πλησίασε. Κάτι του έσφιξαν στο στόμα και στη μύτη. Μία παράξενη μυρωδιά τον κυριεύσε, που θύμιζε μαραμμένα λουλούδια και κάπως άοριστα αναισθητικό.

Μετά το σπίτι άρχισε να στριφυγυρίζη, τα δένδρα άρχισαν να παρελαύνουν εμπρός στα θαμπωμένα μάτια του και τέλος μία πελώρια, σκοτεινή και φοβερή πόρτα άνοιξε και τον κατάπιε.

Βρισκόταν τώρα στο γώλλ του σπιτιού που του είχαν προτείνει να αγοράσει. Μετά στο μικρό δωμάτιο, κάτω από την σκάλα του οποίου την πόρτα ο Μπρίτον άνοιξε μ' ένα κλειδί Γιάλ. Τον είγαν ξεπλώσει στο πάτωμα. Τό αγωνιώδες συναίσθημα του πνιγμού άρχισε να περνά, τό μυαλό του κάπως καθάριζε μόνον τ' μέλη του ήσαν βαριά, ασήκωτα. Αισθάνθηκε ότι μπορούσε και να μιλήσει.

—Τι διάβολο θέλετε από μένα; φώναξε με ασθενική άκόμη φωνή.

Ο κ. Μπρίτον τον πλησίασε κρατώντας στο χέρι του μία μακρυά, μαύρη κασετίνα, που είχε πάρει από κάποιο ντουλάπι. Την άνοιξε και έβγαλε από μέσα διάφορα χειρουργικά εργαλεία που άστραφταν έκτυφλωτικά κάτω από τό ηλεκτρικό φώς.

Είχε βγάλει τό σακκάκι του και είχε φορέσει μία μακρυά, λευκή μπλούζα. Στράφηκε και κύτταξε τον αίγμάλωτό του μέσα από τ' μεγάλα, κοκκάλινα νυαλιά του. Τό βλέμμα του ήταν άπαλό, συμπαθητικό.

—Σπουδαία, περίφημα, άνεφώνησε κάποια στιγμή. Είμαι βέβαιος, φίλε μου απόλύτως βέβαιος, ότι είσθε ο άνθρωπος που ζητούσα χρόνια και χρόνια τώρα.

—Μά τι θέλετε τέλος πάντων από

μένα; ρώτησε ο Ντάνιελ προσπαθώντας μάταια να ανακαθίση.

—Ω, τίποτε, απάντησε με ευγένεια ο κ. Μπρίτον. "Απλώς θ'ά ρίξω μία ματιά στο μυαλό σας.

—Πώς; ξεφώνισε ο Ντάνιελ.

—Θ'ά εξετάσω τό μυαλό σας, έπανέλαβε μηχανικά ο άλλος. "Εβγαλε ένα χειρουργικό μαχαίρι από την κασετίνα και τό περιεργάσθηκε προσεκτικά.

—"Αλήθεια, συνέχισε σ' ένα φαντάζομαι να ξέρετε ποιός είμαι, δεν είν' έτσι; Είμαι ο σερ Τζόζεφ Χόκιν, ο μεγαλύτερος χειρουργός τών αίωνων. "Εχω κάνει τόσες έγχειρήσεις όσα δεν έχει άστρα ο ούρανός. Δυστυχώς, κάποια όλεθρία μέρα, ένα τιμήμα του έγκεφάλου μου καταστράφηκε, μάτωσε. Κι' ήταν όλα κόκκινα εκείνες τις μέρες γύρω μου, κόκκινα και ματωμένα. Μά, έχω την έντύπωση ότι δεν είσθε γιατρός; ή μήπως γελιέμαι;

—"Όχι!

—Τότε, χάνω άδικα τόν καιρό μου προσπαθώντας να σας εξηγήσω την κατάσταση, απάντησε ο Χόκιν. Πάντως τό γεγονός είναι άναμφισβήτητο, ότι, μέχρις ότου κατορθώσω να άντικαταστήσω τό γαλασμένο αυτό τιμήμα του έγκεφάλου μου, θ'ά είμαι τρελλός. "Αναγκάσθηκαν να με κλείσουν επί δυό χρόνια σ' ένα άσυλο, και ίσως μάλιστα βρεθόν στην ανάγκη να με ξανακλείσουν αν δεν προλάβω να άνακαλύψω έναν άνθρωπο με κανονικά χρωματισμένο έγκεφαλο, από τόν όποιο θ'ά μπορέσω να άφαιρέσω ένα μικρό μέρος, με τό όποιο θ'ά άντικαταστήσω τό κόκκινο τιμήμα του δικού μου. "Ήδη έκανα δυό πειράματα, τ'ά όποία όμως άπέτυχαν. Πάντως σ' εσάς έχω απόλυτη έμπιστοσύνη.

—Και πώς θ'ά εξετάσετε τό μυαλό μου; κατάρθωσε να πη ο Ντάνιελ.

—Μά θ'ά σ'άς άνοιξω τό κεφάλι και θ'ά τό βγάλω με προσοχή έξω εξήγησε ψύχραιμα ο δρ. Χόκιν. "Ω! μη φοβάσθε, δεν διατρέχετε κανένα κίνδυνο, είμαι ο μεγαλύτερος χειρουργός τών αίωνων.

—Και τί θ'ά άπογίνω έγώ μετά;

Ο χειρουργός εκάγγασε. έ

—Θ'ά σ'άς θάψω, του απάντησε. Θ'ά σ'άς θάψω στη βάση του πέτρινου τοίχου που θ'ά κτίζω στην μία πλευρά του κήπου. Τό μέρος εκείνο τό όνομάζω «τό κοιμητήριο μου». Και τώρα φίλε μου, αν θ'ά είχατε την ευγενή καλωσύνη να μείνετε για λίγο άκίνητος...

—Σταθήτε, ξεφώνισε ο Ντάνιελ, προσπαθώντας να κρύψει τόν τρόμο του. Με ένδιαφέρουν έξαιρετικά, κ. Χόκιν, οι έφευρέςεις. Θάθελα λοιπόν να μου εξηγήσετε τί είδους ναρκωτικό ήταν αυτό που μου δώσατε;

Ο δήμιος χαμογέλασε:

—Πρέπει να ξέρετε, αποκρίθηκε, ότι είμαι και περίφημος χημικός. Αυτό τό φάρμακο είναι δική μου έφεύρεσις. Τ'ά άποτελέσματά του είναι καταπληκτικά και έντελώς καταφανή, κανένα άλλο άναισθητικό δεν μπορεί να τό παραβληθή. Τό κυριώτερο δέ προσόν του είναι ότι δεν επώδυνά επί του έγκεφάλου. Μπορείτε θαυμάσια να συνδιαλέγεσθε μαζί μου αλλά δεν μπορείτε να κουνήσετε έστω και μισό χιλιοστό τό χέρι ή τό πόδι σας.

—Και πόσο διαρκεί ή έπίδρασή του;

—Μά δέκα περίπου άκόμη λεπτά... "Αλήθεια, πρέπει να βιασθούμε χάσαμε ήδη αρκετή πολύτιμη ώρα. "Ο δεύτερος από τούς δύο ανθρώπους με τούς όποιους σ'άς είπα ότι έχω ήδη

πειραματισθή — δυστυχώς όμως άνεπιτυχώς — δεν ήταν καθώς πρέπει κύριος. "Αναγκάσθηκαν, λοιπόν, να μεταχειρισθώ κάπως βίαια μέσα για να τόν κρατήσω άκίνητο.

Ο δρ. Χόκιν πλησίασε κατά ένα βήμα. Τό μαχαίρι άστραψε σαν μία λεπτή, άτσάλινη γραμμή, έμπρός στα μάτια του Ντάνιελ τ'ά γεμάτα φρίκη. Προσπάθησε να ξεφώνισι, μ'ά ή κραυγή άκούσθηκε μόλις σαν ψίθυρος. "Ενοιωσε τ'ά παγωμένα, τ'ά δυνατά δάκτυλα του τρελλού να άγγίζουν τό λαιμό του. Δεν τού άπέμενε πιά καμμία έλπίδα...

Την τελευταία άκριβώς στιγμή έφθασε, πλώ από τις βαρείες κουρτίνες που σκέπαζαν τό παράθυρο, ο θόρυβος βημάτων στην άλεια του κήπου. "Αμέσως μετά αντήχησε στο σπίτι τό κρουδόνι της εξώπορτας.

—Πρέπει όπωσδήποτε να δ'ήτε ποιός είναι, τραύισε ο Ντάνιελ. "Ισως να είναι κάποιος που έχει καλλίτερο μυαλό από τό δικό μου.

Ο δρ. Χόκιν πλησίασε άθόρυβα στο παράθυρο. "Όταν ξαναγύρισε τό πρόσωπό του ήταν κάταγρο. Ξανάβαλε τό μαχαίρι στην μαύρη κασετίνα, την κλείδωσε και την τοποθέτησε στην θέση της. "Εβγαλε μετά την λευκή ποδιά του, την κρέμασε σ' ένα καφί και πέρασε τό σακκάκι του.

Τότε στράφηκε προς τόν Ντάνιελ. "Ή έκφρασις του προσώπου του ήταν τρομερή. Μία παράξενη λάμψις φώτισε τό βλέμμα του.

—Δυστυχώς είμαι άναγκασμένος να σ'άς έγκαταλείψω, φίλε μου, είπε με φωνή βραχνή. Κι' όμως ύπάρχουν χιλιάδες δυστυνημένοι σ' αυτόν τόν κόσμο που ή έγουν άκόμη ανάγκη. Πρέπει όμως να φύγω!

Για δεύτερη φορά αντήχησε τό κρουδόνι της εισόδου. Ο δρ. Χόκιν άνοιξε την πόρτα του δωματίου και βγήκε στο γώλλ. Την ώρα που την ξανάκλεισε ο Ντάνιελ άσπινε να κινή κάπως τ'ά νύχια και τ'ά πόδια του. Κατάρθωσε να άνακαθήση. Για τόση φορά ντύπησε τό κρουδόνι. "Ακούσε ψιθυριστές φωνές από γώλλ. Μετά άπλώθηκε σιωπή. Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα και είνε την έντύπωση ότι κάποια πάσα έκλεισε από πίσω ή έρος τού σπιτιού. Τό κρουδόνι τώρα ντύπησε έστω και μισό χιλιοστό κ'.

Ο Ντάνιελ σύρθηκε ως τό παράθυρο. Διέκρινε έξω δυό πόλισμα, και την "Ανν. Με μεγάλη προσπάθεια κατάρθωσε να χτυπήσει έλαφρά τό

τζάμι. Σ'ά λίγο τόν άκουσαν και στράφηκαν προς τό μέρος του. Πρόλαβε να δ'ή τό τρομαγμένο πρόσωπο της "Ανν και μετά, ένας από τούς πόλισμα, πλησίασε και με την λαβή του περιστρόφου του θουμάτισε τό τζάμι.

"Υστερα από λίγο βρισκόταν όλο μέσα στο δωμάτιο. Ο Ντάνιελ μόλις κατάρθωσε να σταθή όρθιος, ή φωνή του όμως ήταν σταθερή, όπως σι'νήθως.

—Ο Μπρίτον είναι παράφρων. Ξεφώνισε. Τρέξτε να τόν πιάσετε. Μισό λεπτό άκόμη αν άργούσατε, θ'ά ήμουνα αυτή τη στιγμή νεκρός.

Οί πόλισμα άωρμησαν έξω. Η "Ανν έμεινε κοντά του.

—Πληγωθήκατε; τόν ρώτησε βιαστικά.

—"Όχι. "Απλώς με άναίσθητησα, με κάποιο ναρκωτικό που έφευρε αὐτός ο δρ. Χόκιν. Αὐτός ο άνθρωπος είναι ο πιο έπικίνδυνος τρελλός που ύπάρχει. Μά δέν μου εξηγήσατε πώς βρεθήκατε εδώ;

Η "Ανν χαμογέλασε. Ήταν λίγο χλωμή:

—Είχα την προαίσθηση ότι ή ύπόθεση που αναλάβατε να διευκρινίσετε έκρυβε πολλούς κινδύνους, τού άπάντησε. Σ'άς παρακολούθησα, λοιπόν, από

μακριά. "Όταν φθάσατε στην άκρη του μονοπατιού, είδα, κάποια στιγμή, τ'ά χέρια σας να σηκώνωνται επάνω από τόν τοίχο του κήπου, σαν να προσπαθούσατε να άμυνθήτε. Φυσικά θάταν τρέλλα μου να σπεύσω να σ'άς βοηθήσω μόνη μου. "Ετρεξα, λοιπόν, ως τό άστυνομικό τιμήμα και ζήτησα βοήθεια...

—Μου σώσατε τη ζωή, ψιθύρισε ο Ντάνιελ.

—Την είγατε ριωκινδυνώσει για χάρι μου, τού υπενθύμισε εκείνη.

—Δέν μπορούσα ποτέ μου να φαντασθώ ότι ο Μπρίτον ήταν αληθινός, δαίμονας!

Μέσα στο σπίτι άκουόνταν ο θόρυβος που έκαναν οί άστυνομικοί έρευνώντας παντού. Σ'ά λίγο έπείσθησαν άπρακτοι. Οί δυό τρελλοί — ο διάσημος χειρουργός και ή νοσοκόμος του — είχαν κατορθώσει να διαφύγουν, λες και τούς είχε καταπιή τό σκοτάδι.

□ □

Η "Ανν Λάνκαστερ καθόταν και πάλι δίπλα στο γραφείο του Ντάνιελ Ρόκ. Ήταν ντυμένη στα μαύρα. Οί σχετικές έρευνες στη βάση του πέτρινου τοίχου του κήπου του κ. Μπρίτον είχαν φέρει εις φώς τ'ά πτώματα τού κ. Λάνκαστερ και τού νεαρού "Έντελ.

Τόσο φρικτό ήταν τό θέαμα τών δύο πτωμάτων, ώστε και αὐτός ο Τύπος, που συνήθως κυνηγά συνταρακτικά γεγονότα, άπεισιώπησε μερικές φρικιαστικές λεπτομέρειες. "Όπως επίσης είχε παροσιωπηθή και ή αληθινή ταυτότητα τού τρελλού γιατρού και της γυναίκας του.

—"Όστε δέν υπάρχουν νεότερα; ρώτησε ή νέα

—"Απολύτως τίποτε. Φυσικά κυκλοφορούν διάφορες άνωπρόστατες φήμες, όπως συμβαίνει πάντα σ'ε τέτοιες περιπτώσεις δέν ένοιμε όμως τίποτε τό συνκεκριμένο. "Αλλά ένω κάποιο φίλο στην άστυνομία ο οποίος θ'ά με ειδοποίησιν αμέσως μόλις άνακαλύψουν τίποτε τό ενδιαφέρον.

—Είνε πόντα την έντύπωση άπεσάνθη ή "Ανν, ότι και ο έρευνητής άκρίβη ένα κληματαίο δεν θ'ά μπορούσε να διαφύνη από τ'ά μικρή πόλη σαν τό Ντρέντλεϊ, ένοντας μάλιστα μαζί του και μία γυναίκα. Με άφίνει δέ κατάπληκτη τό γεγονός ότι τό κατάρθωσε αὐτό τό έπέτυχε ένας τοελλός, έχοντας μάλιστα όλη την άστυνομική δύναμη της "Ανν γλίας επί τ'ά ίγνη του.

(Η συνέχεια

στο προσεχές)

Τότε στράφηκε προς τόν Ντάνιελ. "Ή έκφρασις τού προσώπου του ήταν τρομερή.

Ο κ. Ροκοκό

Ένα εύδυμο διήγημα του Μωρίς Ντεκομπρά

Βανουριζότανε καθισμένη μέσ' σ' εια θαρκούλα μαζί με τους άλλους με τ' αλογάκια τὰ ξύλινα. Γύρω της ήταν γουρουνάκια δμορφα χρωματισμένα που τὰ καβάλ-λίκευαν δεσποινίδουλες που τσιτσιρίζαν απ' τη χαρά τους δείχνοντας στους χαζούς τις τσεντετές γαμπίτσες τους και τὰ κάτσαπρα δοντάκια τους.

Εκείνη ήταν ολόμοναχη μες τη θαρκούλα της. Ρύθμιζε τὸ σωματάκι της στὸν ἦχο τῶν παλῶν φῶς, τρὸτ που ἔ-παιζε τὸ ηλεκτρικὸ ὄργανάκι. Ὁ φίλος μου ὁ Πέτρος που κεντούσε με πάθος τὰ πλεῦρά του πλάινου... γουρουνιὸ μού δῆλωσε :

—Ὁμορφη αὐτὴ ἡ ξανθὴ μοναχού-λα... Τί λές πᾶμε νὰ κάνουμε θαρκάδα μαζί της ;

Πῆδησε μέσ' στὴ θαρκούλα που ἀρ-χισε νὰ κουνιέται καὶ χαιρετίσαμε τὴ νέα γυναίκα.

Ὁ Πέτρος κορδύθηκε :

—Σὰς ἔλειπαν θαρκάρηδες, κυρία μου ;... Νάμαστε...

—Μὴν ἀστεϊεύεστε κύριε...

—Κι' ὅμως κυρία μου, ἡ γιορτὴ τοῦ Αἰῶνιὸν δὲν εἶναι ἐρημητήριον ὅπου κα-νείς κάνει βόλτες με κυλικεῖο...

—Γιὰ μένα κύριε ἡ θαρκούλα αὐτὴ εἶναι Γολγοθᾶς.

Δὲν ἀκούγαμε καλὰ τὰ λόγια της γειτόνισσάς μας γιατί τὸ ὄργανάκι ἔ-παιζε δυνατὰ καὶ κάθε δέκα δευτερό-λεπτα μᾶς θομβάρδιζε μ' ἕνα σωρὸ δέκατα ἔκτα.

Τότε ὁ Πέτρος ἔβαλε τὰ χέρια στὸ στόμα του σὰν τηλεθῶ καὶ φώναξε :

—Δὲν εἶ-σθε εὐ-τυχῆς, κυ-ρί-α ;

—Σκύψαμε γιὰ ν' ἀκούσουμε καλλιτέ-ρα τὴν ἀπάντησιν της χαριτωμένης ἑ-κείνης ἀπελπισμένης :

—Δὲν εἶμαι δυστυχῆς ἴσα ἴσα... Στε-νοχωροῦμαι μόνη... Τί ὥρα εἶναι ;

—Δέκα παρὰ εικοσιπέντε.

—Ἀλήθεια ;... Τριάντα πέντε λεπτά της ὥρας γυρίζω... Πρὸς ἕνα φράγκο τοὺς δέκα ὀκτὼ γύρους... Διάβολε, αὐ-τὸ με στενοχωρεῖ κάπως...

Κύτταξα τὸ φίλο μου. Ἡ περίπτωσις μᾶς ἐνδιέφερε. Ἐσκυψα τότε πρὸς τὴν κυρία με τοὺς δέκα ὀκτὼ γύρους καὶ τῆς εἶπα :

—Κυρία, εἰμεθα εὐγενεῖς. Νὰ εἰσθε θεθαία ὅτι σὰς συμπαθοῦμε καὶ ὅτι δὲν θὰ ἤμεθα καθόλου ἀδιάκριτοι... Πάν-τως ἐάν νομίζετε ὅτι μπορούμε νὰ σὰς φανοῦμε χρήσιμοι, εἰμεθα πρόθυμοι πι-στέματέ το...

—ὦ κύριε, ἡ ἱστορία μου εἶναι πολὺ κοινὴ... ἀπῆντησα στὴν ἀγγελία ἐνὸς ἐβδομαδιαίου περιοδικοῦ, μὴν ἀγγε-λία ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσας, ἀρκετὰ σκανδαλιστικῆς :

«Ἀνθρωπος τοῦ κόσμου, καὶ σαράν-τα ἐτῶν, ὁμορφο παιδί καὶ πολὺ πλού-σιο ἔχοντας τὴν κατοχὴ τοῦ ὠραῖο αὐτοκίνητο καὶ ἔπαυλιν στὸ Πασσὺ, ἐπι-ζητεῖ γνωριμία με ὁμορφὴν ξανθὴν εἰ-κοσι πέντε ἔως τριάντα ἐτῶν, κοντὰ μαλλιά, μικρὰ χεράκια, ἀφροπλάσμε-νη. Φιλία διαρκῆς. Θὰ κἀν εὐτυχισμέ-

νη τὴ ζηλευτὴ τῆς καρδιάς του. Γράφα-τε λεπτομέρειες, ἀποστείλετε φωτογρα-φίαν, δειγμά μαλλιῶν στὸν κ. Ροκοκό κ.τ.λ.».

—Λοιπὸν ; ρώτησα μ' ἐνδιαφέρον.

—Θεέ μου ! ἐτόλμησα νὰ ἀπαντήσω.

—Καὶ ὁ κ. Ροκοκό σὰς ἐξέλεξε μετα-ξὺ ὅλων τῶν ἄλλων ;

—Δὲν ξέρω. Ἀλλὰ χθὲς τὸ θράδυ, ἔλαθα ἕνα γράμμα πολὺ λεπτὰ γραμ-μένο. Ὁ κύριος αὐτὸς θὰ ἐπαρκαλοῦ-σε νὰ ἔλθω στὶς ἐννιά στὴ γιορτὴ τοῦ Νεῖγν καὶ νὰ πάρω θέσιν στὴ θαρκού-λα ἀρ. 4, τῶν Μπαρκιούρ. Πρόσθετε πὼς θὰ ἦταν πρωτότυπο νὰ με γνωρί-σῃ στὴ θαρκούλα, σ' αλογάκια, σύμ-βολο τοῦ μελλοντικοῦ μας ταξιδιοῦ, γιὰ τὸν μῆνα τοῦ μελλέτος.

—Πράγματι πολὺ ἀστείον μού φαίνε-ται, εἶπεν ὁ Πέτρος γελώντας... ἀγάπη καὶ γόνδολα τῆς Βενετίας... ὥστε τώρα περιμένετε τὸν ὁμορφο ἀλληλογράφο σας ;

—Ἀκριβῶς κύριε...

—Κι' ἀκόμη δὲν τὸν ἀναγνώρισατε ;

—Δὲν μού φαίνεται καὶ περίεργον γιὰ τὸν κύριον αὐτὸς θὰ ἔμπαινε μέσ' τὴν θαρκούλα ὑπ' ἀρ. 4 καὶ θὰ κρατοῦ-σε στὸ ἀριστερὸ του χερί ἕνα φύλλο τοῦ ἐβδομαδιαίου περιοδικοῦ... Καὶ τώρα δὲν ξέρω τί νὰ κάνω... Τί με συμβουλεύετε τώρα ;

—Κάνετε ἀκόμη λίγους γύρους κυ-ρία... ὁ κ. Ροκοκό χωρὶς ἄλλο δὲν θ' ἀργήσει. Φαίνεται πὼς τ' ἀμάξι του δὲν μπόρεσε νὰ προχωρήσῃ τόσο πολὺ κίνηση ἦταν.

—[Σημειογραφία]

Τὴν ὥρα που σταματήσαν τ' αλογά-κια, κατεβήκαμε ἀπ' τὴν θαρκούλα χαιρετώντας τὴν ὁμορφὴ ξανθὴ. Ἐαφνι-κὰ γύρσα τὸ κεφάλι μου. Στὴν θαρ-κούλα ἀρ. 2 ἔβρισκον μιά ἄλλη ὁ-μορφὴ ξανθούλα ἡ ὁποία δὲ φαινόταν

Ο ΝΑΥΑΓΟΣ ΨΑΡΑΣ

— Τί κόπια νὰ μὴν ἔχω μαζί μου τ' ἀγ-κίστρι μου...

καὶ τόσο εὐχαριστημένη στὸ γύρισμα ἐκεῖνο. Τὴν ἔδειξα με τὸ δάχτυλο στὸν Πέτρο. Ὁ φίλος μου κατσούφιασε καὶ ψιθύρισε :

—Διάβολε !

Συμφωνήσαμε νὰ μποῦμε στὴν ἄλλη θαρκούλα. Ἡ νέα ὁμορφὴ ξανθεία, ἀ-φρόπαστη ὅπως τὴν ἤθελε ὁ κ. Ροκο-κό, καθόταν στὴν μπανκέττα της καὶ κρατοῦσε στὸ δεξί της χερί ἕνα μῶθ φάκελλο κι' ἕνα μπουκέτο θιολέττες. Ὁ Πέτρος μούκανε ἕνα νεύμα. Τοῦκλει-σα κι' ἐγὼ τὸ μάτι. Ἐπειτα χαιρέτη-σα τὴν ἀφρόπαστη νέα καὶ τῆς εἶπα :

—Δεσποινὶς λυποῦμαι πολὺ διότι εὐ-ρίσκομαι σὲ δυσάρεστη θέσιν νὰ σὰς εἰδοποιήσω ὅτι ὁ κ. Ροκοκό δὲν θ' ἔλθῃ ἀπόψε.

Τὸ πρόσωπο τῆς γειτόνισσάς μας ἄλλαξε ὄψη. Ἄνοιξε τὰ ὁμορφα στρογγυλά ματάκια της κι' ἐκπληκτικὴ μού εἶπε :

—Πῶς ; Εἰσθε φίλος τοῦ κ. Ροκοκό κύριε ;

—Ὅχι δεσποινίς, ἀλλ' εἶμαι θέ-βαιος πὼς δὲν θ' ἀνταμωθῆτε ἀπόψε τὸ θράδυ. Σὰς ἔγραψε δὲν εἶναι ἔ-ται ;

Ἡ νέα φαινόταν πολὺ λυπημένη.

—Μάλιστα κύριε μού ἀπῆντησε... ὁ-ρίστε τὸ γράμμα του !... Αὐτὴ ἦταν ἡ συμφωνία μας. Μὲ παρακαλοῦσε νὰ τὸν περιμένω τὸ θράδυ μέσ' στὴν θαρκούλα νούμερο 2, κοντὰ σ' ἄλο-γάκι τοῦ Μπαρκιούρ. Ἐάν εἰσθε φί-λος τοῦ κ. Ροκοκό πέστε μου τουλά-χιστον τὰ χαρακτηριστικά αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ὁμορφος, πλούσιος ;

—Ε, λοιπὸν, κυττάξε τὸν ἰδιοκτήτη, τὸν κ. Μπαρκιούρ που μανουβάρη-τους μοχλοὺς πίσω ἀπ' τὸ ὄργανάκι... Τὸν βλέπετε ἐκεῖ κάτω ;... εἶναι φα-λακρὸς, κοίλαρος, μυταρᾶς, καὶ τί μύ-τη, Θεοῦλη μου !

—Ναί... ναί... Ἀλλὰ σὰς θεθαίω κύ-ριε πὼς δὲν καταλαβαίνω τίποτα ἀπ' αὐτά...

—Δεσποινίς, ὁ εὐγενὴς κύριος τοῦ ὁποίου ἡ ἀγγελία ἔπεσε στὰ μάτια σας τοῦ μοιάζει καταπληκτικὰ σὰν νάναι ἀδελφία.

Τ' αλογάκια σταμάτησαν.

Ἐγὼ κι' ὁ Πέτρος θυγήκαμε ἀπ' τὴν θαρκούλα καὶ πηδήσαμε κάτω.

Ὁ Πέτρος με κύτταξε ἄλλη μιά φο-ρὰ στὰ μάτια ψιθυρίζοντας.

—Νὰ κύτταξε με τρόπο ἐκεῖ κάτω. Ἐκεῖ στὴν θαρκούλα νούμερο 8... Τὶς ἄθλιες... δυὸ εἶναι καθισμένες... καὶ τί χαριτωμένες !... σωστὲς κουκλί-τσες !... Τί λές... πᾶμε νὰ τις μιλή-σουμε ;

—Νὰ τις μιλήσουμε ;

—Ναί, ναί. Δὲν εἶσαι τῆς ἰδίας γνώμης ;

—Πρὸς τί φίλε μου... Ἄς τις ἀφή-σουμε νὰ ἐλπίζουν !

—Ἀλήθεια !

Χωθήκαμε μέσ' στὸ πλῆθος ὁ Πέτρος ἀναψε τὸ τσιγάρο του καὶ παρετή-ρησε :

—Ἐξυπνὸς ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ κ. Ρο-κοκό.

—Γιατί ;

—Γιατί ;... νά, ὅρῃκε ἕνα καλὸ τρό-πο νὰ ψαρεῦῃ πελάτες γιὰ τὰ αλογά-κια του...

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Ένα αισθηματικό οράμα στην Ίσπανία

μέρες περνοῦσαν. Ὁ Φραγκίσκος ἀρ-ρώστησε θαρειὰ καὶ μέσα στὸ πνιχτι-κὸ κελλί του, παρ' ὀλίγο νὰ πεθάνῃ. Ὅταν συνῆλθε, ἦταν τόσο ἐξαντλη-μένος, πὺ δέχθηκε τοὺς ὄρους τοῦ νι-κητοῦ του.

Κι' ὁ γάμος ἀποφασίσθηκε. Σὲ μιά μεγάλη αἴθουσα τοῦ πύργου της ἡ Λε-ωνώρα, τριγυρισμένη ἀπὸ τὶς κυρίες ἐπὶ τῶν τιμῶν περίμενε τὸν μνηστήρα της.

Τὸν διέκρινε ἀπὸ μακριὰ, νὰ πλησι-άζῃ πρὸς τὸ μέρος της με τὸ μεγαλο-πρεπὲς μὰ γεμάτο χάρη καὶ κομψότη-τα σώμα του. Ἦταν ντυμένος με πολυ-τέλεια, ὅπως ταιριάζει στὸν βασιλῆα τῆς Γαλλίας.

Ὅταν ἔφθασε κοντὰ της ἡ Λεωνώρα γονάτισε καὶ θέλησε νὰ φιλήσῃ τὸ χερί του.

—Κυρία μου, τῆς εἶπε χαμογελώντας καὶ βοηθώντας τὴν νὰ σηκωθῇ. Σὰς προσφέρω τὰ χεῖλιά μου ἀντὶ τοῦ γε-ριῦ μου. Τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φιλή-σε. Προσφέροντάς της μετὰ τὸ χερί του τὴν συνόδευσε ὡς τὴν διπλανὴ αἴ-θουσα, ὅπου τοὺς περίμενε ὁ Κάρολος, ἑτοιμος νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα τοῦ χο-ροῦ.

Ἡ Λεωνώρα δὲν ἦταν καὶ τόσο ὁμορ-φη. Ἦταν ὁμως νέα, χαριτωμένη, γε-μάτη καλωσύνη. Χόρεψε σπανιόλικους χοροὺς ἐμπρὸς στὸν Φραγκίσκο, πὺ τὴν συνεχάρηκε θερμὰ γιὰ τὴν τέχνη της.

Λίγες μέρες ἀργότερα τὴν ἀποχαιρέ-τησε καὶ καθελώντας τ' ἄλογό του, ἔ-φυγε γιὰ τὸ σύνορον συνοδευόμενος τιμητικὰ κι' ἀπὸ τὸν Κάρολο.

Ἀπὸ τὸ πὺ ψηλὸ παρᾶθυρον τοῦ πύ-ργου της ἡ Λεωνώρα ἀποχαιρετοῦσε τὸν μνηστήρα της.

Σὰν γύρισε ὁμως στὴ χώρα του ὁ Φραγκίσκος, μετάνιωσε γιὰ τὴν συν-θήκη πὺ εἶχε ὑπογράψῃ καὶ δῆλωσε ὅτι δὲν ἀνεγνώριζε τοὺς ὄρους της. Ὁ πόλεμος ἀπειλοῦσε καὶ πάλι νὰ ματο-κυλῶσιν τὶς δυὸ χῶρες.

Τὰ δνείρα της Λεωνώρας ἔσθυσαν. Ποτὲ πιά ξανά δὲν θ' ἀκούε τὴν γλυ-κειὰ, μελωδικὴ φωνὴ τοῦ Φραγκίσκου, νὰ τῆς ψιθυρίζῃ τὰ πὺ ὁμορφα λόγια, ποτὲ της δὲν θὰ ξανάνιωθε στὰ χεῖλιά της τὸ μεθυστικὸ φιλὶ πὺ εἶχαν ἀνταλ-λάξῃ στοὺς ἀρραβῶνας τους.

Πόσο θάθελε νὰ τῆς ἐπέτρεπαν νὰ περιποιηθῇ, νὰ χαϊδέψῃ, νὰ παρηγορή-σῃ τὰ δυὸ παιδιὰ τοῦ Φραγκίσκου, πὺ τὰ κρατοῦσαν ὡς δμῆρους σ' ἕνα μυστι-κὸ δωμάτιο τοῦ πύργου. Θάθελε ὡστό-σο νὰ τὰ κἀν νὰ τὴν ἀγαπήσουν μιά καὶ θὰ γινόταν ἴσως ἀργότερα ἡ δεύ-τερη μάννα τους.

Τέσσερα χρόνια θάσπεξε αὐτὴ ἡ ἀ-θεθαίότης στὴν ἐρωτευμένη ψυχὴ της Λεωνώρας. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ κατὰ-στασις εἶχε ἐκτραχυνθῇ. Οἱ δυὸ χῶρες ἔβρισκονταν καὶ πάλι σὲ πόλεμον. Ὁ αἰ-

μα ἔτρεχε σὲ ποτάμια καὶ τὸ μῖσος με-ταξὺ τῶν δυὸ λαῶν διαρκῶς μεγάλωνε. Τέλος ἄρχισε νὰ σιγοτρέμῃ στὴν μαύ-ρη νύχτα τοῦ πολέμου ἡ πρώτη φωτει-νὴ ἀκτίδα τῆς εἰρήνης. Τὸ δνείρον τῆς Λεωνώρας θὰ γινόταν πραγματικότης. Θὰ ξανᾶβλεπε τὸν Φραγκίσκο, θὰ γι-νόταν ἀληθινὰ γυναίκα του.

Καὶ ἡ ὄνειρεμένη αὐτὴ μέρα ἀνέ-τειλε.

□ □

Ἀποδιδάσθηκε στὴ γαλλικὴ ὄχθη ἡ νέα βασίλισσα ἡ βασίλισσα τῆς πὺ ὁμορφῆς χώρας, ἡ γυναίκα τοῦ πὺ ὁμορφοῦ βασιλῆα. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε περισσότερο στὰ μάτια της Λεωνώ-ρας, ἡ φύση γύρω της τῆς χαμογε-λοῦσε. Γρήγορα ὁμως κατάλαβε ὅτι ἡ εὐτυχία της μπορούσε νὰ σβύσῃ ἀ-πὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ. Παρ' ὅλες τὶς συνθήκες καὶ τοὺς ὄρκους, οἱ δυὸ βα-σιληᾶδες ἦσαν κατὰ θάθος ἐχθροὶ !

Ὁ Φραγκίσκος ἐνοιωσε τὸν θυμὸ νὰ κοχλάξῃ στὰ στήθη του, σὰν ἔμαθε καὶ διαπίστωσε μάλιστα, ὅτι οἱ ἴσπα-νοὶ εἶχαν κακομεταχειρισθῇ τὰ παι-διά του. Τοὺς εἶχαν φερθῇ πρόστυχα, κι' ὄχι ὅπως ἀρμόζει στὴ θέσιν τους καὶ τὴν νεαρὴ ἡλικία τους.

Ὁ γαλλικὸς λαὸς ἄρχισε νὰ βλέπῃ τὴν νέα βασίλισσα τοῦ με βλέμματα μίσους. Ἦταν ἡ ἀδελφὴ τοῦ μεγαλει-τέρου ἐχθροῦ τῆς Γαλλίας, πὺ εἶχε φερθῇ ἀπάνθρωπα ἐχθρὸν στὰ δυὸ πριγκηπόπουλα.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐνοιωθε, τὰ αἰσθα-νόταν ἡ Λεωνώρα κι' ἄς μὴν ἐκδηλω-νόταν φανερά. Καταλάβαινε ὅτι ἡ τραγικὴ μοῖρα της τῆς εἶχε τᾶξει ν' ἀγαπᾶ δῖχως ν' ἀντανατᾶται. Γιατὶ τὸν ἀγαποῦσε τὸν λαὸ της, ὅπως ἀ-γαποῦσε καὶ κάθε τι πὺ εἶχε κάποια σχέση, καὶ τὴν πὺ μικρὴ με τὸν ἄν-δρα πὺ ἐλάτρευε.

Τὴν ἡμέρα πὺ ἡ βασίλισσα ἔκανε τὴν ἐπίσημὴ εἰσὸδὸς της στὸ Παρίσι, ὁ Φραγκίσκος εἶχε θυγῇ στὸ μπαλκόνι παρακολοῦθώντας τὴν ἀπὸ ψηλά. Ἡ Λεωνώρα ἔστρεψε τὸ βλέμμα της πρὸς αὐτὸν κι' ἀντελήφθη διπλὰ τοῦ μιά ὁμορφὴ κοπέλα πὺ συζητοῦσε εὐθυ-μα με τὸν βασιλῆα. Κι' ὁ Φραγκίσκος, χαιρετώντας με εὐγένεια τὴν ἐπίσημὴ γυναίκα του, στρεφόμενος κάπου-κά-που χαμογελαστός καὶ πρὸς τὴν εὐ-νοουμένην του. Μιά ἀφαντὴ θλίψη χύθη-κε στὴν ψυχὴ της Λεωνώρας.

Ἡ Λεωνώρα ὁμως ἦταν ἡσυχος, μα-λακὸς χαρακτήρας. Ὑποτάχθηκε στὴ μοῖρα της, δῖχως φωνῆς, δῖχως κλάι-ματα. Κι' ἂν ἔκλαψε πικρά, κανείς δὲν θὰ τὴν εἶδε. Ἐξακολουθῆσε πάντα ν' ἀναπᾶ τὸν ἄνδρα της. Πέρασαν μέρες, ἀνάπα τὸν μήνα, χρόνια. Δεκαεφτά ὁλό-κερα χρόνια ἔζησε στὴν ἀφάνεια. Κι' ὅταν τέλος πέθανε ὁ Φραγκίσκος, ἡ Λεωνώρα, εἶχε ἐπιστρέψῃ στὴν ἴσπα-νία. Ἐζῆσε ἐκεῖ, ὅλα δέκα χρόνια.

Αυτές τις μέρες ξεφτάσθηκε ή διακοσμητική του καουτσούκ. όπως όλες σχεδόν οι ανακαλύψεις και εφευρέσεις και το καουτσούκ υπήρξε γέννημα της τύχης.

Τώρα φέρει στην Εύρώπη ο δ' άσμος Γάλλος σοφός Λακονταμίν. Είπε πάνε στην Ίσημεριό για να μετρήσει μια μοίρα, και ανακάλυψε την ύπαρξη του καουτσούκ!

Το ημερολόγιο είναι ακόμη για τους αστρονόμους, το μεγάλο ζήτημα, που περιμένει την λύση του. Τώρα συζητείται ή καθιέρωση του ενιαίου και παγίου ημερολογίου. Έν τω μεταξύ, ένας σοφός αστρονόμος μας πληροφορεί ότι εξ αίτιας κάποιου μικρού λάθους κατά τον καθορισμό της άρχης της εποχής μας, είμαστε σήμερα προωσμένοι κατά τέσσερα έτη. Αυτό λέγεται πρόοδος!

Δύο Άλγερινοι ψαράδες, πέρασαν πολύ άσχημες στιγμές εκεί που ψάρευαν την περασμένη εβδομάδα στ' ανοιχτά του Οράν. Ένοιωσαν ξαφνικά κάτι να σηκώνει από κάτω την βάρκα τους, να την τινάζει στον αέρα. Όταν οι δύο ψαράδες συνήλθαν από την έκπληξή τους, είδαν ότι ή βάρκα τους είχε γίνει γύλια κομμάτια. Την ίδια ώρα, κάποιο τεράστιο κήτος άπομακρυνότανε μεγαλοπρεπώς από τον τόπο της καταστροφής!...

Φωτοστέφανος δεν είναι εντελώς φανταστική υπόθεση. Την έχουν και στην πραγματικότητα οι άνθρωποι. Έτσι και αν δεν είναι άγιοι, βεβαιώνει ένας Άμερικανός γιατρός. Το ανθρώπινο σώμα, κάνει μονητηκές εκπομπές οι οποίες παίρνουν άπάνω από το κεφάλι το σχήμα του φωτοστέφανου. Όσο πιο λιγνυρά είναι ή ποσοπικότητα του ανθρώπου, τόσο πιο λαμπρό και ή φωτοστέφανός του. Κατά τον ίδιο σοφό, οι γυναίκες έχουν πιο έντονο φωτοστέφανο... από τους άνδρες!

Αν κι' ένα καινούργιο, πετρέλαιο που μυρίζει κολώνια. Ανακαλύφθηκε σε μια περιοχή του Κολοράδο, στην Αμερική. Το πετρέλαιο αυτό, αντί της χαρακτηριστικής του μυρωδιάς, μυρίζει περίπου σαν κολώνια λεμονιάς! Κρατεί ή σκέψη, να χρησιμοποιηθή το πετρέλαιο αυτό για φαρμακευτικούς σκοπούς, εφόσον σε πολλά μέρη τι μεταχειρίζονταν για εντριβές...

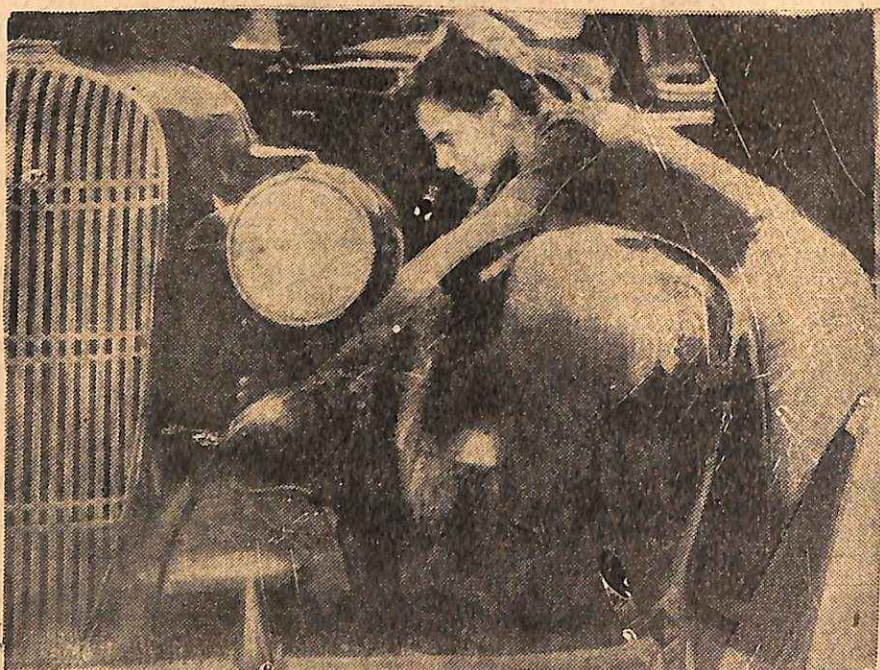
Το φεγγάρι θέβαινα, φωτίζει ολιγώτερο από τον ήλιο... Ξέρετε όμως, πόσο άκριβώς, πιο κάτω από την ήλιακή, βρίσκεται ή φωτιστική του δύναμη; 465.000 φορές!

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ - ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΕΣ

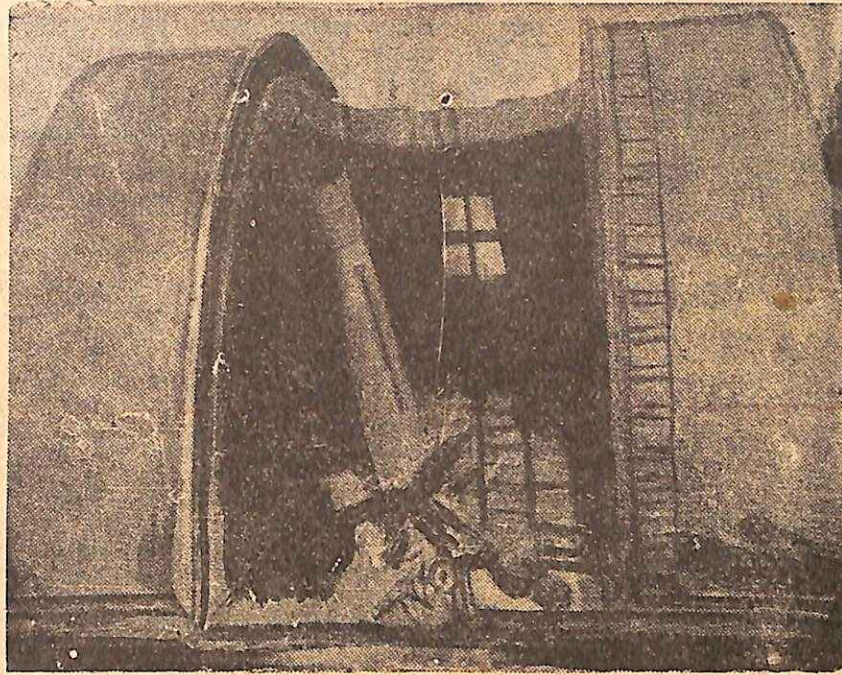
Σας δώσαμε στο περασμένο φύλλο την εικόνα μιας μοντέρνας φυλακής. Τα καινά, όμως, αρχιτεκτονικά δαιμόνια δεν σταμάτησαν στις φυλακές. Το σχέδιο πήρε κι' άλλα κτίρια γενικού ενδιαφέροντος. Μπορείτε π.χ. να μας πείτε τι είναι το άνωτέρω κτίριο που έγινε τώρα τελευταία στο Παρίσι; Άπλούστατα, Νοσοκομείο! Είναι το νοσοκομείο Νουβώ Μπωζόν! Οι Παρισινοί το θαυμάζουν τώρα αλλά και ανατριχιάζουν συνάμα!...

ΕΜΠΡΑΚΤΟΣ ΘΑΥΜΑΣΜΟΣ

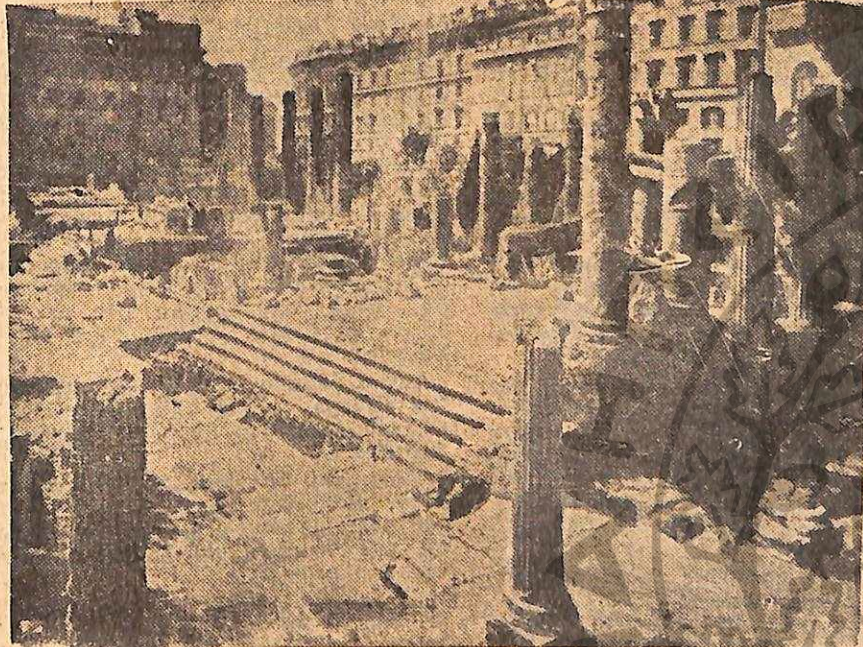
Η αυτοκινητομανία δεν έχει κατακτήσει μονάχα στη μαρίδα των Αθηνών. Παντού του κόσμου οι μικροί, δείχνουν εξαιρετικό ενδιαφέρον και θαυμασμό για το αυτοκίνητο. Στην Αγγλία όμως ένας πιστοίρκος δεκατριών ετών, ξεπέρασε — μέχρις αποδείξεως του — έναντιού — όλους τους συνομηλίκους του σε επίδοση. Έτσι δεν είναι πια άπλως θεατής, αλλά διευθύνει και έπισκευάζει μόνος το αυτοκίνητό του!

ΤΑ ΟΠΛΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Δεν πρόκειται για καμμία κρυπτη μεγάλου τηλεβόλου, με το κανόνι της, έτοιμο προς δράση, σαν αυτές που υπάρχουν σ' όλες τις άχυρωμένες γραμμές. Η εικόνα μας, παριστάνει ένα ειρηνικώτατο έργο: Είναι το αστροφυσικόν άστεροσκοπείο που έχει ιδρύσει τελευταία στο δροπέδιο Άμπαντερουνάβι, δυτικά της Δημοκρατίας της Γεωργίας ή σοβιετική κυβέρνηση. Είναι, όπως βεβαιώνουν, το τελειότερο όλου του κόσμου.

ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ

Ο Μουσολλίνι θεωρείται ένας από τους μεγαλύτερους ανακαινιστάς. Στο ανακαινιστικό του πρόγραμμα περιλαμβάνονται και οι πόλεις και τα κτίρια των. Τώρα κάνει, οίκοδομικώς, άγνωριστη τη Ρώμη. Δεν ξεχνά όμως στην... νεομανία του αυτή και την άρχαία τητα. Νέες άνασκαφές γίνονται παντού και δεν είναι σπάνιο στην Ιταλική πρωτεύουσα, το θέαμα που σας προσφέρει ή εικόνα μας: μιας παλιάς πόλεως που κάνει παρέα με το πιο μοντέρνο άστυ.

Μανιώδεις με τις στατιστικές οι Άγγλοι, βάλλθηκαν τελευταία να θρουν πόσα πουλιά ζουν στην Μεγάλη Βρετανία. Έκαναν λοιπόν άπογραφή και δόθηκαν ότι στη Μεγάλη Βρετανία ζουν 200 εκατομμύρια πουλιά. Πώς τα μετρήσαν και τα δόθηκαν τόσα, ή σχετική είδησις δεν μας λέγει.

Ένας ακόμη άκήρυκτος πόλεμος γίνεται, στην Νότιο Αφρική αυτός. Οι κάτοικοι της μικρής πόλεως Κόμπερλεϊ δέχθηκαν ξαφνικά την επιδρομή των φειδιών της γειτονικής ζούγκλας. Διωγμένα από την εξακολούθητη ξηρασία τα έρπετα αυτά έξεστράτευσαν κατά της πόλεως, και τώρα οι κάτοικοί της δεν έξοσυν ποιά πρώτα να σκοτώσουν!

Ξαπιδες είναι ο έφευρέτης του τσέκ; της πληρωμής δηλ. με τραπεζιτικές επιταγές; Η όμιχλη του Λονδίνου! Αυτό συνέβαινε στις άρχες του 19ου αιώνας. Εκείνη την χρονιά οι όμιχλές ήταν έξαιρετικά συχνές και πυκνότερες. Οι λαποδυτες φυσικά έπωφελήθηκαν για να πίνουν στους διαβάτες να τους λένουν και λεπτά.

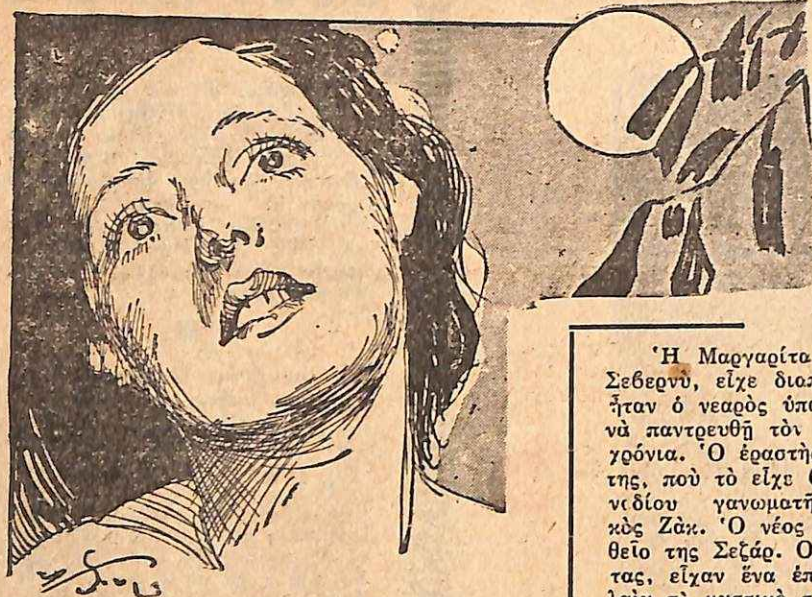
Ένας τραπεζίτης είχε τότε την ιδέα να συνηθίσει το καρνέ των τσέκ. Έτσι κυκλοφορούσε έξω άσφαλώς. Σε λίγο, όλο σχεδόν το Λονδίνο τον μιμούτανε!

Την περασμένη εβδομάδα σημειώθηκε ή μεγαλύτερη σιδηροδρομική ταχύτης που έγινε άναπτυχθή ποτέ. Το γεγονός έλαβε χώραν στην Μεγάλη Βρετανία. Πρόκειται για την άποδοκιμία Λονδίνου - Γλασκώβης. Το τρέινο αυτό έκάλυψε την άπόσταση σε 6½ ώρες με άνωτάτην ταχύτητα 182 γίλμ. την ώρα!

Ένας Γάλλος, κάθισε κι' έκανε, τώρα με τις φήμες των νέων πολέμων την έξης περίοδη στατιστική. Έτσι, δόθηκε ότι κατά τα τελευταία γύλια χρόνια ή Γαλλία έκανε 185 πολέμους, ή Αγγλία 176, ή Ρωσία 151, ή Αδσορά 131, ή Ισπανία 76, ή Ιταλία 32, ή Γερμανία 24, και ή Ολλανδία 23. Όλοι αυτοί οι πόλεμοι δεν ηγορήθηκαν δέβαι από τα κράτη που άναφέραμε.

Οι κάτοικοι του Μεξικού δέχθηκαν την περασμένη εβδομάδα ένα πολύ άποδοτο και περμένο έστρέπτο.

Ένας κηλόν, άφού ξεριζώσει δένδρα και πήρε σπύτια, έφερε σε το κέντρο σχεδόν της πόλεως και έναν τεράστιο δάσκαλο. Οι κάτοικοι που τον είδαν τρομάξαν και έσπευσαν να τον σκοτώσουν με ρόπαλα προτού... τονε φάει!...

ΔΙΚΗ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Η Μαργαρίτα ντέ Πονταλές, γυναίκα τώρα του συνταγματάρχου ντέ Σεβερν, είχε διαπράξει κάποιο νεανικό παράπτωμα, καρπός του οποίου ήταν ο νεαρός υπαξιωματικός Ζάκ. Οι γονείς της τότε, την υποχρέωσαν να παντρευθώ τον ντέ Σεβερν, ο οποίος ήταν πολύ πλούσιος. Περνούν τα χρόνια. Ο έραστής της Μαργαρίτας, Ροζέ Ρεμοντέ, πεθαίνει, και το παιδί της, που το είχε βρει μόνο σ' ένα δάσος ή μικρούλα τότε κόρη ενός πλανιδίου γανωματή, ή Μαρζολαίν, γίνεται τώρα ο ώριος υπαξιωματικός Ζάκ. Ο νέος μένει μαζί με την παιδική του φίλη Μαρζολαίν και τον θείο της Σεζάρ. Οι δυο νέοι αγαπιούνται τρελλά. Οι γονείς της Μαργαρίτας, είχαν ένα έπιστάτη, τον Έρβέ. Αυτός μαθαίνοντας από την Μαρζολαίν το μυστικό της γεννήσεως και της υπάρξεως του Ζάκ, σκέπτεται να το εκμεταλλευθώ για να εκβιάσει την Μαργαρίτα και να της πάρει χρήματα. Της παρουσιάζει, λοιπόν, για το χαμένο παιδί της, κάποιον άλλο νέο, τον Πιέρ Ζιρόντ. Η Μαργαρίτα πιστεύει ότι ξαναβρήκε τον γιού της και δίνει στον Έρβέ τα χρήματα που της είχε ζητήσει. Θέλοντας όμως ο Έρβέ να εξαφανιστεί καλύτερα την επιχείρησή του, παρασέρνει ένα θρόνυ τον Ζάκ, τον οποίο εν γνώσει στο σπίτι της Μαρζολαίν, σε μια χαρτοπαικτική λέσχη όπου ο νέος πέφτει θύμα συκοφαντικής ενέργειας. Τον κατηγορούν για κλέφτη και τον διώκουν. Οι εφημερίδες μιλούν για το σκάνδαλο και ο συνταγματάρχης ντέ Σεβερν, που είχαν αποσπάσει προηγουμένως τον λόγο του νέου ότι δεν θα ξαναπαίξει, του κάνει δριμύτατες παρατηρήσεις και του λέγει να φύγει από το σπίτι του. Ο Ζάκ παίρνει την Μαρζολαίν και φεύγουν. Ύστερ από λίγο φθάνουν στο μέγαρο ο Άντουάν ντέ Πονταλές με τον γραμματέα τον Πιέρ Ζιρόντ. Η Μαργαρίτα ταρασσεται όταν βλέπει τον Πιέρ, φοβάται, περιπλοκές και η ταραχή της γίνεται ακόμη μεγαλύτερη, όταν σε λίγο βλέπει την κόρη της Μπερνερτέ να προσέχει ιδιαιτέρως τον νέο και να χορεύει μαζί του με ξεχωριστή ευχαρίστηση. Η Μαργαρίτα φοβάται πολύ μήπως η κόρη της έρωτευθώ τον Πιέρ, τον οποίο θεωρεί αδελφό της Μπερνερτέ.

32. (Η συνέχεια)
Η Μπερνερτέ παρατηρούσε τον Ζιρόντ που άπομακρυνόταν και χανάταν μέσα στο πλήθος. Η καρδιά της φούσκωνε και ένα άδριο χαμόγελο ευτυχίας πλανήθηκε στα χείλη της.
Η Μαργαρίτα τα έβλεπε όλα αυτά, τα καταλάβαινε όλα αυτά. Ύπεφερε τρομερά.
—Τι σκέφτεσαι, αγαπημένη μου; ρώτησε.
Είμαι ευτυχισμένη, μητέρα.
—Ευτυχισμένη για ποιο λόγο;
—Ξέρω κι' εγώ; Έτσι...
—Δεν κουράστηκες απόψε;
—Καθόλου, μητέρα, απάντησε λέγοντας ψέμματα.
—Μήπως χόρεψες πολύ;
—Όχι. Τρία θάλας μόνο. Το τελευταίο με τον κ. Ζιρόντ... Χορεύει πολύ καλά ο κ. Ζιρόντ. Είναι πολλός καιρός που τον γνωρίζεις; Πώς έτυχε να έλθω σπίτι μας για πρώτη φορά;
Οι ερωτήσεις ανέβαιναν ή μια μετά την άλλη στα χείλη της. Βιαζόταν να μιλήσει γι' αυτόν και συνειδημένη να εμπιστευτεί στην μητέρα της και τις παραμικρότερες συγκινήσεις της καρδιάς της άφηνε να φαίνεται αυτό που την απασχολούσε χωρίς καν να καταλαβαίνει την ψυχική της κατάσταση.
Και η Μαργαρίτα σκεφτόταν με φρίκη:
—Τον αγαπά! Τι να κάνω;
Ο Ζιρόντ είχε φύγει από τα σαλόνια. Στον κήπο ο κόσμος ήταν λιγότερος και επιζητούσε αυτή την σχετική μόνωση. Κάθισε σ' έναν πάγκο, έμπρος σ' ένα παρτέρ με τριαντάφυλλα και κρίνους κι' εκεί θυβίστηκε σε όνειροπόληση.
Ήταν πράγματι έρωσ αυτό που αισθανόταν;
Η ανάμνηση της Αιμέ, της άτυχης μοδιτρούλας για την οποία είχε διαρρήξει το συρτάκι του Έρβέ, σβυνόταν σιγά-σιγά με το πέραςμα του χρόνου και η καρδιά του ήταν έτοιμη ν' ανοίξει σε μια καινούργια αγάπη.
Αισθανόταν μια μεγάλη τρυφερότητα σκεπτομένη την Μπερνερτέ:
—Η καυμένη ή μικρούλα! Έλεγε, η καυμένη ή μικρούλα! Εγώ δεν είμαι παρά ένας άθλιος. Μήπως μπορώ καν να την σκεφθώ αυτήν;

Βέβαια, αυτό ήταν σωστό, μα η καρδιά κυττάζει ποτέ τί είναι σωστό; Απεναντίας συντηρίζει συχνά να προσκόπη στ' αδύνατα...

Προσπάθησε επί πολύ να διώξει την εικόνα της Μπερνερτέ. Μα εκείνη ξαναρχόταν στην σκέψη του, αδιάκοπα, μ' επιμονή. Σηκώθηκε και γύρισε στα σαλόνια για να ξαναδεί την Μπερνερτέ.

Πλήρωσε τώρα το σφάλμα που είχε σε μια στιγμή απελπισίας τόσο καιρό πριν... Γιατί να παρασυρθεί έστω και για ένα λεπτό και να ξεχάσει κάθε αρχή τιμιότητος, αρετής;

Είχε κλέψει! Βέβαια κι' αυτός τον οποίο είχε κλέψει ήταν ένας παλάνθρωπος κι' ο ίδιος! Τι σημασία είχε όμως... Άν ο Έρβέ δεν είχε συγχωρήσει, τίποτα δεν θα έσωζε τον Ζιρόντ από το κακούργιοδικέον και να πληρώσει το έγκλημά του στα κάτεργα... Στά κάτεργα!

Όλη του η ζωή είχε καταστραφή από την στιγμή εκείνη.

Τώρα ο Έρβέ τον κρατούσε στα χέρια του... Τον είχε σκλάβο του!

Κι' όμως πόσο θά ήταν ευτυχισμένος, αν έμενε τίμιος! Είχε θάλας το πόδι του στα πρώτα σκαλοπάτια της επιτυχίας... Και θα ήταν εύκολο ν' άνεθώ. Άν το θλιβερό και έγκληματικό παρελθόν δεν ώρθανόταν μπροστά του, θα μπορούσε ν' άφειθώ στον άγνο αυτό έρωτα που είχε καντεύσει! Άντι να μπη στην ευγενική αυτή οικογένεια των Σεβερν σαν ένας άπατεών, θάμπαινε σαν ένας φίλος και ίσως-ίσως

θα τον συνέδεε μια μέρα, με την Μαργαρίτα κάτι περισσότερο από φίλια... Τότε πια δεν θα κοκκίνιζε, ακούοντας την δύστυχη γυναίκα να τον φωνάζει γιού της, γιατί γιός της θα είχε γίνει στ' αλήθεια!

Κούνησε το κεφάλι του με πίκρα: Προς τί να τα σκέφτεται όλα αυτά αφού τίποτα δεν ήταν δυνατόν να πραγματοποιηθώ; Ήταν πολύ άργά, τώρα. Ένας χείμαρρος τον παρέσυρε σ' ένα άγνωστο χάος, στην καταστροφή... Ποιά καταστροφή; Δεν την φοβόταν, έξ άλλου. Ήταν λίγο μοιρολάτρης.

Άλλά μέσα στην ψυχή του, φάντωνε ένα φοβερό μίσος έναντιον του Έρβέ, του ανθρώπου από τον οποίον έζηρτάτο.

Μίσος που δεν μπορούσε να κάνει τίποτα, γιατί όσο και να σκεφτόνταν, δεν εύρισκε κανένα μέσον να έκδικηθώ, να άνακτήσει την έλευθερία του... την άπολύτρωση...

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Ο Έρβέ, την εορτάσιμη αυτή νύχτα, άγρυπνούσε.

Κατά τις δέκα, την στιγμή που η κυρία ντέ Σεβερν έβρεθηκε μια στιγμή μόνη της ένας υπήκοος την πλησίασε και της παρουσίασε με σεβασμό μια έπιστολή.

—Είναι επείγουσα, είπε, ο άνθρωπος που την έφερε, έπιμένει να πάρει την απάντηση. Του είπα ότι έχομε δεξίωση στο μέγαρο. Άλλά δεν ώφέλησε σε

ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ?

τίποτα. Ο άνθρωπος περιμένει στο θυρωρείο.

Καλά, είπε η Μαργαρίτα.

—Νά περιμένω;

—Όχι, σε σ' φωνάξω.

Μηχανικά κύτταξε τον φάκελλο. Ο γραφικός χαρακτήρ της ήταν άγνωστος. Τον έσχιζε, άνοιξε το γράμμα κι' έτρεξε στην υπογραφή: «Έρβέ».

Ένα παγωμένο ρίγος την διέτρεξε από το κεφάλι έως τα πόδια. Και τρέμοντας διάβασε το γράμμα.

«Κυρία, λυπούμαι πολύ που αναγκάζομαι να καταφύγω και πάλιν σε σάς. Ήμεν τόσο άτυχης που οι πενήντα χιλιάδες φράγκα τις οποίες μου δώσατε με τόση γεναιοφροσύνη χρησιμοποιήθηκαν στην εξόφληση χρεών. Ήταν ανάγκη, κυρία, να γίνει αυτό. Η τιμή μου το επέβαλλε. Σας είχα πη ότι με το ποσόν αυτό θα ένισχυα την εργασία μου και θα την έστήριζα σε νέες βάσεις. Άλλά μπορούσα να διατάσω μεταξύ του συνδυασμού αυτού και της τιμής μου; Οι πενήντα χιλιάδες φράγκα εξαφανίστηκαν κυριολεκτικώς μέσα στα χέρια των πιστωτών. Τότε, κυρία, σκέφθηκα εσάς. Σκέφθηκα ότι δεν θα μου άρνηθίτε, ότι δεν θα ξεχάσετε ποτέ ότι είμαι ο άφωτισμένος φίλος σας που γνωρίζει τα μυστικά της κοριτσιίστικης ζωής σας. Σκέφθηκα ότι μπορούσα να βασίζομαι σε σάς όπως μπορείτε σε να βασίζεσθε σε μένα. Σκέφθηκα ακόμη ότι στο βάθος της καρδιάς σας θα μου κρατούσατε μια αλάνια ευγνωμοσύνη. Μήπως εγώ δεν σας έρρηκα τον γιό αυτό που είχατε χαμένο είκοσι χρόνια τώρα; Μήπως χάρις σε μένα δεν τον σφίξατε στην ευγενική καρδιά σας; Χωρίς έμένα πούς θα σας άπεκάλυπτε την ύπαρξη του Πιέρ Ζιρόντ; Φυσικά ξέρω ότι έχω στο πρόσωπό σας, όπως και στο δικό του, δυο άφωτισμένους φίλους... Έσεις θρήκατε σ' αυτόν, ένα παιδί που θρηνούσατε ως χαμένο... Έκείνος έρρηκε σε σάς μια μητέρα που λάτρευε χωρίς να την ξέρη, από τα πιά μικρά του χρόνια... Είσθε πλουσία, κυρία, και είμαι φτωχός. Έκατο χιλιάδες φράγκα, δεν θα σας φτανούν, ενώ θα κάνουν πλούσιο έμένα. Θα έλθω να τα ζητήσω σε όκτώ μέρες. Είμαι βέβαιος ότι θα τα λάβω.

Μένω, κυρία, ο ταπεινός και άφωτισμένος δούλος σας.

Έρβέ»

Ενοίωθε τώρα την άλυσίδα που την συνέδεε με τον Έρβέ πολύ θραειά, να της κόβη τις σάρκες...

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ένας άθλιος. Και έρισκόταν στην έξουσία του.

Έκατο χιλιάδες φράγκα! Τι τρέλα! Ποιό θάβρισκε ένα τέτοιο ποσό; Νά το ζητήσω από τον σύζυγό της; Θα ζητούσε πληροφορίες. Θα ήθελε να μάθω. Η θά παρακολουθούσε την γυναίκα του και θα κατάρθωνε να άνακαλύψω το μυστικό που του έκρυβε, ή θα το ά μολογούσε όλα!

Τι φοβερό δόλημμα! Ήταν ποτέ δυνατόν.

Έκατο χιλιάδες φράγκα! Και εξαναδιόταξε την έπιστολή νομίζοντας ότι είχε γελασθώ, ότι δεν είχε διαβάσει καλά.

Καθισμένη ακριβώς στην πολυθρόνα όπου πρό δλίγου ο Ζιρόντ είχε οδηγήσει την Μπερνερτέ που κλονίζονταν, ή Μαργαρίτα έννοιωσε όπως και ή κόρη της—μια ζάλη να την κυριεύη, σαν να την έγκατέλειπε ή ζωή.

Κυλούσε σε μια θαθεία άδυσσο όπου την έσπρωχνε το σκληρό και άμείλικτο χέρι του Έρβέ. Και της φαίνόταν ότι μέσα στην άδυσσο αυτή που ήταν γεμάτη άδιαιπέραστα και φοβερά έρέεη, άκουε την φωνή του συζύγου της που έλεγε:

—Έλα σε μένα, έπίορρη... Έλα εσύ που δεν είχες πίστη, εσύ που με άπάτησες από την πρώτη μέρα... Έλα, εσύ, που τόλμησες την ήμερα του γάμου σου να φορέσης το λευκό και άμόλυτο φόρεμα της άγνότητος και να θάλης στο κεφάλι σου το παρθενικό στεφανί των λεμονοσθών... Έλα να υποστής την τιμωρία της άδιαντροπίας σου... εσύ που κορόιδευες τον θαθύερω έρωτα... εσύ, της οποίας ή ζωή δλόκληρη δεν υπήρχε παρά ένα ψέμμα... Έλα, σε περιμένω...

Και κυλούσε στην άδυσσο αυτή, άδύναμη ν' άντισταθώ, ν' άντιδράσω.

Το μέτωπό της ήταν κáθιδρω. Μια άνυπόφορη θέρη κυριεύσε το σώμα της και μια ζάλη είχε γεμίσει το μυαλό της, τη σκέψη της.

Και μέσα στην λιποθυμία που την κυριεύε, της φαίνόταν ότι άκουε πάντα την θλιμμένη και γεμάτη άγανάκτηση φωνή του Σεβερν που της έλεγε από μακριά, σ' έναν υπέρφυσικό τόνο.

—Τι παράπονο είχες έναντιον μου; Δεν σε άγαπούσα με όλη την δύναμη της καρδιάς μου; Γιατί με άπάτησες τόσο άτμα;

Έχασε τις αισθήσεις της...

νατόν; Τι θάκανε;

Έκατο χιλιάδες φράγκα! Και εξαναδιόταξε την έπιστολή νομίζοντας ότι είχε γελασθώ, ότι δεν είχε διαβάσει καλά.

Καθισμένη ακριβώς στην πολυθρόνα όπου πρό δλίγου ο Ζιρόντ είχε οδηγήσει την Μπερνερτέ που κλονίζονταν, ή Μαργαρίτα έννοιωσε όπως και ή κόρη της—μια ζάλη να την κυριεύη, σαν να την έγκατέλειπε ή ζωή.

Κυλούσε σε μια θαθεία άδυσσο όπου την έσπρωχνε το σκληρό και άμείλικτο χέρι του Έρβέ. Και της φαίνόταν ότι μέσα στην άδυσσο αυτή που ήταν γεμάτη άδιαιπέραστα και φοβερά έρέεη, άκουε την φωνή του συζύγου της που έλεγε:

—Έλα σε μένα, έπίορρη... Έλα εσύ που δεν είχες πίστη, εσύ που με άπάτησες από την πρώτη μέρα... Έλα, εσύ, που τόλμησες την ήμερα του γάμου σου να φορέσης το λευκό και άμόλυτο φόρεμα της άγνότητος και να θάλης στο κεφάλι σου το παρθενικό στεφανί των λεμονοσθών... Έλα να υποστής την τιμωρία της άδιαντροπίας σου... εσύ που κορόιδευες τον θαθύερω έρωτα... εσύ, της οποίας ή ζωή δλόκληρη δεν υπήρχε παρά ένα ψέμμα... Έλα, σε περιμένω...

Και κυλούσε στην άδυσσο αυτή, άδύναμη ν' άντισταθώ, ν' άντιδράσω.

Το μέτωπό της ήταν κáθιδρω. Μια άνυπόφορη θέρη κυριεύσε το σώμα της και μια ζάλη είχε γεμίσει το μυαλό της, τη σκέψη της.

Και μέσα στην λιποθυμία που την κυριεύε, της φαίνόταν ότι άκουε πάντα την θλιμμένη και γεμάτη άγανάκτηση φωνή του Σεβερν που της έλεγε από μακριά, σ' έναν υπέρφυσικό τόνο.

—Τι παράπονο είχες έναντιον μου; Δεν σε άγαπούσα με όλη την δύναμη της καρδιάς μου; Γιατί με άπάτησες τόσο άτμα;

Έχασε τις αισθήσεις της...

Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΟΥ ΜΠΕΡΝΑΡ

Ο Μπερνάρ ζητούσε την μητέρα του, λίγα λεπτά τώρα. Έξαφνα παίοντας στο μικρό σαλονάκι που έμοιαζε με σέρρα από τα λουλούδια και τα φυτά, θάλεπε την μητέρα του αναίσθητη. Είναι τόσο χλωμή που θάλεγε κανείς ότι δλο το αίμα έχει φύγει από τις φλέβες της.

—Μητέρα μου! Μητέρα μου! φωνάζει.

Και όρμα έπάνω της, γονατίζει μπροστά της, την κυττάζει από κοντά. Μα έχει λιποθυμήσει! Ψιθυρίζει. Θεέ μου! Τι συνέβη, λοιπόν;

Την φιλεί. Την φωνάζει γλυκά.

—Μητέρα! Μητερούλα αγαπημένη! Της πάνει τα χέρια κι' εξαφνα από το ένα χέρι της κυλά ή έπιστολή του Έρβέ. Ο Μπερνάρ την βλέπει, την μαζεύει.

Προφανώς ή μητέρα του λιποθύμησε

διαβάζοντας αυτό το γράμμα. Αυτή είναι ή πρώτη σκέψη του. Και το τσαλακώνει άνάμεσα στα δάχτυλά του.

Τι να γράφη άραγε; Έχει το δικαίωμα να το διαβάσει; Ναι, αφού το γράμμα αυτό είναι τόσο τρομερό ώστε να λιποθυμήσει ή μητέρα του εξ αίτίας του.

Διαβάζει πρώτα την υπογραφή. Έρβέ. Το όνομα αυτό του είναι έντελώς άγνωστο.

Διαβάζει σχεδόν χωρίς να θέλη, μηχανικά, ώθούμενος από μια παράξενη δύναμη. Γρήγορα φθάνει στο τέλος. Τα κατάλαβε όλα.

Και σ' ένα παρατεταμένο και θαθύστεναγμο, ή τρομερή του όδύν θγαίνει με μια μονο φρασούλα:

—Μητέρα μου! μητέρα μου! Μα, στην φράση αυτή πόση εύλωτία! Πόση πίκρα! Πόση άπελπισία!

Μητέρα, μητέρα! σκέπτεται. Πώς είναι δυνατόν; Σ' έσένα άπευθύνουν ένα τέτοιο γράμμα; Έσύ είσαι που κρύβεις μέσα στην καρδιά σου ένα τόσο τρομερό μυστικό! Μητέρα! Μητέρα! Έσύ, στην οποία είχαν τόση έμπιστοσύνη τα παιδιά σου! Έσύ, που για κείνα, άνάμεσα σ' όλες τις μητέρες ήσουν ή πιο άξια σεβάσμου! Είσαι εσύ! Καταχράσθηκες της έμπιστοσύνης του καλυτέρου άνδρος του κόσμου!

Έξαπτήθηκε τον ευθύτερο και τρυφερότερο σύζυγο! Έσύ! Έσύ! Ο Μπερνάρ και ή Μπερνερτέ λοιπόν δεν είναι τα μόνα παιδιά σου! Υπήρχε κάπου ένα πλάσμα που είχες έγκαταλείψει, που έχει το δικαίωμα να σε φωνάζει μητέρα του όπως κι' εγώ! Πού έχει το δικαίωμα να ζητήση ένα μέρος της καρδιάς σου, το πολυτιμότερο ίσως, αφού υπέφερε περισσότερο και ο χωρισμός ήταν τόσο μεγάλος... Και είσαι, εσύ, μητέρα, ή πιο λατρεμένη... ή πιο χαϊδεμένη... Α! πόσο θα ύποφρω!

Η άπελπισία του είναι τόσο μεγάλη που δεν σκέπτεται πιά, επί μερικά λεπτά, να βοηθήσει την μητέρα του.

Δεν σκέπτεται παρά τον εαυτό του. Ξαναβλέπει την ζωή του από τα παιδικά του χρόνια. Ξαναβλέπει έπίσης τη ζωή της Μαργαρίτας. Και λέγει σκεπτικά, κουνώντας το κεφάλι του:

—Ναι, είναι αλήθεια, θυμώμαι τώρα...

Θυμάται ότι τόσες φορές είδε την μητέρα του ευθισμένη σε μια πένθυμη άπελπισία, την οποία προπαθούσε μάταια να το κρύψει. Αυτό δεν συνέβαινε—δ! το θυμάται καλά τώρα!—παρά μόνο τις φορές που ο Σεβερν έλειπε.

Όταν ο πατέρας του ήταν παρών εκείνη έδειχνε μια νευρική εδθυμία. Μόλις έφευγε όμως, όλη ή ευθυμία της εξαφανιζόταν. Σκαφτόταν πάλι το άλλο, βέβαια, το μικρό του οποίου άγνοούσε την μοίρα...

Αυτά συνέβαιναν, όταν εκείνος ήταν πολύ μικρό παιδί. Συχνά τότε είχε πα-

ρατηρήσει τις λύπες αυτές. Την είχε ρωτήσει μάλιστα:

—Μητέρα γιατί είναι τα μάτια σου κόκκινα; Έκλαψες μήπως; Εκείνη άρχισε να γελά, ψευδομένη έτσι στον γυίο της όπως ήταν υποχρεωμένη να ψεύδεται στον σύζυγό της, καταδικασμένη να ψεύδεται μέχρι του θανάτου της.

Ναι, αργότερα, όσο ο Μπερνάρ μεγάλωνε—καθώς κυλούσαν τα χρόνια—ο πόνος της Μαργαρίτας ήταν λιγότερο ζωηρός, ή ανάμνησις είχε σκιάσει λίγο, αφήνοντας μόνο στη νέα γυναίκα μία μελαγχολία που δεν την αποχωρίζονταν ποτέ... Μά ο Μπερνάρ δεν είχε αντίληψη πια εκείνες τις κρίσεις των δακρύων που την κυρίευαν τα πρώτα χρόνια.

Και κατέληξε να μην τις σκέπτεται πια. Μά, απόψε, όλα ξαναρχόνταν στο μυαλό του! Και σκεφτόταν:

—Νά, λοιπόν, γιατί ήταν τόσο λυπημένη, συχνά!...

Και ένας άπέραντος οίκτος για εκείνην πλημμύρισε την καρδιά του!

Τι ζωή είχε περάσει! Ύστερα από το σφάλμα εκείνο δεν θα είχε βρή ποτέ λίγη ήρεμη πνεύματος, δεν θα είχε βρή ποτέ την λήθη μέσα στις τύψεις που την βασάνιζαν...

—Δυστυχισμένη μητέρα! ψιθύρισε.

Και τα δάκρυα θόλωσαν τα μάτια του.

Ευτυχώς κανείς δεν ήρθε τότε ώρα να ταράξει την μοναξιά του μικρού απομακρυσμένου σαλονιού στο οποίο βρίσκονταν. Η μουσική της όρχης στρας ακουόταν, από μακριά. Ήταν το μόνο πράγμα που θύμιζε τον χορό που δινόταν.

Ο Μπερνάρ άφησε να πέση από τα χέρια του το γράμμα του Έρβέ και γονάτισε πάλι μπροστά στην μητέρα του.

Εκείνη συνερχόταν σιγά-σιγά, άνοιγε τα μάτια της. Καθώς δεν θυμόταν τίποτα, κύταζε για μία στιγμή με άπορία τον γυίο της γονατισμένο με άπελπισία έμπρός της.

Εξαφνα θυμήθηκε: Το γράμμα! Το φρικτό εκείνο γράμμα! Πού είναι;

Και το γυρεύει με μάτια διεσταλμένα... Εξαφνα το βλέπει, το περιμαζεύει και το κρύβει απότομα μέσα στο κορσάκι της.

Τα μάτια της συναντώνται με τα μάτια του γυιού της. Διάβασε άραγε ο Μπερνάρ το γράμμα αυτό; Γνωρίζει άραγε το φοβερό μυστικό; Φαίνεται τρομερά ταραγμένος...

Η αγωνία σφίγγει σαν ένας σιδερένιος κρίκος την καρδιά της δυστυχισμένης μητέρας.

—Παιδί μου... τί συνέβη; Δεν θρίσκει παρά αυτά τα λόγια μόνο για να κρύψει την ανησυχία της.

—Εσύ μπορείς να μου το πής αυτό, μητέρα. Περνούσα από το σαλονάκι αυτό, πηγαίνοντας προς τον κήπο όταν σε διέκρινε ξαπλωμένη σ' αυτή την πολυθρόνα, κατάκλιωμη, ανείσθητη...

—Λοιπόν; Προσπάθησα να σε ξαναφέρω στις αισθήσεις σου και τέλος είχα την ευτυχία να σε δω να ανοίγεις τα μάτια σου...

—Και αυτό είν' όλο; —Ναι. Τι άλλο μπορούσε να είναι; Είπε ο Μπερνάρ χαμηλώνοντας τα μάτια.

(Συνέχεια στο προσεχές)

Η μηχανή του θανάτου

(Συνέχεια από την σελίδα 5)

κορμί του πάνω στο τραπέζι, ώστε να παρασύρει στην πτώση του και το μηχανήμα.

Μά φοβήθηκε πως αυτή του ή ενέργεια ήταν πιθανόν να προκαλούσε γρηγορώτερα την καταστροφή. Και δεν δίστασε να πραγματοποιήσει αυτό το απεγνωσμένο σχέδιο.

Το ρολόι έδειξε τρεις μετά τα μεσάνυχτα... πέντε... έξι... έπτά...

Κρύος ιδρώτας έλουζε το δυστυχισμένο Ουίλλιαμ. Οι τελευταίες του απεγνωσμένες προσπάθειες να έλευθερωθή ή τουλάχιστον να χαλαρώση τα ρεσμά του, έμειναν άκαρπες.

Ξαφνικά άκουσε έξω το θόρυβο βιαστικών βηματων...

Τα γνώρισε, τα έλαφρά αυτά, θιαστικά, ήματα.

Μία λάμψη ανέλπιστης χαράς φωτίσε το πρόσωπό του.

Εκανε να φωνάξει, να πη στην ά-

Θάπρεπε

Θάπρεπε να μάς μέθαγαν φιλοδοξίες ευγενικές, νίκες τρανές, χιμαρικές, σκέψεις παράτολμες, γιομάτες αντιθέσεις.

Θάπρεπε να σκεπτόμαστε νεράιδες με σγουρά μαλλιά, μέλη χυτά, λάγνα φίλια, του πόθου μας έκφραστικές, και σπάνιες συνθέσεις...

Θάπρεπε να γυμνάσαμε το σώμα μας μεθοδικά για τρόπαια εξαιρετικά να μάς χειροκροτή στα Στάδια ο κόσμος.

Θάπρεπε να μάς στόλιζεν ή Αισιοδοξία θριαμβικά, αίσθηματα ρωμαντικά και να μην έλειπε απ' το πέττο μας ο δούλος...

Θάπρεπε έτσι να ζούσαμε, τρελλά της Άνοιξης παιδιά μ' όρη πανέρι την καρδιά γιομάτο λούλουδα απ' της Μέλης το περβόλι.

Θάπρεπε να χαρίζαμε στους γέροντες λίγη ευθυμία, ναχαν στερνήν επιθυμία "Ετσι χαρούμενοι να σβύσουν μ' ένα βόλι...

...Θάπρεπε!... Μά στο πρόσωπο με τη δροσιά τη νεανική, την ύψη την αθλητική, πόσο καλά ταιριάζει ή μαύρη τραγική κότης...

Τόμορφο στην αντίθεση: Σ' άσπρο κορμί, μαύρη στολή!... "Ωχ! Πληγωμένο πιά πουλί, "Ωιμέ! ή κατατρεγμένη μας ή νεοί της...

ΝΟΤΗΣ Κ. ΡΥΣΣΙΑΝΟΣ

γαπημένη του να τρέξει πιδ γλήγορα. Το στόμα του όμως ήταν δεμένο σφιχτά...

Δεν πέρασαν πολλές στιγμές και ή Μόλλυ φάνηκε στο κατώφλι της πόρτας χαρούμενη:

—Μέ συγχωρείς που άργησα πάλι... έλεγε.

Μά ή φωνή κόπηκε στο λάρυγγά της.

Προχώρησε προς αυτόν και με χέρια, που έτρεμαν από τη φρίκη και τη συγκίνηση που την κατείχε, έλυσε το φίμωτρο από το στόμα του αγαπημένου της.

—Τί σημαίνει αυτό, Ουίλλιαμ; ρώτησε με αγωνία. Ποιός σ' έδεσε;

—Πάρε γλήγορα μέσα από το δεξιό συρτάρι του γραφείου το ξυράφι και κόψε τα σχοινιά που κρατούν δεμένα τα χέρια μου.

Η Μόλλυ έτρεξε άμέσως να έκτελση την έντολή του φίλου της και σε λίγο ο Ουίλλιαμ ήταν πια έλεύθερος.

Εκανε μερικές γρήγορες κινήσεις και έντριβες τόν μελών του για να τά συνεφέρει από το μούδιασμα των δεσμών και άμέσως άρπαξε στα χέρια του το μηχανήμα του θανάτου και δγίηκε από το δωμάτιο, τρέχοντας.

Το ρολόι έδειχνε έπτά και είκοσι δύο...

Ο Ουίλλιαμ τοποθέτησε την έκρηκτική συσκευή σ' ένα μέρος τριγυρισμένο από σωρούς χώματος, μακριά από το εργαστήριό και έπέστρεψε τρέχοντας κοντά στην αγαπημένη του.

Ρίχτηκε άπάνω στο κάθισμα, που είχε περάσει δεμένος μια όλόκληρη νύχτα αγωνίας κι έσφιξε στο στήθος του το ξανθό κεφάλι της Μόλλυ, που ήλθε και κάθισε κοντά στα πόδια του, ζητώντας με το βλέμμα της να της εξήγηση τί είχε συμβή.

Εκείνη τη στιγμή μια τρομερή έκρηξη ακούστηκε και στη στέγη της καλύβας έπεσαν μερικά χώματα, που είχαν φθάσει ως εκεί.

—Νά ή εξήγηση έκαμε ο νέος. Άγαπημένη μου Μόλλυ, μου έσωσες τη ζωή και τα σχέδιά μου...

Το μηχανήμα του θανάτου ήταν κουρδισμένο για να έκραγη ακριβώς στις έπτάμισι, όπως και έγινε, Εύτυχώς ήλθε εσύ νωρίτερα και...

—Νωρίτερα; έλεπε. "Ισα-ίσα ότι σήμασε άργησα να ξυπνήσω. Όταν έφθασα έδώ, ήταν όκτώ και τέταρτο και έτρεχα για να μη θυμώσης πάλι και μου πής ότι δεν είμαι ποτέ έν τάξει στην ώρα μου...

Ο Ουίλλιαμ γέλασε με την καρδιά του και έλεπε:

—Δέ θα ξαναθυμώσω ποτέ για την άφηρημάδα σου, Μόλλυ, γιατί αυτή με έσωσε. Ξέχασες χθές να βάλεις το μετρητό σου μιά ώρα πίσω, σύμφωνα με τη «χειμερινή» σου έδειχνε όκτώ κι έτσι το ρολόι σου έδειχνε έπτά και τέταρτο...

—Αυτό είναι ύπεροχο! φώνηξε έν πτά και τέταρτο...

—Αυτό είναι ή νέα, άγκαλιώντας τον αγαπημένο της.

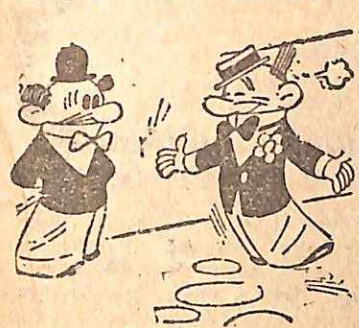
—Ύστερα ψιθύρισε σκεπτική:

—Κι' εγώ έλεγα ότι μια ώρα δεν παίζει ρόλο στη ζωή... Πόσο είχα άδικο!

—Επειδή, λοιπόν, παίζει τόσο σπουδαίο ρόλο, πρέπει σε μια ώρα... να παντρευθώμε! φώνηξε ο Ουίλλιαμ κι' έκλεισε μ' ένα θερμό, παρατεταμένο φιλή λατρείας κι' ευγνωμοσύνης τά χείλη της αγαπημένης του.

Ι. ΑΡΘΟΥΡ ΟΥΪΛΙΑΜΣ

ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

—Είναι ένας μήνας που μου έχεις πάρει 500 δραχμές κι' όμως μου είπες πως τις ήθελες μόνον για ένα 24ωρο.

—Πραγματικά, τις ξόδεψα μέσα σε είκοσιτέσσερις ώρες!

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο περίφημος Ιταλός ήθοποιός Νοβέλλι δεν ήταν μόνο μεγάλος καλλιτέχνης, αλλά και μεγάλος φιλόσοφος. Κι' επειδή τον είχε μάθει όλος ο κόσμος, πολλοί έμμεταλλέντων άγρίως την καλή του καρδιά.

Έν τούτοις, και ή καλωσύνη έχει τα όρια της. Και ο Νοβέλλι που την είχε πάθει πολλές φορές, είχε φαίνεται δοκιμάσει να μην την ξαναπαθή.

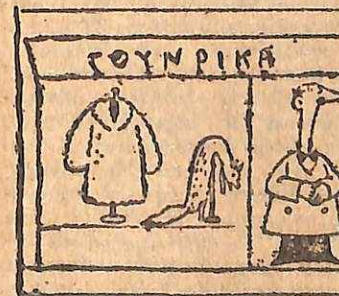
Μά μέρα πήρε το ακόλουθο γράμμα:

«Αγαπητέ Κύριε Νοβέλλι, είμαι ταμίας σ' ένα κατάστημα, και σε μια νεανική μου τρέλλα πήρα από το ταμείο πέντε χιλιάδες λιρέτες. Άν εως αύριο δεν έχω αυτό το ποσό να το βάλω στο ταμείο, άλλο δεν μου μένει παρά να πάρω ένα ρεβόλβερ ν' αυτοκτονήσω».

Ο Νοβέλλι κατάλαβε ότι αυτή τη φορά ο ταμίας έκαμε πιά κατάχρηση της καλωσύνης του. Δεν θέλησε όμως να τον αφήσει χωρίς απάντηση και του έστειλε το έξης γράμμα:

«Κύριε,

«Βρίσκομαι δυστυχώς σε τέτοια οικονομική στενοχωρία, ώστε μου είναι άδύνατο να σας δανείσω 5000 λίρες. Επειδή όμως έπαυθώ να κάμω όπως δήποτε κάτι τι για σας, είμαι πρόθυμος να σας δανείσω το ρεβόλβερ που σας χρειάζεται. Στείλτε αν θέλετε κανέναν να το πάρτε».

Ο κ. Πειραχτήρης είχε κάποτε γουναράδικο. Οι δουλειές του, όμως, δεν πη γιναν καλά και ο κ. Πειραχτήρης άπεφάσισε να κόψει το μαγαζί του για να εισπράξει την ασφάλεια. Βάζει, λοιπόν, φωτιά, αλλά προνοητικός άνθρωπος όπως ήταν τρέχει στην πυροσβεστική υπηρεσία και...

ο Μάριος και ο Όλιβ

συζητούν στη Μασαλία

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΙΚΡΟΒΙΑ

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΙΛΙΚΡΙΝΗΣ

Στην Μασαλία κάμνει θραύση μιιά επιδημία. Μιά μέρα ο Μάριος και ο Όλιβ μπαίνουν σ' ένα εστιατόριο να φάνε:

—Εγώ θα φάω ψάρι και σαλάτα. Λέγει ο Όλιβ.

—Και δεν φοβάσαι τα μικρόβια; Εγώ θα φάω σωσίς.

—Μήπως δεν έχουνε μικρόβια κι' αυτά;

—Πώς θέλεις να μπουνε τα μικρόβια στα σωσίς, άφου είναι άκαρποι δειμένα;

ΗΤΑΝ ΣΤΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥ

Ο Μάριος και ο Όλιβ έκαναν τον περίπατό τους στην Κανεντιέ.

Καθώς πηγαίνουν ο Μάριος πιά ξαναπιά το μαράσο του φίλου του και δειγνόντας του κάποιον που περνούσε:

—Τόν βλέπεις αυτόν; Εκεί Όλιβ; Είναι κοφάλλος!

—Τό δυστυχισμένο... Και πως ή;

—Είναι μηχανικός του ήχου σε μιιά ραδιοφωνική εταιρία!...

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΘΑΥΜΑ

Ο Μάριος έχει ανοίξει κατάστημα αυτοκινήτων, αλλά ή εποχή είναι δύσκολη και οι πελάτες λιγοστοί. Κάποια μέρα, μπαίνει στο κατάστημα κι' ένας πελάτης. Ο Μάριος σπεύδει να τον υποδεχθή. Ο πελάτης σταματά μπρός σ' ένα κομψό αυτοκίνητο και ο Μάριος έπωφελεται:

—Σας άρέσει το αυτοκίνητο; Είναι θαύμα και πρό παντός οικονομικώτατο! Έχετε 55% οικονομία από το κεντροατέρ, 20% από το φίλτρο του καμινωατέρ, 25% από την ηλεκτρική έκκλιση, 15% από τοδε κελινδρους, και 10% από το μανιατό.

—Λαμπρά. Έτσι όμως έχω οικονομία 100% ενώ έχω και ε' α 2% παραπάνω.

—Ε. αυτό είναι για να πληρώσετε τοδε φόρους του αυτοκινήτου!...

—Εγώ λέει ο Όλιβ του Μάριου δεν φοβήθηκα ποτέ κανέναν!

—Εγώ, όμως, μιιλονουν με μετριοφροσύνη ο Μάριος φοβήθηκα μιιά φορά στη ζωή μου.

—Πότε αυτό;

—Εδώ και δυό χρόνια. Έπεστρεφα ένα θράδυ σπύτι όποτε βλέπω κάποιον να με παρακολουθή. Τρόμαξα, έφόσον, δεν είχα και όπλο μαζί μου.

—Και ποιός ήταν ο φοβερός τύπος που σε παρακολουθούσε;

—Η σκιά μου!...

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΟΛΙΒ ΨΑΡΑΔΕΣ

Ο Όλιβ καυχιότανε μιιά μέρα στον φίλο του Μάριο για την ψαρευτική του δεινότητα.

—Κάθε φορά που θα πάω στο ψάρεμα λέει του Μάριου, παίρνω μαζί μου ένα κουβά για να βάλω τα ψάρια που θα πιάσω.

—Κουβά; Εγώ παίρνω μαζί μου όλάκερη κόρφα! κάνει ο Μάριος!

—Εγώ, επιμένει ο Όλιβ, φθάνει να ρίξω την πετονιά μου για να μαζευτούν άμέσως όλα τα ψάρια νύχας της.

—Εγώ δεν προσπαθώ ούτε να ρίξω την πετονιά! Άπαντά ή Μάριο! Μόλις με ιδούν τα ψάρια, βγαίνουν έξω από το νερό και περιμένουν να τα πιάσω...

ΜΙΑ ΚΑΙ ΒΙΑΖΟΤΑΝΕ!

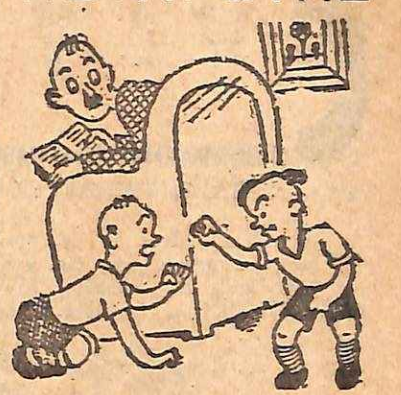
Κάποτε ο Μάριος, έκανε το γαρσόνι. Μιά μέρα φθάνει στο εστιατόριο που δουλεύε ένας πελάτης. Φαίνεται πολύ βιαστικός και παραγγέλλει σούπα, μπιφτέκι κτλ. Ο Μάριος του τά πάει στη στιγμή.

Αυτός, παίρνει την σούπα και κάνει να την φάη. Ξαφνικά:

—Γαρσόν, έλα έδώ! Στην σούπα μου έχει πέσει μιιά μυϊνα!...

—Την είδα άπαντά ο Μάριος, αλλά όπως ο κύριος διαβότανε...

ΑΥΣΤΗΡΟΤΗΣ

—Είσαι ένα γαϊδούρι! —Κι' εσύ μιιά μ'μού! —Ήσυχία παιδιά! Είμαι κι' εγώ έδώ!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο διάσημος χιουμορίστας Μπερνάρ Σω, ήταν μιιά μέρα καλεσμένος σ' ένα γεύμα, στο Μάντσεστερ.

Στά επιδόρπια, οι συνδαιτυμόνες επέμεναν να τοδε πη κάτι για να γελάσουν. Ο Μπερνάρ Σω σηκώθηκε τότε και έλεγε τά έξης:

—Ο Σαίξπηρο πέθανε, ο Μίλτον πέθανε, ο Γκαίτε πέθανε, ο Ναπολέον πέθανε. Όλοι οι διάσημοι άνδρες πέθαναν. Συνεπώς θα πεθάνουμε κι' εμείς!...έπει και ξανακάθισε στην θέση του, ενώ οι συνδαιτυμόνες ξεσπούσαν σε γαργαλα χειροκροτήματα.

Τό ανέκδοτο αυτό το διηγόταν ή Κα ντέ Στάελ:

—Κάποτε κατώρθωσα να θωά μιιά ύπνερβια, από την όποια έμεινα κατευχαριστημένη. Μιά μέρα ή ύπνερβια έθωπε ένα τάλληρο, που είχε πέσει από το πορτοφόλι μου μέσα στο σπύτι και μου τό έβωσε άμέσως.

—Μαδόν! της είπα. Κράτησε αυτό το τάλληρο για την τιμότητά σου.

—Σε δυό μέρες χάνω τρία τάλληρα.

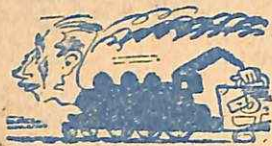
—Μήπως, Μαρία, έθωπε τρία τάλληρα εκεί που συνόλεις; ρωτά της ύπνερβιας.

—Μάλιστα, κυρία, και τά κράτησα για την τιμότητά μου!...

'Απ' όλα δι' όλους

ΠΑΙΔΙΑ, ΤΑΞΙΔΕΥΕΤΕ :

Ταξιδεύετε! Είναι το τελευταίο σύνθημα που λανσάρεται από την χιτλερική νεολαία προς τις νεολαίες όλου του κόσμου. Τα ταξίδια μορφώνουν, ξυπνούν το

μυαλό και άσκειν την ψυχήν και το πνεύμα. Ταξιδεύετε μ' ό,τι μέσο μπορείτε: με το τραίνο, με το βαπόρι, με το αεροπλάνο, με τα πόδια μ' ό,τιδήποτε μέσο, αλλά ταξιδεύετε προς Θεού!

Αυτό είναι το κήρυγμα, κήρυγμα πραγματικά πολύ ωραίο, αλλά κατά ένα μονάχα πράγμα έλλειπές: που δεν υποδεικνύει και τον τρόπο με τον οποίο μπορεί κανείς να ταξιδεύει, χωρίς να ξεδιψήσει πεντάρα!....

ΠΟΔΗΛΑΤΟΔΡΟΜΙΑ
ΚΑΙ ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ!

Είναι γνωστή η μανία μερικιών φιλάθλων και... υποψηφίων ρέκοντμαν κάθε φορά που γίνονται αγώνες άνοτης, όπως ο Μαραθώνιος και οι μεγάλες ποδηλατοδρομίες, να παρακολουθούν τους δρομείς.

Κι' αυτό, βέβαια, όταν πρόκειται για δρομείς πεζούς, δεν έχει και τόση σημασία, όταν όμως, είναι στη μέση ποδηλάτη, τότε καταντά αληθινά επικίνδυνο, γιατί οι ερασιτέχναι ποδηλατισταί τρέχουν ανάμεσα στους άλλους και τους μετρεδύουν.

Τελευταίως δέ κάτι αγώνες ποδηλάτων που έγιναν στη Γαλλία έγινε ανάγκη να τους παρακολουθήσει και αστυνομία με πολιτικά, πάνω σε ποδηλάτα και σε αυτοκίνητα και να γίνει άσκηση και χρήσεις του μπράουνιγκ, για να φοβηθούν οι παρείσαστοι και ν' αφήσουν ήσυχους αυτούς που τρέχουν!

ΜΙΑ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ
ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΟΥ

την Ιαπωνία ο καθηγητής Ζενεζού Όζια, άρχισε μια αληθινή σταυροφορία κατά της μανίας του στιγματισμού, του «αταναζ» όπως είναι διεθνώς γνωστή η μανία να ζωγραφίζεται ανεξέλεγκτα το ανθρώπινο σώμα. Σημειώω ότι στην Ιαπωνία δεν στιγματίζονται μόνο οι άνδρες αλλά και οι γυναίκες, οι γκέισες. Για να εξαλειφθεί ο στιγματισμός των τελευταίων αυτών το πράγμα όπως δήποτε είναι εύκολο αλλά για τους άνδρες, είναι ανάγκη να καταφύγει ο γιατρός στο βιτριόλι και στον νιτροικό άργυρο. Έγιναν ήδη σχετικές δοκιμές και επέτυχαν. Μόνο που η μέθοδος θέλει

πολύ προσοχή γιατί μπορεί να προκαλέσει σοβαρά εγκαύματα.

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Ο έφημος του Αϊσμπουργ, μιάς μικρής αγγλικής κοινότητας, βλέποντας ότι το εκκλησίασμα του γινότανε ολοένα και αραιότερο, σκέφθηκε τον εξής έξυπνο τρόπο για να το προσελκύσει: Έγκατέστησε στην εκκλησία του ένα κινηματογραφικό μηχανήμα και, από της λειτουργίας, πρόσβαλε μ' αυτό ένα φιλμ με όλα τα επίκαιρα της εβδομάδας. Ο κόσμος άρχισε κά-

λι να τρέχει στα κηρύγματα του πάτερ Χάσιγκτον, όπως και πρώτα!

ΕΝΑ ΧΑΡΤΟΝΟΜΙΣΜΑ... ΣΚΑΝ-ΔΑΛΟΝ!

Η ιστορία αυτή συνέβαινε στα 1828. Από τα τυπογραφεία της Τραπεζής της Αγγλίας έβγαίνε, ποιός ξέρει για πού λάθος, κι' ένα χαρτονόμισμα... της μιάς πέννας! Το χαρτονόμισμα αυτό είχε το σχήμα και το χρώμα ενός χαρτονομίσματος της μιάς λίρας και η Τράπεζα της Αγγλίας, βάλθηκε με κάθε τρόπο να το βρει και να το πάρει τάχιστα πλουσία άμοιβή σ' αυτόν που το είχε. Το χαρτονόμισμα, όμως, δεν βρισκόταν! 'Επί τέλους, ύστερ' από καιρό, παρουσιάζεται στα ταμεία της Τραπεζής κάποιος χωρικός και δίνει το χαρτονόμισμα. Ο χωρικός ήταν από την Ιρλανδία και του είχαν πασάρεϊ το κατά λάθος αυτό χαρτονόμισμα της μιάς πέννας, αντί για στερίλινα!

Σημειώστε ότι χαρτονόμισμα της μιάς πέννας, που είχε το ένα 240ν της λίρας ούδέποτε εκκλιφόρησε στην Αγγλία.

ΡΕΚΟΡ ΕΞΕΛΙΞΕΩΣ

Ο λογίας Μπατίστας, που έγινε στα καλά καθούμενα δικτάτωρ της Κούδας, έχασε... τα πρωτοτόκιά του. Ένας Κινέ-

ζος στρατιώτης έπασσε το ρεχό της εξέλιξης και της προαγωγής. Όταν είχε αρχίσει ο κινεζοϊαπωνικός πόλεμος, ήταν απλώς στρατιώτης και σήμερα είναι αντι-στράτηγος! Αυτό, απλά, λέγεται προκοπή-θαύμα!

ΖΑΧΑΡΙ ΚΑΙ ΜΠΡΙΓΙΑΝ

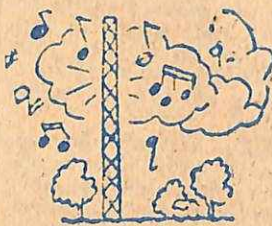
Τό άφηγούνται οι «Τάιμς» της Ν. Υόρκης. Μιά κυρία, θέλοντας να περιποιηθή ένα ωραίο άλογο, του έδωσε ένα κομμάτι ζάχαρι. Καθώς, όμως, του έριχνε

το κομμάτι στο στόμα, της έπεσε μαζί κι' ένα δαχτυλίδι που φορούσε μ' ένα θαυμάσιο μπριγιάν άξιας 5.000 δολαρίων. Φυσικά το άλογο κατάπιε ζάχαρι και δαχτυλίδι! Η κυρία ύστερ' απ' αυτό έσπευσε ν' αγοράσει το άλογο, το όποιον πρόκειται τώρα να υποστή χειρουργική επέμβαση στο στομάχι, αν, εν τώ μεταξύ, δεν αποδώσει μόνο του το καταδροχισθέν!

ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΤΖΑΜΠΑ!

Ύπαρχει στο Κάσιγκ (Πολιτεία Όκλαχόμας της Αμερικής) ένας μεταλλικός στύλος που έχει την περιεργή ιδιότητα να παίρνει μόνος του ραδιοφωνικές εκπομπές! Φθάνει να βάλετε το αυτί σας πάνω του για να ακούσετε καθαρά τα μεταδιδόμενα εκείνη την ώρα από τους ραδιοφωνικούς σταθμούς! Έννοείται ότι οι κάτοικοι

της περιφέρειας έπωφελούνται εύρύτατα από το τζάμπα αυτό ραδιόφωνο!

Ο ΠΑΣΤΩΡ ΗΤΑΝ ΕΦΕΥΡΕΤΙΚΟΣ

Ο πάστορ μιάς εδομικής ένορίας του Λονδίνου, είχε υποσχεθή στους ένορίκους του να εφοδιάσει το κωδωνοστάσιο του ναού με ένα πρώτης τάξεως σύστημα κωδώνων, όμοιο του όποιου μόνο ο Άγιος Παύλος του Λονδίνου θα μπορούσε να καυχηθή ότι έχει. Δίνοντας την υπόσχεση αυτή ο πάστορ, ύπολόγισε στην συνδρομή μερικών πλουσίων της περιφέρειας. 'Αλλ' αδικα. Οι έλλιδες του ήσαν φρουδές. Τι να κάνει, όμως, ο καλός παπάς που έπρεπε να κρατήσει την υπόσχεσή του; Σκέφθηκε κι' ύστερ' από λίγο εύρισκε την λύση: 'Αγόρασε ένα γραμμόφωνο με μερικούς δίσκους στους όποιους ήσαν αποτυπωμένες οι κωδωνοκρουσίες του ναού του Ούεστμινστερ και του Αγίου Παύλου, έστησε το γραμμόφωνό του στο καμπαναριό, πρόσθεσε κι' ένα μεγάφωνο και μιά Κυριακή έκαμε τα έγκαινία του νέου συστήματος. Οι ένορίται του έμειναν καταγοητευμένοι! Και ο παπάς το ίδιο, αφού, μάλιστα, είχε επί πλέον κάνει και οικονομία στών κωδωνοκρουστών, που δεν του χρειαζόταν πιά...

Χωρίς άμφιβολία, ένα από τα πιό λαμπρά, και τα πιό αγαπημένα στο άθηναϊκό κοινό αστέρια του κινηματογραφικού στερεώματος, είναι η Ντανιέλ Νταρριέ. Είναι το «άνφραν-γκατέ» του κινηματογράφου, αφού πραγματικά, για παιδί ακόμα πρόκειται. Μόλις είναι είκοσι χρόνων η Νταρριέ.

Όσοι την είδαν πέρου στο «Δράμα του Μάγερλιγκ» δεν θα την ξεχάσουν ποτέ.

Πώς άρχισε το στάδιό της, η Ντανιέλ Νταρριέ; Από τα μαθητικά θρανία!

Πήγαινε για το σχολείο και... κατά λάθος, βρέθηκε σ' ένα κινηματογραφικό στούντιο.

Αλλ' ως την αφήσουμε καλλίτερα να σας διηγηθή μόνη της το ντεμπούτο της στην όθονη:

■ ■

Γεννήθηκε στο Μπορντώ την 1 Μαΐου 1917. Ο πατέρας μου ήταν γιατρός οφθαλμολόγος, κι' όταν έγώ ήλθα στον κόσμο, εκείνος έλειπε στο μέτωπο. Η μητέρα μου, υπήρξε ασιδός και η μεγαλύτερή μου ευχαρίστηση ήταν να την ακούω να τραγουδά, καθώς καταγιγνώσκταν και οι δυο με τις δουλιές του σπιτιού. 'Αλλά και ο πατέρας μου λάτρευε την μουσική και πάντα έλεγε πως θα μ' έκανε μουσικό. 'Ημουν δέν ήμουν τσεσάρων έτών, όταν μ' έβαλαν για πρώτη φορά μπροστά στο πιάνο. Καί φαίνεται, ότι γτυποτάσα τα πλήκτρα παράφωνα... με τόση τέχνη, που αποφάσισα, όταν θα μεγάλωνα να μ' έγγραφαν στο 'Ωδεϊο για να μάθω... βιολοντέλλο! Όταν ύστερα από λίγα χρόνια, ο πατέρας μου ανήγγειλε την απόφασή του πήγαινα να πετάξω από τη γαρά μου. Για φαντασθήτε! Θά μάθαινα βιολοντέλλο! Θά είχα να κάνω με ένα όργανο μεγάλου σαν το άνσπνμά μου, και όταν θα πήγαινα στο δρόμο, όλες οι συμμα-

Πώς έγινε άστήρ

της χαριτωμένης
Ντανιέλ Νταρριέ

θήτριάς μου θα μ' έδειχναν με το δάχτυλο και θάλε-γαν: «Νά η Ντανιέλ με το βιολοντέλλο της!»

Από τη στιγμή εκείνη δεν ζούσα παρά μόνο για το όργανο αυτό, τώβλεπα στον ύπνο μου και όνειρευόμουν να γίνω μιά μέρα μιά μεγάλη βιρτουόζος, να δίνω ρεσιτάλ στις μεγάλες παρισινές αίθουσες, στο Λονδίνο στην Αμερική, να διευθύνω καμιά γυναικεία ορχήστρα! Άνοιγα τον σχολικό άτλα μου κι' έκαμνα πάνω στο χάρτη των δύο ημισφαιρίων το δρομολόγιο της θριαμβευτικής περιόδεας μου: Λονδίνο, Βερολίνο, Βιέννη, Ρώμη, Νέα Υόρκη, Τόκιο!... Και που δεν πήγα με τα φτερά της φαντασίας μου.

Και όμως, ούτε βιρτουόζος του βιολοντέλλου έγινα, ούτε περιόδεες έκανα. Γιατί αυτό; Θά σας το πω παρακάτω.

■ ■

Ήμουν δεκατεσσάρων έτών όταν φοιτούσα στο Λύκειο Ζανσόν-ντέ-Σαγιού.

Ένα βράδυ καθώς ξεφύλλιζα την εφημερίδα του μπαμπά, το μάτι μου έπεσε σε μιά μικρή άγγελία που έλεγε τα εξής: «Ο κινηματογραφικός οίκος Βαντάλ και Ντελάκ, ζητά νέα κορίτσια έως 14 έτών, για να ένορκώσουν την ήρωίδα του νέου του φιλμ «Ο χορός» από το μυθιστόρημα της Ειρήνης Νεμρόφσκυ, που θα γυρίση υπό την διεύθυνση του Γερμανού σκηνοθέτου Τίλε. Οι βουλόμενες άς αποταθούν στα γραφεία της εταιρίας, 63 Λεωφόρος 'Ηλυσίων, από 9-12 π.μ.»

Στην άρχή διάβασα με άδιαφορία, μηχανικά σχεδόν, της γραμμές αυτές. Κινηματογράφος... Δεν μ' ενδιαφέρει διόλου. Έγώ ήμουν η βιολοντέλλιστρια Ντανιέλ Νταρριέ. Όλος ο κόσμος κρεμότανε από την άκρη του δοξαριού μου. Χωρίς να θέλω, όμως, ξαναδιάβασα την άγγελία. Ζητούνται νέες 14 έτών!... Κι' έγώ ήμουν 14 έτών. Χί... γι... Τι νόστιμο πράγμα να γινώμουν έσφονικά βεντέτα του σινεμά! Γιατί τάχα να είχαν άλλες το θάρρος και να μ' ήταν κι' έγώ! Γιατί βέβαια θα πήγαιναν την άλλη μέρα πολλές στα γραφεία της κινηματογραφικής αυτής εταιρίας... Όχι! Δεν θάπαινα για κανένα λόγο το βιολοντέλλο μου... 'Αλλ' αν δοκίμαζα; Θάταν τόσο διασκεδαστικό!... Κι' έπειτα είχα μιά τόση περιέργεια να έπισκεφθώ ένα κινηματογραφικό στούντιο! Νά δώ πώς γίνονται τα φιλμ και πώς είναι οι βεντέτες, οι αληθινές και όχι οι σκίες τους! Νά! μόνο γι' αυτό θά έπρεπε να πάω. Κατόπι θά έπέστρεφα πάλι στο σχολείο μου και στο βιολοντέλλο μου!...

Με τις σκέψεις αυτές άποκοιμήθηκα. Την νύχτα στούντιο και κινηματογραφικές μηχανές όνειρευόμουν. Το άλλο πρωί ξαναδιάβασα την άγγελία. Σοβαρότερα αυτή τη φορά. Δεν γελούσα πιά.

Έβγαλα το μολύβι μου και σημείωσα σε μιά άκρη του τετραδίου μου την διεύθυνση: Λεωφόρος 'Ηλυσίων 63. Τέλειώσε: θά πήγαινα στο στούντιο. Και πραγματικά, εκείνο το πρωί, αντί να πάω στο Λύκειο, διευθύνθηκα προς την Λεωφόρο των 'Ηλυσίων. Έτσι όπως ήμουν: με την ποδιά μου και με τη σάκκα μου! Πόσες φορές δεν είπα στο δρόμο να γυρίσω πίσω! Και όμως δεν τόλμυσα να το κάνω. Μιά αληθινή μανία με είχε τώρα κυριεύσει να διαλευκάνω το μυστήριο... σινεμά!

Ύστερα από λίγη ώρα γτύπησα την πόρτα πάνω στην όποια υπήρχε μιά άστραφτερή πλάκα:

BANTAL ΚΑΙ ΝΤΕΛΑΚ

Παραγωγοί ταινιών

Μ' έμπασαν πρώτα σ' ένα γραφείο. Ένας εύστροφος κύριος που μασούσε διαρκώς ένα πούρο, ίσως για να κάνει τη φάτσα του πιό τρομερή, με κύτταξε από την κορυφή ως τα νύχια. Πήρε κάτι σημειώσεις και εξαφανίσθηκε πίσω από μιά βελούδινη κουρτίνα. Σε λίγο ξαναφάνηκε συνοδευόμενος από έναν άλλο κύριο, πιό νέο και πιό συμπαθητικό, αφού αυτός χαμογελούσε. Άνέπνευσα. Με ρώτησαν διάφορα πράγματα, για μένα, για τους γονείς μου, για τα μαθήματά μου. Πήρα θάρρος. Τους είπα ότι είχα παναριστία τον περασμένο χρόνο, ότι μαθαίνα βιολοντέλλο κι' ότι θά γίνω βιρτουόζος, μεγάλη βιρτουόζος! Γέλασαν κι' οι δυο, γέλασα κι' έγώ μαζί τους και σε λίγο είχαμε γίνει τρείς καλοί φίλοι... Τους είχα πάρει τον άέρα!

Σε μιά στιγμή, άκουσα για πρώτη φορά και μιά λέξη, που μ' όλα τα άριστά μου στα γαλλικά, δεν την ήξερα ως τότε: «Φωτοζενίτ». Την είπα ο νέος, στον άλλον, με το πούρο, ρίχνοντάς μου ένα λοξό βλέμμα.

Ύστερα από λίγη ώρα με δοκίμαζαν μπρός στον κινηματογραφικό φακό, και φαίνεται ότι τα κατάφερα τόσο καλά, ώστε μου δήλωσαν ότι με προσλαμβάνουν.

Έπρεπε όμως να τους φέρω και μιά γραπτή δήλωση του μπαμπά ότι νίνομαι... στάρ με την άδειά του. Έδω ήταν ο κόμπος. Πώς θάλεγα του πατέρα όλα αυτά τα πράγματα χωρίς να μου τραβήξη δυο πιθαμές τ' αυτιά, και να μ' αφήσει δυο μέρες νηστεία; Έν τούτοις το είπα. Και τότε κατάλαβα, πόσο πολύ μ' άγαπούσε ο μπαμπάς! Μόλις είδε να λάμπη στην άκρη του ματιού μου το πρώτο δάκρυ, μ' άγκάλιασε και την άλλη μέρα με πήγε ο ίδιος στο στούντιο.

Τα παρακάτω τα έζηρετε.

NTANIEL NTARRIE

Μ' αγαπᾶς πραγματικά;

Αισθηματικό διήγημα της Ντεάνα Μπάρνερ

Ἡ εὐτυχία της Κάρολ Ντένχαμ ἐπι-
κιάζεται ἀπὸ ἕνα συννεφάκι.
Ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ
τὸν ωραιότατο καὶ νεαρὸ ἄνδρα
της. Εἶχαν παντρευτῇ ἐδῶ καὶ δυὸ χρό-
νια καὶ ἡ Κάρολ ἦταν εὐτυχισμένη.
Μολαταῦτα ὑπῆρχαν στιγμὲς ποὺ τὸ
μυαλό της τὸ τυραννοῦσαν μερικὲς τυ-
χαῖες καὶ ἀβασάνιστες σκέψεις.

Σ' αὐτές τις στιγμὲς μὲ δυσκολία
μποροῦσε νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτὸ της ὅτι
ὁ Μπίλ τὴν ἀγαποῦσε πραγματικά.

Οἱ ἔμμενες αὐτὲς ἀμφιβολίες τὴν κυ-
ρίευαν ξαφνικά. Δὲν μποροῦσε νὰ τις
ἀντισταθῇ ὅπως δὲν μποροῦσε νὰ φέ-
ρῃ καμμία ἀντίσταση στὰ ἐρωτικάρικα
μάτια τοῦ Μπίλ.

Ἔτσι τὸν κατακάθαρο οὐρανὸ της
συζυγικῆς της εὐτυχίας, τὸν διέσχιζε
αὐτὸ τὸ συννεφάκι τῆς ἀμφιβολίας. Με-
γάλωνε, μεγάλωνε καὶ τῆς πίεζε τὸν
νοῦ καὶ τὴν καρδιά, καὶ θάτρεχε στὸ
τηλέφωνο νὰ καλέσῃ τὸν Μπίλ στὸ ἀ-
κουστικό καὶ νὰ τὸν ρωτήσῃ ἂν πράγ-
ματι τὴν ἀγαπᾷ. Ὅπουδήποτε κι' ἂν
βρισκόταν· ἢ στὸ γραφεῖο τοῦ ἢ τῇ
λέσῃ, ἢ σὲ σπίτια φίλων τοῦ· ὁ Μπίλ
ἦταν καταδικασμένος νὰ ὑποστῇ αὐτὴ
τὴν τηλεφωνικὴ ἐνόχληση τῆς γυναί-
κας του.

Στὴν ἀρχὴ τὸ πρᾶγμα τῷβρισκε ἀ-
στείο:

—Μὴν εἰσαι ἀνόητη, ἀγάπη μου, τῆς
ἔλεγε. Σὲ ἀγαπᾷ πραγματικά. Τὶ ἄλ-
λη διαβεβαίωση μπορὸ νὰ σοῦ δώσω
ἀπ' αὐτῇ.

Αὐτὴ τὴν καθησυχαστικὴν βεβαίωση
τὴν εἶχε κάνει πάνω ἀπὸ ἑκατὸ φορὲς.
Ὅσο ὅμως ἡ ἀπληστή καρδιά της
δὲν ἡσύχαζε... Κι' ἡ Κάρολ ἐξακολου-
θοῦσε νὰ διατηρῇ στὸ μυαλό της αὐτὴ
τὴ βασανιστικὴ ἀμφιβολία, ποὺ τῆς εἶ-
χε γίνει ἐφιάλτης.

□ □

Τὸν τελευταῖο καιρὸ ὁ Μπίλ ἄρχισε
νὰ χάνῃ τὴν ὑπομονή του. Καὶ ἡ πε-
ριεργὴ ἀμφιβολία τῆς γυναίκας του
τὸν στενοχωροῦσε ὑπερβολικά.

—Ἀκουσε Κάρολ, τῆς εἶπε σοβαρὰ ἔ-
να πρωὶ πρὶν φύγῃ γιὰ τὸ γραφεῖο
του. Ὡς τώρα σοῦ ἔχω πῶσει χιλιά-
δες ἀποδείξεις γιὰ τὴν ἀφοσίωσή μου.
Πρὸς Θεοῦ! Πᾶψε νὰ φαντάζεσαι πράγ-
ματα ποὺ δὲν ὑπάρχουν. Κάνεις τὴν
ζωὴ καὶ τῶν δυὸ μας τυραννική!

—Δὲν φαντάζομαι τίποτε... δικαιολο-
γήθηκε ἡ Κάρολ μὲ προσποιητὴ ἀφέ-
λεια. Ἀπλῶς θέλω νὰ βεβαιωθῶ...

—Τότε βεβαιώσου καί... ἡσύχασε.

Ἡ Κάρολ ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ βε-
βαιωθῇ. Δὲν εἶχε τὴν ἀνάλογη θέληση.
Καὶ μολοντοῦ ἔπαψε νὰ ρωτᾷ καὶ νὰ
ἐνοχλῇ τὸν ἄνδρα της γιὰ τὸ ἐπιμαχο
ζήτημα, ὡστόσο ἡ ἀπόφασίς της νὰ
θέσῃ τὸν ἑρῶτά του σὲ μιά τελικὴ δο-
κιμασία ἦταν ἀμετάτρεπτη. Ἡ σκέψις
αὐτὴ τὴν εἶχε ἀρρωστήσει κι' ἀπὸ μιά
ἀπλοϊκὴ καὶ ἀφελεστάτη γυναῖκα ποὺ
ἦταν, μετεβλήθηκε κι' ἐγίνε ὑστερικὴ
καὶ γκρινιάρ.

Φυσικά ὁ Μπίλ ἀντέδρασε σ' αὐτὴ
τὴν κατάσταση: Ἐγίνε βαρὺς, βιαστι-
κός, καὶ λιγώτερο τρυφερός καὶ ὁμιλη-

τικός. Ἔτσι τὸ καράβι τῆς συζυγικῆς
εὐτυχίας τους πῆγαινε νὰ πέσῃ στὰ
βράχια.

□ □

Ἐπὶ τέλους, μιά καλοκαιρινὴ ἡμέρα,
ποὺ ὅλα γύρω της ἦταν εὐτυχισμένα,
ἡ Κάρολ μπήκε στὸ μικρὸ αὐτοκίνητό
της καὶ πῆγε νὰ δῇ τὴ μητέρα της. Μὲ
δάκρυα στὰ μάτια τῆς ἐξιστόρησε τὰ...
βάσανά της.

Ἡ μητέρα της ἄκουσε μὲ συμπαθη-
τικὴ προσοχὴ, κι' ὅταν ἡ Κάρολ τε-
λείωσε, τῆς ἔδωσε τὴν συμβουλὴ της:

—Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλοῦστατο παιδί
μου, γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃς ὅτι ζητᾷ:

Ἄν θέλῃς νὰ δοκιμάσῃς τὸν ἑρῶτά
τοῦ Μπίλ, πές του ὅτι θὰ τὸν ἐγκατα-
λείψῃς. Εἶναι περιττὴ κάθε ἄλλη ἐπι-
νόηση: Ὅσα προκαλέσῃς υπερδέματα.

Ἀπλοῦστατα θὰ τοῦ πῇς ὅτι δὲν στα-
θήκατε εὐτυχεῖς στὸ γάμο σας κι' ὅτι
θέλεις νὰ ἐλευθερωθῇς ἀπὸ τὰ δεσμά
του. Ἄν ἐκείνος τότε σὲ ἱκετεύσῃ νὰ
μείνῃς, θὰ ξέρῃς ὅτι πράγματι σὲ ἀ-
γαπᾷ.

Τὸ στρατήγημα αὐτὸ ἦταν ἡρωϊκὸ
καὶ ἐπικίνδυνο, ἀλλὰ ἡ Κάρολ ἦταν ἀ-
πελπισμένη. Καὶ τὸ ἴδιο βράδυ ποὺ ὁ
Μπίλ ἐπέστρεψε στὸ σπῆτι, ἡ Κάρολ
τοῦ ἀνεκοίνωσε μὲ δραματικότητά τὴν
ἀπόφασί της: Μὲ συντομία τοῦ εἶπε ὅτι
εἶχε βαρεθῇ τὴ συζυγικὴ ζωὴ καὶ ζη-
τοῦσε νὰ τὸν ἀφήσῃ.

Ἡ ἀπόφασί της αὐτὴ ἦταν τόσο ἀπο-
τελεσματικὴ ὥστε ὁ Μπίλ ἄφησε ἕναν
στεναγμὸ... ἀνακουφισμένος!

—Πολὺ καλὰ, τῆς εἶπε. Ἔτσι θ' ἀ-
παλλαγῶ ἀπὸ ἕνα βάρος.

—Τί;... ἔννοεῖς μ' αὐτό; τραύλισε
ἡ Κάρολ.

—Ἐννοῶ ὅτι κι' ἐγὼ βαρέθηκα τὴ
συζυγικὴ ζωὴ ὅπως κι' ἐσύ.

—Ὁ, Μπίλ!

—Μάλιστα. Ἀπόφευγα τόσο καιρὸ
νὰ στὸ πῶ γιατί δὲν ἤθελα νὰ σὲ πλη-
γώσω. Τώρα ὅμως θὰ πεθάνω ἂν μ' ἀφήσῃς.
Ἐσύ κουράστηκες ἀπὸ μένα...

—Ἀλλὰ, Μπίλ, μουρμούρισε μὲ τρα-
νυκτικὴν ἡ Κάρολ, δὲν εἶπα ὅτι σὲ βα-
ρέθηκα!

—Τὸ ἴδιο εἶναι. Ἀφοῦ βαρέθηκες τὴ
συζυγικὴ ζωὴ, ἔμένα βαρέθηκες.

—Ὁχι, ὄχι Μπίλ. Δὲν σὲ βαρέθηκα.
Ἀπεναντίας σὲ ἀγαπᾶ. Σὲ ἀγαπᾶ τό-
σο πολὺ ὥστε θὰ πεθάνω ἂν μ' ἀφήσῃς.

Ὁ Μπίλ τὴν κύτταξε μὲ κατάπληξη.

—Τὶ ἔπαθες Κάρολ; τὴ ρώτησε. Πρῶ-
τα μοῦ λές ὅτι βαρέθηκες, κι' ὕστερα
ὅτι μὲ ἀγαπᾶς. Δὲν σὲ καταλαβαίνω.

Τὰ χεῖλη τῆς Κάρολ ἔτρεμαν. Δυὸ
μεγάλα δάκρυα σχηματίσθηκαν στὰ

μάτια της καὶ κύλησαν ἄργα στὰ μά-
γουλά της.

—Μπίλ! Σοῦ εἶπα ψέμματα. Δὲν θέ-
λω νὰ χωρίσουμε. Σὲ λατρεύω. Ὅ,τι
εἶπα στὸ εἶπα γιὰ νὰ δῶ ἂν μ' ἀγα-
πᾶς πραγματικά.

—Ὁ! ἔκανε ὁ Μπίλ. Ὡστε κι' αὐτὸ
ἦταν μιά ἀπὸ τίς δοκιμὲς σου;

—Ναί, Μπίλ, συγχώρησέ με.

—Λαμπρά, λοιπὸν μάθε ὅτι βαρέθηκα
αὐτὲς τίς ἐνοχλητικὲς καὶ ἐκνευριστι-
κὲς ἐπινοήσεις σου. Μοῦ κατέστρεψαν
τὴ διάθεσή. Κι' ἐγὼ σοῦ ζητῶ συγγνώ-
μη, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σὲ ὑποφέρω.

—Μπίλ! Τί λές; Ὡστε εἶσαι ἀποφα-
σισμένος νὰ μ' ἐγκαταλείψῃς;

—Ὁχι. Συμφωνῶ νὰ μ' ἐγκαταλεί-
ψῃς πρώτῃ ἐσύ. Σοῦ παραχωρῶ τὸ δια-
ζύγιο.

—Τὸ διαζύγιο!

—Γιατί ὄχι; Τὶ τὸ λογικώτερο ἀπ'
αὐτό; Ἐγὼ τουλάχιστον εἶμαι πρόθυ-
μος νὰ φύγω καὶ τώρα ἀμέσως.

—Ὁ, ὄχι Μπίλ! Δὲν θὰ τὸ κάνῃς αὐ-
τό.

—Γιατί; Τώρα κιόλας σκεφτόμουν α
ποῦ εἶναι οἱ βαλίτζες μου.

Ὁ Μπίλ ἄρχισε νὰ ἀνεβαίνει τίς σκά-
λες, ἀλλὰ ἡ Κάρολ ἔτρεξε καὶ τὸν ἀγ-
κάλλισε. Ἐκλαίγε σὰν μικρὸ παιδί.

—Ὁχι, Μπίλ, μὴ τὸ κάνῃς αὐτό, Λυ-
πήσου με! Θὰ μὲ σκοτώσῃς ἂν φύγῃς.
Δὲν μπορῶ νὰ ζῶ χωρὶς ἐσένα. Μεί-
νε, μείνε...

Τὸ πρόσωπο τοῦ Μπίλ ἦταν βλοσυρὸ.

—Γιατὶ νὰ μείνω ἀφοῦ ἀμφιβάλλῃς
στὸν ἑρῶτά μου κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ
ὑποφέρω αὐτὲς τίς ἀδικαιολόγητες ὑ-
ποψίες σου;

—Μπίλ! Δὲν θὰ τὸ ξανακάνω! Σοῦ
τὸ ὀρκίζομαι.

Τὴν ἔπιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὴν
κύτταξε στὰ μάτια.

—Μοῦ ὑπόσνεσαι, τῆς εἶπε μὲ αὐστη-
ρότητα, ὅτι θ' ἀμφιβάλλῃς πιά γιὰ μέ-
να; Ὅτι δὲν θὰ μὲ ξαναρωτήσῃς ἂν
σ' ἀγαπᾷ πραγματικά;

—Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι, Μπίλ! Στὴ βέ-
ρα ποὺ φορῶ.

Τὴν σήκωσε στὰ γέρια του καὶ τὴν
φίλησε:

—Ὁραῖα. Ἀφοῦ μοῦ τὸ ὀρκίζεσαι
δὲν φεύγω. Μένω.

□ □

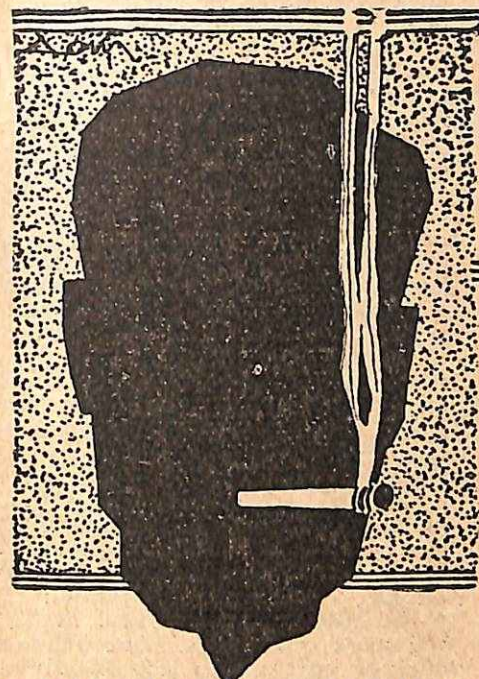
Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ καὶ μόλις ὁ
Μπίλ ἔφθασε στὸ γραφεῖο του πῆρε τὴν
πεθερά του στὸ τηλέφωνο:

—Σὲ πῆρα στὸ ἀκουστικό, μαμὰ, νὰ
σοῦ ἀνακοινώσω, τῆς εἶπε χαρούμε-
να, ὅτι τὸ σχέδιό μας ἐπέτυχε θαυμά-
σια. Ἦξερα ὅτι, ἄργα ἢ γρήγορα,
θάρχονταν σὲ σὰς νὰ πῇ τὰ παράπονά
της καὶ μπορῶ νὰ σὰς εὐχαριστήσω
γιὰ τὴν συμβουλὴ ποὺ τῆς δώσατε...

Τὴν σωφρόνισε...
—Αὐτὸ τὸ φανταζόμουν, ἀκούστηκε
ἡ φωνὴ τῆς πεθεράς του. Ἀλλὰ, Μπίλ,
θὰ σὲ ρωτήσω κάτι ἐμπιστευτικό: Τὴν
ἀγαπᾶς τὴν Κάρολ πραγματικά;

Παρ' ὅλη τὴν εὐφροσύνη καὶ τὴν πείρα
τῆς ζωῆς καὶ ἡ μητέρα τῆς Κάρολ ἦ-
ταν μιά γυναῖκα.

ΝΤΕΑΝΑ ΜΠΑΡΝΕΤ

Ο ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ... ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ!

Δὲν πλησίαζε μεσημέρι ὅταν ὁ ἀ-
ριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ περ-
νώντας ἀπὸ τὴν ἔδρα τῆς Σκότ-
λαντ-Γουάρδ σκέφθηκε νὰ κάνῃ
μιά εὐχάριστη ἐκπλήξη στὸν φίλο του
Σοῦμερ: Νὰ ἀνεβῇ δηλαδὴ στὸ ἰδιαι-
τερο γραφεῖο τοῦ διασήμε ἀστυνομικοῦ
καὶ νὰ τὸν πάρῃ γιὰ νὰ φάνε μαζί στὸ
μεγάρο του. Ἐγνώριζε τὴν ἀδυναμία
ποὺ ἔτρεφεν ὁ κοιλιόδουλος ἀστυνομι-
κὸς γιὰ τὴν μαγειρικὴ τοῦ Μπίλκιγκ.

—Ἄου! ἔκανε ὁ Σοῦμερ μὲ ἀπροσ-
ποίητη εὐχαρίστηση βλέποντάς τον νὰ
μπαίνει στὸ γραφεῖο του χωρὶς κανὲν
γυμναστικὴν τὴν πόρτα του. Πῶς αὐτὴ
εὐχάριστη ἐκπλήξη;

—Νά. Δὲν εἶχα τί νὰ κάνω καὶ σκέ-
φθηκα νὰ περᾶσω νὰ σὲ πάρω γιὰ νὰ
σκοτώσω κανά - δυὸ ὄρες μαζί σου.

—Πρώτῃς τάξεως ἰδέα. Πλησιάζει
μεσημέρι ὡστόσο καὶ γιὰ νὰ σκοτώσῃς
δυὸ ὄρες μαζί μου θὰ πρέπει νὰ τηλε-
φωνήσῃς τοῦ Μπίλκιγκ νὰ ἐτοιμάσῃ...
τὰ ὄπλα του.

—Δὲ συντρέχει λόγος. Ἄς κάνουμε
καὶ στὸν Μπίλκιγκ μιά εὐχάριστη ἐκ-
πλήξη.

Οἱ δυὸ φίλοι ὡστόσο ἀναγκάστηκαν
νὰ παραμεινοῦν στὴν ἔδρα τῆς Σκότ-
λαντ Γουάρδ περισσότερο ἀπὸ ὅσο φαν-
τάζονταν. Ἐνας διακριτικὸς γτύπος
ἀντήχησε στὴν πόρτα καὶ μὲ τὸ «ἐμ-
πρὸς» ποὺ φώναξε ὁ Σοῦμερ, φάνηκε
μιά συμπαθητικὴ νέα, ὡς εἰκοσι τὸ πο-
λὺ χρόνονας καὶ προχώρησε συνεσταλ-
μένα:

—Ὁ ἱνσπέκτορ Σοῦμερ παρακαλῶ;
—Στίς διαταγές σας, μίς, ἔκανε ὁ
Σοῦμερ.

—Ἀλλὰ... ἔκανε μὲ δισταγμὸ ἡ νέα.
—Μπορεῖτε νὰ μιλήσετε καὶ μπροστὰ
στὸν Τζέντλεμαν. Εἶναι ντέτεκτιβ! Τὸ
δεξιὸ μου χέρι, πρόσθεσε ὁ Σοῦμερ, κα-
τάχοντας τὸν φίλο του στὰ μάτια λές
καὶ τοῦ ζητοῦσε νὰ μὴ τὸν διαφεύσῃ.

—Ἀλλὰ καθίστε, μίς, ἔκανε ὁ Μάρ-
τεν Ντάλ προσφέροντάς τῆς νέας κάθι-
σμα. Φαίνεται πολὺ συγκινημένη.

—Καί εἰμαι. Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ.
Εἶναι συγκινημένη, λέει καθημένη στὸ
κάθισμα ποὺ τῆς εἶχε προσφέρει ὁ
Μάρτεν Ντάλ, γιὰτὶ γιὰ πρώτη φορὰ
στὴ ζωὴ μου ἔχω νὰ ζητήσω τὴν βοή-

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ "ΛΩΠΟΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ,"

Ο ΤΑΦΟΣ ΠΟΥ ΠΡΟΔΙΔΕΙ

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Θεῖα τῆς ἀστυνομίας.

—Συγγνώμη, μίς, ἂν σὰς διακόπτω,
λέει ὁ Σοῦμερ. Ἦλθατε τυχαίως νὰ
μὲ συμβουλευθῇτε ἢ σὰς ἔστειλε κα-
νεὶς σὲ μένα;

—Οὔτε τῶνα οὔτε καὶ τ' ἄλλο. Μοῦ
ἦταν γνωστὸ τὸ θῶμά σας. Τὸ δια-
βάζω τόσο συχνὰ στὶς ἐφημερίδες...
—Μὲ κολακεύετε, μίς... Λοιπὸν; Σὰς
ἀκούμε...

—Ἰδοῦ. Εἶμαι ἐρωτευμένη.

—Πολὺ φυσικὸ πρᾶγμα. Ἐκείνος
ὅμως ἐξαφανίσθηκε μυστηριωδῶς καὶ
αὐτὸ δὲν σὰς φαίνεται φυσικὸ. Ἔτσι;
—Ὁχι ἀκριβῶς. Γιὰ μιά ἐξαφάνιση
ἦλθα νὰ σὰς μιλήσω, ἀλλὰ ὄχι γιὰ τὴν
ἐξαφάνιση ἐκείνου ποὺ ἀγαπᾷ.

—Ἀ!...

—Ὁ νέος αὐτὸς μὲ ἀγαπᾷ. Μὲ λα-
τρεῖ. Εἶμαι βεβαία γι' αὐτό. Θὰ τὸν
γνωρίζετε ἴσως ἢ τουλάχιστον θὰ ἀ-
κούσατε τὸ θῶμά του. Εἶναι ὁ διαση-
μος γλύπτης Φρέντ Μάτιους ποὺ βρα-
βεύθηκε πρὸ ἑπτὰ μηνῶν στὴν Ἐκθε-
ση.

—Πῶς ὄχι; Εἶναι μιά ἀπὸ τίς καλλι-
τεχνικές μας δόξες, βεβαίως ὁ Μάρ-
τεν Ντάλ. Μολοντοῦ δὲν ἔτυχε νὰ μοῦ
τὸν συστήσουν, πῆγα ἐν τούτοις πολ-
λὲς φορὲς στὸ ἀτελιέ του καὶ θαύμα-
σα τὰ ἔργα του. Πρὸ πάντων μοῦ ἄρε-
σε ὁ «Ἀλήτης» του, ἐκεῖνο τὸ ἀρι-
στούργημα τοῦ ποὺ τὸ ἔχει στὴ μέση
τοῦ ἀτελιέ του.

—Ναί; ἔκανε μὲ ὑπερφάνεια ἡ νέα
κοπέλλα. Ἀτυχῶς εἶμαι ἡ μόνη ποὺ
δὲν ἐθαύμασα τὰ ἔργα του. Δὲν εἶδα
ἄλλο ἀπὸ τὸ ἀριστούργημα τοῦ ποὺ
βραβεύθηκε καὶ αὐτὸ τὸ εἶδα στὴν
Ἐκθεση. Μολοντοῦ μὲ λατρεῖ δὲν
μοῦ ἐπέτρεψε νὰ ἐπισκεφθῶ ποτὲ τὸ
ἀτελιέ του καὶ αὐτὸ μὲ βάζει ἀκρι-
βῶς σὲ σκέψεις.

—Δὲν πιστεύω νὰ ἤρθατε νὰ μὰς ζη-
τήσετε νὰ μαντέψουμε γιὰ ποῖο λόγο
ὁ ἀγαπημένος σας δὲν σὰς δέχεται στὸ
ἀτελιέ του...

—Ὁχι βέβαια. Ὁ λόγος ποὺ μ' ἔφε-
ρε ὡς ἐδῶ εἶναι πολὺ πῶς σοβαρός. Ἡ
ἀλήθεια εἶναι πῶς πολλὲς φορὲς ὁ ἄν-
θρωπος αὐτὸς τὸν ὁποῖο λατρεύω, μὲ
ἀνησυχεῖ. Μοῦ φαίνεται μυστηριώδης.

Τὸν βλέπω ἄλλοτε ἐξαιρετικὰ σκεπτι-
κὸ καὶ ἄλλοτε πάλι ἐξαιρετικὰ ἐκνευ-
ρισμένο. Ἐρχονται στιγμὲς ποὺ φοβά-
μαι μὴν εἶναι τρελλὸς καὶ ἔρχονται
στιγμὲς ποὺ φοβάμαι μὴν τρελλαθῇ.
Καὶ τώρα ἂς ἔλθουμε στὸν σκοπὸ τῆς
ἐπισκέψεώς μου, μιά καὶ σὰς παρου-
σίασα τὸν ἄνθρωπο γιὰ τὸν ὁποῖον ἐν-
διαφέρομαι. Πρὶν συνδεθῶ μαζί του μ'
ἐρωτικὸ ἀίσθημα, ἀγαποῦσε μιά ἄλλη,
τὴν χορεύτρια Ἐβλιν Κόμπ.

—Γιὰ σταθῇτε... ἔκανε ὁ ἱνσπέκτορ

Σοῦμερ ἀνοίγοντας τὸ συρτάρι του.
Ἐβλιν Κόμπ, εἶπατε...

Καὶ βγάζοντας ἀπὸ αὐτὸ ἕνα φά-
κελλο ἔρριξε μιά ματιά στὸ περιεχο-
μένο του καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν
νέα:

—Ἐβλιν Κόμπ... Χορεύτρια... Χθὲς
ἀκριβῶς ἦλθε ὁ σκηνοθέτης τοῦ θεά-
τρου «Βαριέτν» καὶ κατήγγειλεν ὅτι ἡ
χορεύτρια τοῦ Ἐβλιν Κόμπ ἐξαφανί-
στηκε μυστηριωδῶς ἐδῶ καὶ σαράντα
μέρες. Τοῦ ἔκανα μάλιστα καὶ παρα-
τηρήσεις γιὰτὶ ἄργησε τόσο καιρὸ νὰ
μὰς καταγγεῖλῃ τὴν ἐξαφάνισή της.
Λοιπὸν; Ἐξακολουθεῖτε. Ἡ ὑπόθεσή
σας μ' ἐνδιαφέρει ἐξαιρετικά.

—Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ μοῦ ἐξωμο-
λογήθηκε τὸ αἰσθημὰ τοῦ διέκοψε κα-
θε σχέση μ' αὐτὴ τὴ νέα. Ἐδῶ καὶ δυὸ
μῆνες ὅμως, ἡ Ἐβλιν Κόμπ ἐπέστρε-
ψε στὸ Λονδίνο ἀπὸ κάποιο τουρὸν καὶ
οἱ φίλενάδες μου μὲ βεβαίωσαν πῶς
εἶχε ξαναμπεῖξει μαζί της καὶ μάλι-
στα πῶς δὲν δεχόταν στὸ ἀτελιέ της.
Αὐτὸ μὲ πείραξε πολὺ. Πῶς! Τὴν δε-
χόταν στὸ ἀτελιέ του ἐνῶ ἔμένα μοῦ
ἀπηγόρευε τὴν εἴσοδο;

—Ἐνὰ ἀπόγευμα, πᾶνε ἀκριβῶς σα-
ράντα μέρες ἀπὸ τότε ποὺ ἐσκέπασα τὸ
πρόσωπό μου μὲ ἕνα πυκνὸ πέπλο καὶ
κάθησα σ' ἕνα μπάο ποὺ βρίσκεται ἀ-
πέναντι ἀπὸ τὸ ἀτελιέ του. Εἶναι συμ-
φωνήσῃ μὲ φίλους καὶ φιλενάδες μου
νὰ κάνουμε ὁ καθένας βάδιον ἔξω ἀ-
πὸ τὸ ἀτελιέ ὡς τὸ πρωί. Κατὰ τίς
ἔξη εἰδὰς τὴν Ἐβλιν Κόμπ νὰ μπαίνει
στὸ ἀτελιέ. Καταλαβαίνετε τώρα τί
ἔπαθα! Δὲν σηκώθηκα ὡστόσο νὰ φύ-
γω γιὰτὶ ἤθελα νὰ δῶ πόση ὥρα θὰ
ἔμεινε μαζί του. Στίς ὀγτώ μὲ ἀντικατέ-
στησε μιά φιλενάδα μου τὴν ὁποία ἀν-
τικατέστησε ὅτις δέκα μιά τρίτη. Ἀπὸ
τὰ μεσάνυχτα καὶ ὕστερα κοίτησαν
βάδιον ὡς τὸ μεσημέρι τῆς ἄλλης ἡέ-
ρας οἱ φίλες μου. Ἡ Ἐβλιν Κόμπ δὲν
βγήκε ἀπὸ τὸ ἀτελιέ! Κυττάξατε μὴ-
πως καὶ εἶναι καὶ ἄλλη πόρτα τὸ ἀτε-
λιέ καὶ βεβαιώθηκα ὅτι δὲν εἶναι. Ἡ
πόρτα τοῦ ἀτελιέ εἶναι καὶ πόρτα τοῦ
σπιτιοῦ τοῦ ἀπὸ ὁποῖο ὁ ζωγράφος ὦν
μὲ τὸν πατέρα του.

—Ἐκείνον τὸν ἐρασιεῖδατε;

—Ἐνὰ ἀπὸ δυὸ μέρες καὶ ἀπὸ
τότε τὸν βλέπω κάθε μέρα. Ἀπὸ τὴν
ἡμέρα ὡστόσο ἐκεῖνη, μολοντοῦ εἶναι
πολὺ πῶς τρυφερός μαζί μου. Ἐγίνε ἄλ-
λος ἄνθρωπος. Ποτέ μου δὲν τὸν εἶδα
τόσο ἀφορημένο. Ἐρχονται στιγμὲς
ποὺ τὸν ρωτᾷ καὶ καὶ μοῦ ἀπαντᾷ.
Ἀλλὰ ἀντὶ ἄλλων. Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα
ἀδυνατίζει ἀνησυχαστικά. Ἐμεῖς πε-
τοῖ καὶ κόκκαλο. Αὐτὸς ποὺ ἦταν
πρῶτα μέχρι ὀχλοκρατικὸς προσε-
κτικός στὴν ἐξωτερικὴ του εμφάνιση,
τώρα βγαίνει στὰ κέντρα ἀξέριτος καὶ
σκινοσιμέντος. Χθ

γινε καμιά τραγωδία μέσα στο άτε-
λιέ;

—Θά ένεργήσουμε μίς με όση δυνα-
τή μουσικότητα, λέει ο Σούμερ. Σās
εύχαριστώ πολύ που ήλθατε και με
βρήκατε. Και νά: θά αναθέσω αυτή τη
λεπτή αποστολή στον καλό συνάδελφο
και φίλο μου, λέει δείχνοντας τον Μάρ-
τεν Ντάλ. Έλάτε παρακαλώ αύριο κα-
τά τις δέκα στο γραφείο μου. Έλπίζω
ώς τότε νά είμαι σε θέση νά σας καθη-
συχάσω.

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΟΥ

Η ώρα θά ήταν πέντε περίπου, όταν
ο Μάρτεν Ντάλ και ο Σούμερ φθάσανε
στο άτελιέ του Φρέντ Μάτιους.

Στο άτελιέ ενός γλύπτου μπορεί νά
μην έλευθερά όποιοςδήποτε, νά κυτ-
τάξη τά έργα του, νά τά κριτικάρη άν
θέλη, νά αγοράση ή και νά παραγυ-
είλη.

Όταν οι δυο φίλοι μπήκαν στο άτε-
λιέ, βρήκαν τον διάσημο καλλιτέχνη
σκυμμένο σε μιά μακέττα. Έκείνη ά-
κριβώς τη στιγμή έβγαине από το άτε-
λιέ γιά νά μπη σε μιά πορτούλα που
ώδηγούσε στην κατοικία του καλλι-
τέχνου, ένα γεροντάκι κρατώντας στο
χέρι του ένα μικρό κουβά.

Τό γεροντάκι έπριξε μιά λοξη ματιά
προς τους δυο έπισκέπτες. Ό καλλι-
τέχνης όμως, εγκατέλειψε την μακέττα
στην όποία εργαζόταν γιά νά υποδε-
χθί με προθυμία τους έπισκέπτες του.

—Μή διακόπτετε, λέει ο Μάρτεν
Ντάλ χαιρετώντας τον. Δεν ποόκειται
νά αγοράσουμε. Είμαστε έρασιτέχνες
κι' οι δυο και περνώντας απ' έξω είδαμε
άτελιέ γλύπτου καί μπήκαμε γιά νά
ρίξουμε μιά ματιά στα έργα του.

—Ένας λόγος περισσότερο νά έγ-
καταλείψω κάθε άπασχόλησή μου. "Αν
είχα νά κάνω με άγοραστές ίσως νά
μην έδινα σημασία σ' αυτούς. Μιά και
είσθε όμως έρασιτέχνες... Τιμή μου κύ-
ριοι.

Και άρχισε νά τους δείχνη τό ένα
έργο του μετά τό άλλο και νά τους
δίνη όλες τις άπαιτούμενες εξηγήσεις.

Ό Σούμερ, από την πρώτη στιγμή
σημείωσε την καλλιτερή ιδέα γιά τόν
άνθρωπο αυτό. Δεν ήταν δυνατό ένας
καλλιτέχνης με τόσο γλυκό μείδισμα,
με τόσο γλυκύτητα στα μάτια, νά ή-
ταν ένας άπιστος έγκληματίας.

Ό Μάρτεν Ντάλ, όμως, μολοντί ά-
κουγε με έξαιρετική προσοχή τις εξη-

γήσεις του άριστοτέχνου, έπρόσχε έ-
κεί μέσα στο κάθε τί, προσπαθούσε νά
κάνη κάποιο άψυχο νά μιλήση.

Πλησιάζοντας την άτέλειωτη μακέ-
τα την έθαύμασε λίγες στιγμές και
στράφηκε προς τον άριστοτέχνη:

—Η «Απογνώση», χωρίς άμφιβολία.
—Όχι άκριβώς τζέντελμαν. Η «Φρί-
κη». Είναι άτέλειωτη άκόμη.

—Τό βλέπω. Πραγματικό άριστουρ-
γημα. Πώς την έμπνευσθήκατε;

—Ω! Η έμπνευση! Την περιμένει
ένας καλλιτέχνης δλόκληρη χρονία
και το έρχεται σε μιά στιγμή που δεν
τό έλπίζει.

—Παρακολουθώντας, παραδείγματος
χάριν, ένας καλλιτέχνης τον βίαιο θά-
νατο μιάς κοπέλλας μπορεί νά έμπνευ-
σθί και «Απογνώσεις» και «Απελπι-
σίες» και «Φρίκη», έκανε ο Μάρτεν
Ντάλ.

—Δέν σας έννοω. Τι θέλετε νά πητε;
—Μιλώ γιά τον θάνατο της "Εβλιν

Κόμπ...

Αυτή τη φορά ο Φρέντ Μάτιους άφη-
σε τον έαυτό του νά πέση βαρύν στο
κάθισμα και κρύβοντας τό πρόσωπό
του στα δυο του χέρια, έπρόφερε με
σβυσμένη φωνή:

—Είσθε άστυνομικοί;

—Αντί άλλης άπαντήσεως, ο Μάρτεν
Ντάλ έπηρε ένα γοντρώ σφυρί και κα-
τάφερε δυο δυνατά γυπτήματα στη μιά
άπό τις πλευρές ενός γύψινου μεγά-
λου βάθρου, πάνω στο όποιο βρισκό-
ταν ο περίφημος «Αλήτης» που είχε
προκαλέσει τον θαυμασμό του σε προη-
γούμενες έπισκέψεις του.

Ό γύψος έπάσσε σε κομμάτια. Μιά
άφάνταστη δυσσομία πλημμύρισε τότε
την άτμόσφαιρα και από τό άνοιγμα
φάνηκε τό πτώμα μιάς γυναίκας δι-
πλωμένο στα δύο.

Την ίδια στιγμή άνοιξε ή πορτούλα
και φάνηκε τό γεροντάκι τό όποιο κα-
τάλαβε στη στιγμή περί τίνος πρόκει-
το και έτρεξε νά άγκαλιάση στοργικά
τόν γυιό του ο όποιος έκλάιγε...

Βουβό από την φρίκη, με τά μαν-
τήλια τους στη μύτη, ο Μάρτεν Ντάλ
και ο Σούμερ έκύτταζαν με άπροσποί-
ητο οίκτο τον καλλιτέχνη μολοντί ά-
κόμη δεν γνώριζαν τό μέγεθος της
βουβής τραγωδίας του.

—Μίλησαν και οι δυο! έλεγε τό ή-
διο Βράδυ ο Σούμερ μπαινώντας λα-
νισασιμένος στο σπίτι του Μάρτεν
Ντάλ. Την σκότισε ξαφνικά ο πατέ-
ρας του από ζήλεια! Δεν έννοούσε

με κανένα τρόπο νά παντρευθί ο γυι-
ός του. Από τη ζήλεια του είχε μιση-
σει τό γυναικείο φύλο. Ήταν ένας
τρελλός που μόλις αντίκρυζε γυναίκα
νόμιζε πως θά τούπαιρνε τό γυιό του.
Γι' αυτό και ο Φρέντ Μάτιους δεν έ-
πέτρεπε στην κοπέλλα εκείνη νά έπι-
σκεφθί τό άτελιέ του. Η "Εβλιν Κόμπ
μπήκε στο άτελιέ και άντί νά βρή με-
σα σ' αυτό τον άριστοτέχνη που κοι-
μόταν στο παραπλεύρως διαμέρισμα,
βρήκε τον πατέρα του. Μόλις ο γέρος
άκουσε πως ή όμορφη εκείνη γυναίκα
είχε πάει στο άτελιέ γιά τό γυιό του,
τού ήλθε σαν τρέλλα και όρμώντας
την άρπαξε από τό λαιμό. Στις φωνές
της έξύπνησε ο γλύπτης και έτρεξε
εις βοήθειάν της αλλά άργά. Όταν
μπήκε στο άτελιέ του, ή άτυχη χορεύ-
τρια ήταν κι' όλες στραγγαλισμένη.

Κατόπιν, ο γυιός του, γιά νά μη τον
στείλη στη φυλακή σ' αυτή την ήλι-
κία, άποσιώπησε τό έγκλημα. Έκαμε
ένα μεγάλο βάθρο από γύψο και την
έθαψε μέσα σ' αυτό προσωρινά. "Αλ-
λά πως τό ανέκάλυψε Μάρτεν;

—Απλούστατα, φίλε μου. Μπαίνον-
τας μέσα στο άτελιέ είδα, όπως και
σύ, τον πατέρα του που έβγαине με
ένα κουβά στο χέρι ενώ ο καλλιτέχ-
νης εργαζόταν στην μακέττα του. Η
πρώτη μου δουλειά λοιπόν ήταν νά
έξετάσω τι είχε πλύνει ο γέρος. Είδα
ότι τό δάπεδο ήταν σκεπασμένο από
λεπτό στρώμα μαρμαρόσκονης έκτός
άπό ένα σημείο. Κάτω άκριβώς από
τό μεγάλο βάθρο που χρησίμευε ως
τάφος της άτυχης χορεύτριας. Κάτω
άπό τό βάθρο, τό πάτωμα ήταν όχι μόν-
ο σφουγγαρισμένο αλλά και γυάλιζε.

Κατόπιν, παρατήρησα ότι στο βάθρο
έπάνω ήταν τοποθετημένο τό άριστουρ-
γημά του, ο «Αλήτης». Ό «Αλήτης»
πρώτα βρισκόταν πάνω σε δικό του
μαρμαρίνο βάθρο, στο κέντρο του ά-
τελιέ. Κατάλαβα λοιπόν πως ήταν το-
ποθετημένος ο «Αλήτης» πάνω στο
γύψινο βάθρο γιά νά δικαιολογηται ή
ύπαρξη του βάθρου. Αφώνα κατά μέ-
ρος την παρατήρησή μου ότι τό βάθρο
ήταν δυνατόν οίς όγκον με τον
«Αλήτη» ο όποιος χρειαζόταν βάθρο
πολύ πιο μικρό και άλλου ρυθμού. Με
τρόπο έψαψα τό βάθρο και τό βρή-
κα σαν ύγρό. Απομακρύνθηκα λιγά-
κι και κάνοντας πως κούταξα από
μακριά τον «Αλήτη» έκύτταξα τό βά-
θρο. Έτσι, είδα την άτυχη χορεύτρια
διπλωμένη στα δύο!

—Την είδες;
—Την είδα! Σε λίγες μέρες θά την
έβλεπε κι' ο ίδιος ο Φρέντ Μάτιους
και θά πέοναγε στο βάθρο του νέο
στρώμα γύψου! Σαπίζοντας τό πτώμα
μέσα στον γύψινο τάφο του τον ύγραι-
νει! Έτσι από την ύσασία της σαπί-
λας του πτώματος, σηματούθηκε στο
βάθρο κάτι σαν εικόνα του διπλωμέ-
νου στα δύο σώματος. Μιά άουδρά κι-
τρινη σκιά πάνω στην άσπράδα του
γύψου που γιά νά την διακρίνη κανείς
θάρπεπε νά είχε τό μάτι τό δικό μου.
Τότε έξήγησα και τι έσήμαινε ή γυα-
λάδα εκείνη κάτω από τό βάθρο και
κατάλαβα τι είχε σφουγγαρίσει πρό ο-
λίγου ο γέρος. Η σαπίλα του πτώματος
φιλοταριζόταν στο πάτωμα! Τά άλλα
τά έξερεις. Και τώρα τι γίνεται;

—Τι θέλεις νά γίνη; Μιά μικρή ποι-
νή στον καλλιτέχνη γιατί απέκρυψε τό
έγκλημα και τό τρελλοκομείο γιά τον
γέρο. Τι ώρα είναι;

—Επείνασες;
—Μά... Έτσι μου φαίνεται.

HERMAN LANTON

Ός που δά φθάση ή ανθρώπινη τρέλλα.

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΓΑΜΟΣ

σε ο κόσμος: «Η "Ωραία Κοιμαμένη του
Δάσου». Η όποία, όμως, όπως αντι-
λαμβάνεσθε, θά ξυπνήση κάποια μέρα
ως κυρία Νέλσον, και, τό κυριώτερο,
πολυκατομυριούχος.

Αυτό όμως είναι τό αισθηματικό και
ώραίο μέρος της υποθέσεως. Υπάρχει,
όμως, και ή άλλη πλευρά του νομίσμα-
τος, ή τραγική, ή πρωτοφανής.

Με άλλα λόγια ο νεαρός Τζέιμς έρω-
τεύθηκε και θέλησε νά συνδέση γιά πάν-
τα τη ζωή του με μιά γυναίκα που είναι
σχεδόν καταδικασμένη νά κοιμάται δι-
αρκώς. Αυτό δέ ο Νέλσον, ως γιατρός,
και θεράπων της μάλιστα, τό γνωρίζει
καλύτερα από τον καθένα. Κι' όμως έ-
πιμένει. Έδώ άκριβώς είναι ή τρέλλα,
ή ή έκκεντρικότης άν προτιμάτε.

Σπάνιες είναι οι στιγμές που ή Μάργ-
καρετ συνέχεται από τό λήθαργό της.
Αυτές δέ οι άναλαμπές διαρκούν έλαχι-
στα. Μόλις κατορθώνει νά πη δυό-τρεις
λέξεις κατά τη διάρκεια τους και ξανα-
βυθίζεται στον ύπνο.

Συνήθως, όμως, δεν μιλεί κατά τά
φωτεινά αυτά διαλείμματα, αλλά παίρ-
νει έναν καθρέφτη και διορθώνει τά
μαλλιά της. Ούτε ο λήθαργος των δυο
ετών δεν υπόρεε δηλαδή νά άποκοιμή-
ση τό γυναικείο ένστικτο της φιλαρε-
σκείας και κομψότητος.

Μπορείτε λοιπόν νά φαντασθίτε φρι-
κτώτερο, τραγικώτερο άνδρόγυνο από
τό ζεύγος Νέλσον; Δύσκολο κάπως. Έ-
δώ πιά δεν πρόκειται περί έρωτος, δεν
χωρεί ή δικαιολογία του ανώτερου αυ-
τού αισθήματος. Γιατί τότε, σύμφωνα με
την στή λογική, θά δικαιολογούσαμε
και την νεκροφιλία που είναι ή σοβαρή
μορφή — γιατί όχι και παραπλησία; —
της περιπτώσεως που μās άπασχολεί.

Τι έρωτική ικανοποίηση μπορεί νά πε-
ριμένη από την διαρκώς ληθαργούσαν
Μάργκαρετ, ο έκκεντρικός Τζέιμς Νέλ-
σον; Την αυτή ικανοποίηση που έχει και
ο νεκρόφιλος!

Η Μάργκαρετ Γούντ θά είναι στην
άγκαλιά του ένα άψυχο πλάσμα που
στις λιγοστές άναλαμπές του ληθαργούν-
τος έγκεφάλου της θά άνοή έντελώς τον
σύζυγό της και δεν θά φροντίξη παρά
γιά τον καλλωπισμό της.

Και όμως τον γάμο αυτό τον επέτρε-
ψαν οι άρχες της πόλεως. Πράγμα που
άποδεικνύει ότι οι άποσιώδοτες προβλέ-
ψεις των σοφών άρχισαν ήδη νά πραγμα-
τοποιούνται.

Τό γεγονός είναι άναμφισβήτητο:
ζούμε στον αιώνα της τρέλλας.
"Αν μάλιστα κανείς πιστέψη τις
προβλέψεις των ειδικών φρενολό-
γων, ή άνθρωπότης όλη, βάνει με κα-
νονικό γοργό ρυθμό, προς την τρέλλα.
Θάρρη, δηλαδή, έποχή, κατά τις πιο ά-
παισιόδοτες θεωρίες, που ή τρέλλα θά
κυριαρχή παντού, σ' όλες τις έκδηλώ-
σεις της, στις πιο παράξενες και τις πιο
άπιθανες.

"Αν ζητηθί δέ ο ύπαίτιος αυτής της
καταστάσεως, δεν είναι και τόσο δύσκο-
λο νά βρεθί. Είναι ο πολιτισμός μας!
Τόση ξαφνική ήταν ή πρόοδος σ' όλα τά
έπίπεδα, πρό πάντων δέ στη μηχανική,
ώστε ο όργανισμός μας δεν πρόλαβε νά
προσαρμοσθί στο νέο περιβάλλον.

Τά νεύρα μας, κυριολεκτικά, τσακί-
ζονται από την κίνηση, τό θόρυβο, την
ταχύτητα, την υπερένταση. Έτσι σιγά-
σιγά άρχίζουν νά έκδηλώνονται τά πρω-
τα συμπτώματα μιάς πνευματικής κο-
πώσεως. Κανείς φυσικά δεν δίνει στην
άρχη προσοχή σε κάτι μικροενοχλήσεις,
κάτι χαλάδες και όταν στο τέλος — με
μιά άποιαδήποτε άφορμή — ξεσπάσει ή
μυόρα και, επί τό πεζότερον, έρθει ή
τρέλλα, ή κατάστασις είναι πιά άθερά-
πευτος.

Τελευταίως ο άριθμός των έγκλημά-
των των «ξαφνικών» αυτών τρελλών, έ-
χει φθάσει σε σημείο άνησυχητικό. Τό
φαινόμενο αυτό παρατηρείται κυρίως
στις μεγαλόπολεις, όπου ο θόρυβος και
ο έκνευρισμός φθάνει στο άπόνειό του.

Σύλλογοι έχουν ιδρυθί ειδικώς και
μόνον γιά νά προφυλάτουν τον πληθυ-
σμό από τους ολεθρίους γιά τό πνεύμα
θορύβους. Συνέδρια έλαβαν χώραν, που
συζητήσαν τά μέσα της πιο άποτελεσμα-
τικής άμύνης κατά του κακού. Όλα, ό-
μως αυτά άπεδείχθησαν μάταια.

«Μόνη ριζική και άποτελεσματική θε-
ραπεία επιβάλλεται τό γκρέμισμα του
ολεθρίου πολιτισμού μας» βροντοφωνούν
οι "Αγγλοι ειδικοί. Και μη σας φανή ύ-
περβολική ή «συνταγή» τους, άφοδ σας
έξηγήσαμε ήδη ότι ο πολιτισμός μας ά-
κριβώς είναι ή αίτία της φοβερής επιδη-
μίας.

"Αφθονα, όσον και ποικίλλα είναι τά
παραδείγματα αφηνιδίων παρακρούσεων.
Συνειθισμένο άποτέλεσμα της βλάβης
του έγκεφάλου είναι τό έγκλημα. Οι έ-
φημερίδες, των ξένων πρωτευουσών Ι-
διως, αναγράφουν τακτικάτα φοβερά
δράματα, πολύνεκρα συνήθως, που γιά
δράστη τους έχουν κάποιον φιλήσυχο και
κανονικό μέχοι πρό τινος άνθρωπο, που
τρελλάθηκε ξαφνικά.

Η φάσις, όμως, αυτή είναι ή τελική,
και άνεπαρόρθωτος. Πόσοι, όμως, άλλοι

κυκλοφορούν έλευθερά και που τό μυα-
λό τους δεν λειτουργεί διόλου, μά διό-
λου κανονικά;

Πόσο είναι εκείνοι που δείχνουν φα-
νερά την έλαφράς μορφής τρέλλα τους,
και που οι γύρω τους την έκλαμβάνουν
ως άπλη ιδιοτροπία, ως κάποια άστεία
μονομανία;

Έτσι, λοιπόν, ο όρος έκκεντρικότης
και έκκεντρικισμός καθήνησε νά σημαί-
νουν — ούτε λίγο ούτε πολύ — τρέλλα
μέτριας μέχρις έλαφρώς σοβαράς μορ-
φής.

Η "Αμερική, ή κατ' έξοχήν χώρα του
μηχανικού πολιτισμού είναι — κατά γε-
νικήν όμολογίαν — και ή χώρα των έκ-
κεντρικοτήτων, πράγμα, άλλως τε που
επιβεβαιώνει και την θεωρία που δια-
τυπώσαμε στην άρχη.

Ός παράδειγμα ζωντανό της ήπίας
αυτής μορφής της τρέλλας σας δίνουμε
τό άκόλουθο περιστατικό. που παρ' όλη
την φαίδρα κάτω έξοστρατεία του, εί-
ναι, κατά βάθος, άληθινή τραγωδία. Τά
γεγονότα αυτά συνέβησαν στην Αυστρα-
λία. Στο νοσοκομείο «Σέρμαν Χόσπιταλ»
του Πόρτ-Γουίτνεϊ νοσηλεύεται από δυο
περίπου έτών μιά πολλή παράξενη άρ-
ρωστη. Πρόκειται περί της νεαρής Μάρ-
γκαρετ Γούντ, που κοιμάται συνεχώς έ-
πί δύο χρόνια.

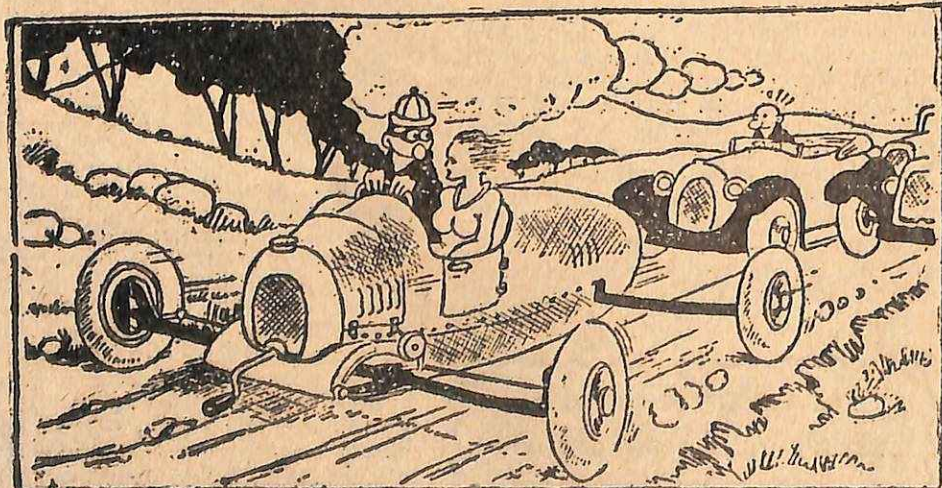
Σύμφωνα λοιπόν, με τά άρθρα των
τοπικών έφημερίδων, ή μίς Μάργκαρετ
πρόκειται κατ' αυτές νά γίνη ή πιο εύτυ-
χημένη γυναίκα του κόσμου. Μην σπα-
τά δδικά τό κεφάλι σας γιατί δεν θά
βρήτε τό πως. Κι' όμως είναι τόσο άπλό:
ή μίς Γούντ πρόκειται νά παντρευθί!

Σημειώστε δέ ότι ή νέα δεν έχει ακό-
μη ξυπνήσει, ούτε πρόκειται νά ξυπνήση
συντόμως — σύμφωνα με τις προβλέψεις
των γιατρών της. Σ' αυτό δέ άκριβώς
τό γεγονός έγκειται ή έκκεντρικότης
αυτού του γάμου. Έκκεντρικότης που,
όμολογουμένως, φθάνει στα όρια άληθι-
νής τρέλλας.

Γαμπρός της πιο παράξενης αυτής νό-
φης είναι ο νεαρός Τζέιμς Νέλσον, υιός
πολυκατομυριούχου και έσωτερικός
γιατρός του νοσοκομείου όπου νοσηλεύ-
εται ή Μάργκαρετ.

Ξεχάσαμε νά αναφέρουμε ότι ή «κοι-
μαμένη» αυτή νέα είναι κόρη ενός πτω-
χού έυλοκόπου, και όμορφη σαν βασίλο-
πούλα. Σ' αυτά άκριβώς τά προσόντα
της όφείλεται και ο τίτλος που της έδώ-

ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΓΕΛΑΣΕ

—Είδες, Κλεοπάτρα πόσο δίκιο είχε αυτός που μās πούλησε τό αυτό-
κίνητο όταν μās έλεγε ότι δεν θά μās ξεπερνούσε κανείς;

12. (Η συνέχεια)

—Σεις έδω! Τι ζητάτε;
—Από το άλλο άκρο του τη-
λεφώνου ο μαρκήσιος εξέφρα-
ζε με ευχυνεία την ευχαρί-
στησή του που μάθαινε ότι κάθε άν-
συχία είχε περάσει, αλλά ένας θόρυ-
βος συγκεκριμένος, ένα ανακάτωμα λέ-
ξεων, τον ήνάγκασε να σωπάσει. —Εκα-
νε νεύμα στην Ίνφάντην να πάρη το
άλλο ακουστικό, και οι δύο των πρό-
σεξαν να ακούσουν.

—Θεέ μου! φώναξε η νέα με φρίκη,
είναι ο άνδρας μου! Τι θα γίνει τώρα;
Συγκρατώντας και οι δύο την άνα-
πνοή τους προσπαθούσαν να ακούσουν
τι γινότανε στην άλλη άκρη του σύρ-
ματος.

—Σεις έδω! άκουστηκε ξαφνικά η
φωνή της Όλιβ.

—Η πόρτα σας ήταν άνοιχτή, απάν-
τησε με τραχειά φωνή ο Κολόμπο, άλ-
λά και κλειστή να ήταν θα την έσπα-
να. Φρόντισα, έν τούτοις, να κλειδώ-
σω τώρα μπαίνοντας. Κανείς όμως δεν
μπορεί να βγῆ απ' έδω! Ποῦ είναι η
γυναίκα μου;

—Δέν ξέρω!
—Θέλω να την δω!
—Δέν θα την ξαναδῆτε ποτέ πιά!
—Ποτέ;

Και μ' ένα πήδημα ο Βραζιλιανός
βρέθηκε κοντά στη νέα λέγοντας:
—Δέν μοῦ λέτε, σας παρακαλῶ, σεις
είσαθε ο κύριος της γυναίκας μου η
έγώ;

—Χάνετε κάθε δικαίωμα νάχετε αὔ-
τό τόν τίτλο έπάνω της!

—Όχι άκόμη, δεσποινίς...

—Φύγετε απ' έδω! φώναξε αγριεύον-
τας ξαφνικά η Όλιβ. Είμαι στο σπίτι
μου. Σας διατάσσω να φύγετε!

—Δέν θα φύγω! φώναξε ο Κολόμπο,
γυπώντας δυνατά το τραπέζι με τη
γροθιά του.

—Θά φωνάξω βοήθεια!

—Πῆτε μου πρώτα ποῦ είναι η Φανέτ
και κατόπι φωνάξτε όσο θέλετε!...

Καθώς μιλούσε η Όλιβ, πλησίασε με
τρόπο από πίσω το ακουστικό του τη-
λεφώνου που είχε αφήσει πάνω στο
τραπέζι και άφηκε να πέση έπάνω του
η έσάρια που είχε στούε όμους της.
—Ετσι ο άλλος δέν θα τώβλεπε και η
Φανέτ θάκαυγε από το άλλο άκρο του
σύρματος όλη την συνομιλία.

—Ψάξτε να την βρῆτε! απάντησε
στον ξεαλλο άνδρα.

Η ΙΝΦΑΝΤΗ

—Ένα παθητικό και άριστουργηματικό Ισπανικό

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

—Η νεαρή Φανέτ ντε Κολόμπο άνηδυμένη από την τυραννική ζωή
που ζούσε με τόν άντρα της Φελίπε, έναν βραζιλιανό γιατρό έγκατεστη-
μένο στην Γαλλία, τύπο ζηλιάρη και αυταρχικού συζύγου, δραπετεύει βοη-
θουμένη από την αδελφή της, Όλιβ ντε Ρομανέν, από την ψυχιατρική κλη-
νική όπου την είχε κλείσει ο άντρας της, για νάταν πῶ ήσυχος κατά την
άπουσία του στον πόλεμο, και καταφεύγει με την αδελφή της στο σπίτι
μιάς θείας των, στην Σεβίλλη, της δόνας Μαρίας Ραμίρεθ. Ύστερα από
λίγον καιρό, οι δύο άδελφές έγκαθίστανται σ' ένα σπιτάκι κοντά στο 'Αλ-
καζάρ. Στην Σεβίλλη γνωρίζονται με τόν νεαρό μαρκήσιο δόν Λουίς ντ'
Αρμπόνα, που φέρνεται με μεγάλη λεπτότητα και Ιστοτισμό στις δυο νέες.
Φαίνεται, όμως, ότι αισθάνεται ιδιαίτερα συμπάθεια προς την Φανέτ, πράγ-
μα που το αντίλαμβάνεται προτῆτερα από την αδελφή της η Όλιβ και
προσπαθεί να κάνει και την Φανέτ να το καταλάβη. Έν τῷ μεταξύ φθάνει
στη Σεβίλλη, αναζητώντας την γυναίκα του ο Φελίπε. Η Όλιβ το μαθαίνει
και σπεύδει να ειδοποιήση την Φανέτ. Τρελλή αυτή από φόβο, καταφεύγει
κατά σύσταση της αδελφής της, στο σπίτι του μαρκησίου που άπουσιάζει
ένεινες τις ημέρες από την Σεβίλλη. Ο νέος το μαθαίνει από ένα τηλε-
γράφημα της οίκονόμου του δόνα Ουρράκα και επιστρέφει στην Σεβίλλη.
Η Φανέτ του έξηγει τους λόγους που την ανάγκασαν να ζητήσει άσυλο
στο σπίτι του. Ο μαρκήσιος της προσφέρει άπεριόριστη την φιλοξενία
του και δείχνει της Φανέτ το σπίτι του. Καθώς μιλούσαν, η Φανέτ του
θυμίζει τόν γυνί του. Ο δόν Λουίς συγκινείται και η Φανέτ μετανοιωμένη
του ζητούν συγγνώμη. Ο δόν Λουίς όμως της διηγείται την τραγική Ι-
στορία του συγγενικού του βίου. Έκείνη την ώρα η Όλιβ τηλεφωνεί της
Φανέτ ότι κατά πάσαν πιθανότητα ο άντρας της έχει φύγει από την Σεβί-
λλη. Η Φανέτ ευχαριστεί τόν μαρκήσιο για την φιλοξενία, και του λέγει
ότι θα φύγη. Η Όλιβ όμως έν τῷ μεταξύ δέχεται μιὰ πολύ άπροπη έ-
πίσκεψη. Ήταν ο ντε Κολόμπο.

Αυτός είδε ότι η νέα ζέν θάλεγε τί-
ποτε και άρχισε να ψάχνη. Δέν ήταν
όμως πιά ο άγριος σύζυγος. Το πρό-
σωπό του είχε πάρει μιὰ έκφραση πό-
νου και το βῆμα του κλονιζότανε.

—Φανέτ! άγαπημένη μου Φανέτ, φώ-
ναξε, έλα κοντά μου, σέ συγχωρῶ, σέ
άγαπῶ, σέ άγαπῶ πολύ!...

Η Όλιβ, όμως, δέν συγκινήθηκε διό-
λου από την άπελπισμένη αυτή επί-
κληση του έγκαταλειμμένου άνδρος,
Έπωφελήθηκε μιὰς στιγμῆς που ο Κ-
ολόμπο βρισκόταν έξω από το δωμάτιο,
στον διάδρομο, και άρπάζοντας το α-
κουστικό φώναξε:

—Βοήθεια!

Ο Κολόμπο, όμως, την άκουσε και
ώρμησε έπάνω της.

—Ωστε την είδοποιείτε, αῖ; "Α! την
έχετε κρύψει! Ξέρατε λοιπόν ότι ήμουν
έδω!

Και παίρνοντας το ακουστικό από τὰ
χέρια της:

—Φανέτ! βρυχήθηκε με φωνή που
πνιγόταν στο λαϊμό του, γύρισε πίσω,
αλλοίως θα σκοτώσω την αδελφή σου!...

—Δέν θα γυρίση! Δέν είναι κανείς
έκεί για να σας άκούση. Η Φανέτ εί-
ναι μακριά, πολύ μακριά. Δέν βλέπε-
τε ότι άψηφῶ την μανία σας;

Αυτός άπισθοχώρησε μερικά βῆμα-
τα, νικημένος για μιὰ στιγμή από το
θράσος της ξεμαλλιασμένης έκείνης
γυναίκας με τὰ σπινθηροβόλα μάτια.

—Ανάνδρε! συνέχισε η Όλιβ. Άπει-
λεῖς μιὰ γυναίκα! Δέ σοῦ φθάνει ότι
βασάνισες έκείνην που άγαποῦσες ότι
την έξεμηδένισες, ότι έγινες τόσο και-
ρό ο δήμιός της;

Αυτός υποχώρησε μπρός στην προσ-
βολή.

—Ο δήμιός της! Έγώ! Έγώ! Τι
της έκανα, λοιπόν;

—Τὸ ρωτάς; Σῦ, σῦ, που έσκότωσες
τὸ πνεῦμα της και την έβληση της για
να την μετατρέψης σ' ένα ζῶο που θα
ύπηρετοῦσε τὰ πάθη σου! φώναξε η
νέα μεθυμένη από τόν θυμό. Καί έρ-
χεσαι τώρα, άφοῦ την έκλεισες μαζί
με τούς τρελλούς, να ζητήσης την συγ-
χώρησή της. Έλεεινέ!

—Φθάνει! φώναξε αυτός, γλωμός σάν
νεκρός και με πνιγμένη φωνή, έσεις εί-
σθε η αἰτία της δυστυχίας μου. Μιῶ
την διαμφορητήσατε και άλλοτε, μιῶ
την κλέβετε τώρα. Οι δύο μας λοιπόν
την άβουη έκδικούμαι. Για τελευταία φορὰ
σας έρωτῶ ποῦ είναι;

Η Όλιβ κίνησε τὸ κεφάλι της, ένοι-
ωθε ότι ήταν χαμένη. Μιὰ άγρια άπο-
φασιστικότης φαινόταν στο πρόσωπο
του έχθρου της. Και θέλησε τουλάχιστον
να υπερασπίση όσο μπορούσε περισσό-
τερο την ζωή της.

Με μιὰ άπότομη κίνηση η νέα άναπο-
δογύρισε την μεγάλη λάμπα που φώτι-
ζε τὸ γραφείο, και έτρεξε προς την
πόρτα.

Ταχύτερός της όμως έκείνος την
άρπαξε από τὸ φέρεμά της, το οποίο
σχίσθηκε. Η Όλιβ έπεσε, σηκώθηκε
όμως άμέσως και έτρεξε στο «πάτιο».

Εκεί έπακολούθησε μιὰ άγρια κατα-
δίωξη η οποία έρέθισε άκόμη περισσό-
τερο την φονική μανία του Βραζιλια-
νού. Βραχνές κραυγές έξφευγαν από
τὸ στήθος του, γύριζε προς όλες τις
διευθύνσεις τὸ μικρό προβολέα του,
άναποδογύριζε τὰ καθίσματα, τὰ τρα-
πέζια και άπόφραζε τόν δρόμο. Τέλος
ώρμησε κατά τὸ θύματός του, που

ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟ

μυθιστόρημα του Γεωργίου Ρεβάλ —

δοκίμασε άπεγνωσμένα να άντιταχθῆ
στο μανιώδες σφίξιμό του.

—Ποῦ είναι; Ποῦ είναι η Φανέτ;

Πεσμένη στα γόνατα η Όλιβ τόν
δάγκανε σκληρά. Τότε έκείνος τράβη-
ξε τὸ μαχαίρι του και χτύπησε. Σάν
έγκος άδρανῆς η νέα σωριάστηκε στις
πλάκες.

Κυριευμένος από φρίκη ο Κολόμπο
άφηκε τὸ χέρι που έσφιγγε άκόμη μέ-
σα στην παλάμη του. Το αίμα έτρεχε
στο στήθος του θύματός του. Μ' ένα
πήδημα δρασκέλισε τὸ άναίσθητο σώ-
μα άνοιξε την πόρτα και έξαφανίσθηκε
μέσα στο σκοτάδι.

Στὸ άλλο άκρο της πλατείας, η μι-
κρή Μαυριτανή υπηρέτρια, στην άγκα-
λιά του «νόβις» της, τραγουδοῦσε τὰ
τραγούδια της, που γέμιζαν με έρωτι-
κούς στεναγμούς τὸ Άλκαζάρ.

Επειτα από μερικά λεπτά, ένας κα-
βαλάρης πέρασε σάν άστραπή, και ο
δόν Λουίς ντ' Αρμπόνα πηδώντας κά-
τω από τὸ άλογό του πήγε μέσα στο
τρανικό σπίτι.

Τρομερά σιωπή βασίλευε εκεί. Ο
μαρκήσιος προχωρούσε ψηλαφιστά μέ-
σα στο σκοτάδι με τὸ περιστροφικό στο
χέρι. Τὸ άσθενικό φῶς που έρχόταν ά-
πό τόν οὐρανὸ τόν ὠδήγησε στο «πά-
τιο». Λίγο - λίγο άρχισε να διακρίνη τὰ
σχήματα τῶν άντικειμένων, τὰ φυτά,
την πηγή, τὰ άναποδογυρισμένα έπιπλα
που του έφραζαν τὸ δρόμο. Έκανε μιὰ
στροφή και τὸ πόδι του γλύστρησε μέσα
σέ μιὰ λίμνη αίματος. Έσκυψε και εί-
δε ένα σώμα έαπλωμένο έμπρός του.

Η άναπνοή του κόπηκε. Ο δόν Λουίς
κατάλαβε ότι έφθασε πολὺ άργά, ότι
τὸ έγκλημα είχε γίνει. Ψηλαφώντας με
τὸ χέρι του τόν τοίχο άναζήτησε τόν
διακόπτη του ηλεκτρικού και τέλος τόν
βρῆκε. Ένα κόκκινο φῶς άναψε μέσα
στα φυλλάδια, και τότε είδε τὸ σώ-
μα που ήταν σωριασμένο στα πόδια
του.

Ο Όλιβ ήταν έαπλωμένη στο έξα-
φος, με τὰ ένδύματά της κουρελιασμέ-
να, σκεπασμένα από αίμα. Οι ὥρες
μπούκλες τῶν μαλλιών της έκρυβαν
τὸ πρόσωπό της. Τρομερὸς θυμὸς κυ-
ρίευσε τότε τόν νέο, ο οποίος δέν σκέ-
φθηκε παρὰ ένα μόνο: να ντυπήση με
τὸ ὅπλο του έκείνον που είχε κάνει τὸ
έγκλημα έκείνο.

Έτρεξε λοιπόν από τὸ ένα δωμά-
τιο στο άλλο, άνάβοντας όλες τις λάμ-
πες ψάχνοντας παντοῦ, σκύβοντας κά-
τω από τὰ έπιπλα όπου ήταν δυνατόν
να είχε κρυφθῇ ο άνανδρος. Ο δολο-
φόνος όμως δέν ήταν πιά εκεί.

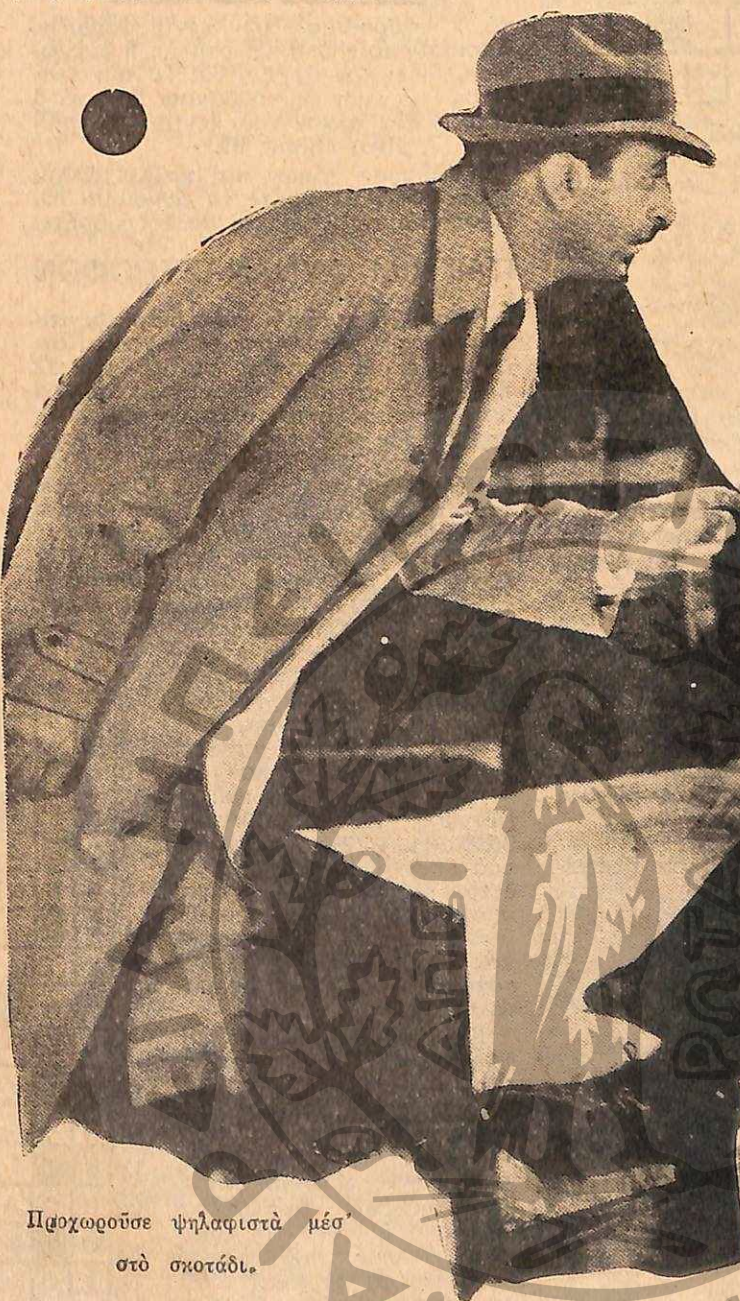
Γονατίζοντας τότε έμπρός στο σώμα
της Σουλτάνας, ο δόν Λουίς έκλαψε,
γιατί η νέα του είχε γίνει πολὺ άγα-
πητή, από τη στιγμή που γνώρισε τόν
χαρακτήρη της και την γενναιοτήτά
της. Με προσοχή την άνασῆκωσε από
τὸ έδαφος και με μύριες προφυλάξεις
την μετέφερε στο δωμάτιό της, πάνω
στο κρεβάτι της που ήταν στρωμένο
για τὴ νύχτα. Και έπειτα εξέτασε τὸ
τραῦμα της.

Τὸ ὅπλο ήταν άκόμη καρφωμένο πά-
νω στο θαμνάσιο στήθος της νέας. Ή-
ταν ένα μακρὸ και στενὸ στιλέτο, τὸ

ὁποῖο, είχε χωθῇ βαθειά και προκάλε-
σε τὴν άφθονή έκείνη αίμορραγία. Άλ-
λά τὸ αίμα είχε παῦσει να τρέχη, και
μόνο λίγος ματωμένος άφρός φαινό-
ταν στα ὠχρά χεῖλη της.

Με προσοχή ο δόν Λουίς τράβηξε τὸ
στιλέτο και άφησε να φανῇ μιὰ λεπτή
σχισμὴ στο δέρμα. Λίγο αίμα φάνηκε
πάλι. Σχίζοντας ένα κομμάτι από τὸ
σεντόνι ο μαρκήσιος πίεσε δυνατά την
πληγή και με λωρίδες από ύφασμα έ-
κανε ένα έπίδεσμο. Εὔτυχως δέν δω-
μάτιο της τουαλέτας ὕπρχε ένα ντου-
λάπι με φαρμακευτικά είδη. Ένα
μπουκαλάκι με αἰθέρα έπεσε στα χέρια
του, και ο δόν Λουίς έδωσε στην νέα
να άναπνεύση.

Αλλά η Όλιβ δέν έδινε κανένα ση-
μεῖο ζωῆς. Τὸ σώμα της που ήταν
Σάστρε!

Προχωροῦσε ψηλαφιστά μέσ'
στο σκοτάδι.

γλιαρὸ άκόμη, πάγωνε σιγά - σιγά. Ο
σφιγμός της δέν άκούοταν πιά. Με τὸ
αὐτὶ κολλημένο πάνω στην καρδιά της,
ο μαρκήσιος, συγκρατώντας την άνα-
πνοή του προσπάθησε να διακρίνη τόν
αἰδιόρατο παλμό.

Τοῦ φαινόταν άδύνατο να είχε έπιτε-
λέσει τόσο γρήγορα τὸ έργο του ο θά-
νατος, και να είχε κιόλας πεθάνει η
τολμηρή έκείνη νέα. Μέσα στην άπελ-
πισία της άδυναμίας του κολλώντας
τὸ στόμα του έπάνω στο δικό της, δο-
κίμασε να φυσήση ένα μέρος από την
δική του πνοή στην άναίσθητη φίλη
του. Άπέραντος οἶκτος τόν κυρίευε
μπρός στην καλλονή έκείνη την ὁποία
άντίκρυζε για τελευταία ίσως φορὰ.

Εξαφνα, η δόνα Ουρράκα, με τρο-
μαγμένο πρόσωπο, μήτη μεσα ὕπο-
στηρίζοντας με τὸ χέρι την Ίνφάντη.
Όταν αὐτή διέκρινε την αδελφή της
άκίνητη έπάνω στο κρεβάτι, μέσα
στην άταξία τῶν αίματωμένων ρούχων
της, άφησε μιὰ κραυγή και λιποθύμη-
σε.

—Μείνε έδῶ, σκέπασε καλά την σε-
νιορίτα, μῶ,τι ζεστότερο βῆρις, δός της
να εισπνεύση και τὸ μπουκαλάκι αὔ-
τὸ κι' εἰγὼ τρέχω να βρῶ τόν δόκτορα

Η οίκονόμος χω-
ρίς να άνησυχῆση
για τὴν Φανέτ που
είχε σωριάστῃ στη
βάση του κρεββα-
τιοῦ έσπευσε να έκ-
τελέση έπιμελῶς
τις διαταγές του
κυρίου της. Σέ λί-
γο κάποια θέρη
φάνηκε να ζωογο-
νῇ τὸ άκίνητο έκεί-
νο σώμα.

—Φωνάξτε έναν
παπᾶ, εἶπε ο δό-
κτορ Σάστρε, όταν
έξήτασε την νέα
και άκουσε τούς
παλμούς της. Δέν
πέθανε, αλλά μο-
νάχα ένα θαῦμα
θα μπορούσε να την
σῶση. Έγασε πολ-
λὸ αίμα και ο
πνεῦμων έχει κτυ-
πηθῇ.

—Θεέ μου, φώνα-
ξε η Φανέτ που εί-
χε έν τῷ μεταξύ
συνέλθει από τη
λιποθυμία της. Δί-
νω τη ζωή μου για
νῇ την σώση.

Ο γιατρός βοη-
θούμενος από τόν
μαρκήσιο, έκανε
ισχυρές ένεσεις
καμφορᾶς στήν
πληγωμένη. Η ά-
ναίσθησία της όμως
έξακολουθούσε κα-
τὰ τρόπον έπικίνδυ-
νο.

Έσκυψε και ά-
κουσε την καρδιά
της.

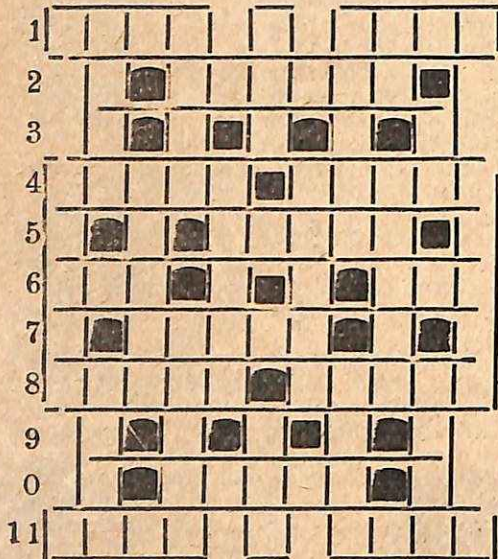
—Ζῇ! εἶπε ο για-
τρός άπομακρύν-
ατε από δὴ την άλ-
λη. Καί θά ήταν
καλὸ να ειδοποι-
θῇ άμέσως ο δόν
Κάρλος και η σε-
νιόρα!...

(Η συνέχεια
στο προσεχές)

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

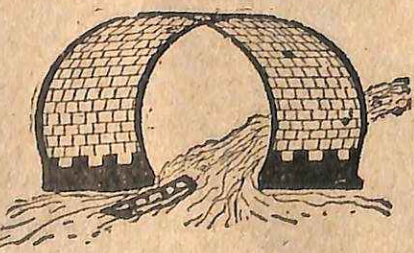
1. Γυναικείον υπόδημα.— Είς από τους πρωτοπυργούς της Γαλλικής 'Ε-παναστάσεως.
2. Αφαίρεσις ξένης ιδιοκτησίας.
3. Δικαστής (τουρκική λέξις).— Λά-σπη.
4. Είδος θεατρικού έργου.
5. Παναρχαία θεά.— Φωτιά.
6. 'Εκεί έκανε ένα άθλον ο 'Ηρακλής.
7. Φημίζεται για τα πούρα της.— 'Α-νάδοχος.
8. 'Αρπακτικόν πτηνόν (δημ.)
9. Αίγυπτιακή θεότης.— 'Εκκλησία.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Μεταλλικόν νόμισμα.
 2. Σύνορα.— Είς εκ των έπτά σοφών.
 3. Λέξις πού μεταχειρίζομαστε όταν σκοπεύη κανείς έπιτυχώς και όνομα λατινικόν της θεάς του κυνηγιού.
 4. Αϊθθισις.— Μέσα.
 5. Διαδέχεται τó γιοματάρι.
 6. Πρασιναδά.— Τοπικόν έπίρρημα.
 7. Γνωστή συνοικία της Κωνσταντι-νουπόλεως.
 8. Είς αυτήν όφειλωμε την ύπαρξίν μας.— Ακέραιοι.
 9. Κάτοικος βορείων χωρών.
 10. 'Η πόλις των διαζυγίων.— Πόλις της Σουηδίας.
 11. Νήσος των Κυκλάδων.
- [Εστάλη υπό του κ. Νίκου Καθρέ-πτη, εκ Πειραιώς].

ΟΠΤΙΚΗ ΑΠΑΤΗ

*Η εικόνα μας παρουσιάζει ένα πε-ρίεργο είδος γεφύρας ή τούνελ, πού

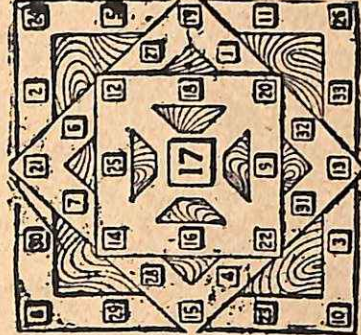

είναι τοποθετημένο πάνω από έναν πο-

ταμό. Κάτω από την γέφυρα αυτή, περνά ένα μικρό πλοίο: Μπορείτε να βρήτε αν το πλοίο μπαίνει σ' αυτό το τούνελ ή βγαίνει απ' αυτό;

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ

Σας δίνουμε τó παρακάτω τετράγωνο με τούς αριθμούς. Στο τετράγωνο αυ-

τό, τó άθροισμα των πέντε αριθμών, οποιασδήποτε σειράς: στήλης ή διαγω-νίου, δίδει τόν αριθμό 85. Τό των τεσ-σάρων γωνιών οποιοσδήποτε από τά 3 τετράγωνα πλέον του κεντρικού αριθ-μού 17, είναι επίσης 85.

*Υπάρχουν όμως και πολλοί άλλοι τρόποι για να βρήτε τó άθροισμα 85. Προσπαθήστε λίγο και θα τούς βρήτε.

ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

*Ιδού ένα παιχνίδι πολύ διασκεδαστι-κό για τις χειμωνιάτικες νύχτες. Παί-ζεται με μιά δεσμίδα χαρτιών των 32 ή των 52 και με τέσσερις παίκτας. Τά χαρτιά μοιράζονται όλοι. Οί παίζοντες τοποθετούν τά χαρτιά των κατά χρώ-μα. Νικητής θάνα εκείνος πού πρώτος θά ξεκάνη όλα του χαρτιά. *Ο πρώτος παίκτης, ρίχνει ένα χαρτί στο κέντρο αναποδογυρισμένο και φωνάζει, π.χ., «σπαθί». *Ο ακόλουθος παίκτης βάζει ένα χαρτί από πάνω αναγγέλοντας έ-πίσης «σπαθί». Τό ίδιο και οί άλλοι, φωνάζοντας όλοι «σπαθί», χωρίς όμως να είναι και ύ-ποχρεωμένοι να ρίξουν σπα-θί. Μπορούν να παίξουν κοούπα ή άλλο χρώμα.

*Αν, όμως, ένας παίκτης ύποπτευθί έναν άλλον ότι δέν πέταξε τó χαρτί πού ά-νήγγειλε, φωνάζει: «Αμφι-βάλλω!». Τότε τó χαρτί πού έπεσε τελευταίο γυρί-ζεται και αν μέν δέν είναι σπαθί, αυτός πού τώρριξε μαζεύει όλα τά πεσμένα χαρτιά. *Αν όμως ήταν, τότε τά μαζεύει αυτός πού άμφέβαλλε.

Κάθε φορά πού ένας παί-κτης, μαζεύει τά χαρτιά, άφήνει ένα χαρτί, αναγγέ-λοντας τó χρώμα πού θέλει και κατά προτίμηση, ρί-χνει τó χαρτί πού τού περισ-σεύει. Μπορεί όμως να έ-ξακολουθήσει αναγγέλον-τας σπαθί, για να πιάση τούς άλλους, των οποίων τó απόθεμα σε σπαθιά θά-χη σχεδόν έλαττωθί. *Όσο

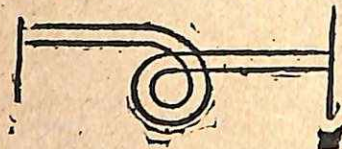
λιγώτερα χαρτιά έχετε στο χέρι, τό-σο περισσότερο δύσκολο είναι να μην πιασθήτε μπλοφάροντας. Καλόν είναι, λοιπόν, να κρατάτε τά χαρτιά τού χρώματος για τó τέλος.

*Όσο ταχύτερα παίζεται τó χαρτί αυτό, τόσο και πύο διασκεδαστικό εί-ναι.

Λύσεις προηγουμένων

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

*Ιδού πώς θα συνδέσετε με τις δύο

αυτές οριζόντιες γραμμές τις δύο κέ-θετες.

ΤΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ

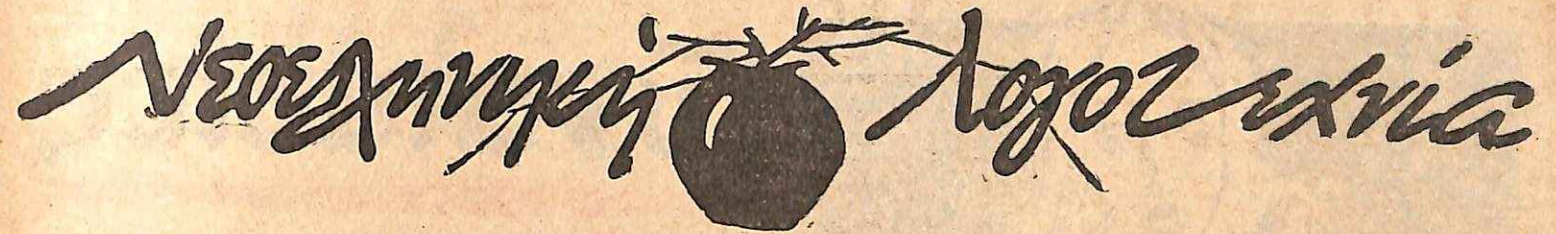
Τά παράθυρα τού άχυρώνα τού κ. Μαθιού, είχαν σχήμα ρόμβου. *Εφθα-σε λοιπόν ο κύρ-Μαθιός να κά-μη, διατηρώντας τó ίδιο ύψος και τó ίδιο πλάτος, τά παράθυρα τετραγωνι-κά, για νάχη διπλάσιο φώς!

ΕΝΑ ΔΥΣΚΟΛΟ ΜΟΙΡΑΣΜΑ

Μπορείτε πολύ ώραία να κόψετε με τρεις μαχαιριές ένα στρογγυλό κομ-μάτι τυρί στα όγτώ. Κόβετε πρώτα καθ' όλο τó πάχος του τó τυρί με μιά μαχαιριά στα δύο, έχετε έτσι δυό στρογγυλά κομμάτια τυριού πύο ψι-λά τó ένα πάνω στο άλλο. Κατόπι με άλλες δύο μαχαιριές, κόβετε τά δύο κομμάτια μαζί σταυροειδώς κι' έτσι έχετε τά έπτά κομμάτια πού σάς χρειάζονται.

ΣΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΤ 525

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1	K	E	Λ	Σ	I	O	Σ		Σ	O	Λ	Q	M	O	Σ
2	I		A		E		I	N	A		I		E		T
3	K	I	K	E	P	Q	N		K	I	Λ	I	K	I	A
4	O		Q		A		A	P	A		H		O		Φ
5	N	A	N	A		M		E		I		A	N	N	Y
6	E		I		M	A	P	O	Y	Σ	I		Γ		Λ
7	Σ	T	A	P		Λ		Σ		A		A	K	P	H
8		A		A	Λ	E	K	T	P	Y	Q	N		I	
9	I	Σ	O	Σ		B		A		P		Q	M	O	Σ
10	Q		Y		P	O	N	T	I	O	Σ		E		Y
11	Σ	T	E	K		Σ		H		Σ		O	T	A	N
12	H		Σ		O		I	Σ	A		T		Q		E
13	Π	O	Λ	E	M	H	Σ		Γ	A	P	M	Π	H	Σ
14	O		E		A		Q	P	A		A		O		I
15	Σ	O	Y	T	Σ	O	Σ		P	Q	M	A	N	O	Σ

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

*Όχι! Φίλοι μου, όχι, μη ζητάτε λόγια της χαράς σε μέ να πείτε πύο πολύ, σε' αλήθεια, με πονάτε... γέλιο σε' άσπρα χείλη δέ θα δήτε!

Μόνο φύγετε μακριά... τις πόρτες κλείστε κι' άστε με να κλάω στην έρημά μου... Τάχα κουφάρι μη λυτήστε μούγινε συνήθεια ή άπελπισιά μου! (Είστε ή Νειότη— λούλουδα άνθισμένα— π' άπληστα ζητάει να ρουφήξη της Ζωής τ' άγέρι ένα-ένα!...

Κι' είμαι ένας νεκρός! νεκρός σάς λέω με τούς ζωντανούς βολεί να σιμεί!... *Άστε με τή Μοίρα μου να κλάω!...

Σ. Γ.

ΠΟΙΗΤΗΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ

— Μοιάζουν με κρίνα, καλή, τά χέρια σου, με τά χλωμά, περήφανα κρίνα, πύο γέροντον άργά τó πάλλευκο κεφάλάκι τους στο λυγρό τους κλώνο και μαραίνονται... Πεθαίνουν μόνα, δίχως ένα τρυφερό χάδι, δίχως ένα φίλι, δίχως κανείς να θυθήση σ' αυτά τó πρόσωπό του και να σβύση, να χαθή στο ύπερκόσμο άρωμά τους...

— Μα είναι πάντα, ποιητή, πύο τρυφερά τά χάδια τού ήλιου και πύο γλυκά τά φιλιά της μέλισσας... κι' οί θεοτρελλες πεταλούδες πεθαίνουν κοντά τους μεθυσμένες, εύτυχι-σμένες άπ' τó γλυκό άρωμά τους...

— Μοιάζουν με τά ρόδα, καλή, τά χέρια σου, π' άργοσβύνουν σε κάποιο πολύτιμο άνθογυάλι, άφού πρώτα στολίσαν της άρ-χοντοπούλας τά παραμυθένια μαλλιά...

— Είν' εύτυχισμένα, ποιητή, τά ρόδα πύο πεθαίνουν έτσι, άφού ή άρχοντοπούλα δέν τά βαρέθηκ' άκόμα και τ' άφησε να στολί-ζουν τ' άνθογυάλι της...

— Ω, άγαπημένη! *Άς μπορούσα να δώ-σω τή ζωή πύο λείπει άπ' τά χλωμά γερά-κια σου... Τά φιλιά μου θερμαίνουν σάν τόν ήλιο κι' οί χτύποι της καρδιάς μου θυ-μίζουν τ' άλαφροπέταμα της πεταλούδας πύο δίνει τή ζωή πεθαίνοντας...

— *Όχι, ποιητή! Μείνε καλύτερα με τά όνειρά σου, πύο ή καρδιά σου θα τά γυρίση σε τραγούδια... στα ιδανικά σου φτάνουν πύο ψηλά και χίλιες άπογοιτεύσεις θα βρής κοντά μου... Πλάθ' ή φαντασία σου άπειρες χάρες για μένα... Και πόσο πικρό θάνα τó κλάμμα σου όταν δής τά όνειρά σου να σβύνουν... Φοβάμαι... φοβάμαι μή-πως καταστρέψω τά ιδανικά σου, γιατί μην ξεχνάς, ποιητή, πώς δέν είμαι τίποτ' άλλο παρά μιά γυναίκα!...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΒΡΥΩΝΗ

ΦΕΥΓΩ ΜΑΜΑ

Φεύγω Μαμά... μη δέρνεσαι, μη κλαίς φεύγω γαλήνια κι' ήρεμα, μ' άφήσανε οί (πόννοι τ' άπαλοσούρουτο γλυστρά γύρω, τριγύρω (στις αύλές κι' ή μοναδιά με ζώνει.

Φεύγω Μαμά... μη δέρνεσαι, μη κλαίς ήθε' ό καιρός να πάψη πιά για μένα τó (μαρτύριο, άκου στα δέντρα της αύλης: μουνγυρίζει ό (άνεμος και λές τονίζει πένθιμο έμβατήριο.

Φεύγω Μαμά... πύο τι να καρτερώ χρόνια θαμμένος στής άφάνειας τή χοδόλη; Νάτην ή λύτρωση: καινούργιο, άστραφτερό μπροστά μου ένα πιστόλι.

Φεύγω Μαμά... μη δέρνεσαι, μη κλαίς δέ φτάνει ως έμένανε τó λυγμικό σου (κλάμμα, τι κι' άν της άδειας μου ζωής οί κομωδιές (οί πολλές τελειώνουν μ' ένα δράμα;

Γιάννενα 1937.

ΓΙΩΡΓΟΣ Δ. ΛΥΚΑΣ

ΜΙΑ ΑΓΑΠΗ ΠΕΡΑΣΕ...

Μιάν άνοιξιάντικη βραδυά πανώρια, πύο χίλιες άνάμιχτες λεπτές μυροδιές έφερνε τ' άγέρι άπ' τούς κήπους τούς ολάνθιστους, και τών άστρων τó δάσος τ' άπέραντο έλαμ-πε ψηλά στον ούρανό, μιά άγάπη πετάχτηκε μπροστά μου, στα ρόδα πλάι τά μυροδόλα. *Ήταν όμορφη πύο κι' είχε για στολίδια πόθους κι' ήδονές.

Μού μίλησε για όνα, καλή. Κι' ύστερα φεύγοντας, άφησε πίσω της να βροντήσει ή χαρά!!! πούταν κορμασμένη, στην πλάτη της τή βελουδένια. Γέλασα με τήν καρδιά μου. *Αγάπη... χά... χά!... Μα, σάν, ύστε-ρα από λίγο τόν λογισμό μου να βρώ γύρε-ψα, κατάλαβα, πώς σιλάβος της έγινε και τήν ακολουθήσε πιστά, μ' άκόμα, άδύνατο στάθηκε και τή σκέψη μου να κρατήσω. *Ε-φυγε κι' αυτή, πήγε κοντά της.

...Κι' ένα άλλο γλυκό σούρουπο μενεξεδέ-νιο, πύο μιά κάμα στην πλάση είχε άπ' άκρη, άπλωθί, κι' ήταν ή δύση μα-τωμένη πέρασες μπροστά μου έσύ, περήφα-νη, και καλλονές γιομάτη. Τή σκέψη μου και τόν λογισμό πίσω σου έσερνε. Κι' εί-δα τήν άγάπη μέσ' άπ' τά μάτια σου, να μού χαμογελάη πονηρά. Πάλι να γέλασω θέλησα. Μα ή καρδιά μου μ' άφησε κι' αυ-τή, και δορυφόρος ήρθε κοντά σου. Τότε κατάλαβα, πώς νικήθηκα άπ' τήν άγάπη, μιά μιά άγάπη, άγνή κι' ούράνια. Κι' έγι-να δικός σου, κι' έσύ δική μου έγινες, και τήν άγάπη μ' όλα της τά στολίδια μού χά-ρισες, μιά τή σκέψη και τόν λογισμό μου, τά κρατήσεις.

ΓΕΤΣΙΑΣ

Ο ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ

Τήν πήρε από τó χέρι δίχως να τήν ρω-τήση αν ήθελε να πάη μαζί του... Κι' έκείνη άφησε να τήν σέρνη δίχως να τόν ρωτήση πύο τήν πάη...

*Ήταν ένας όμορφος Ιππότης και κα-βαλλάρης ένα ψηλό, άραβικό άλογο... Τήν άνέβασε πλάι του περνώντας τó δυνατό, γερό του μπράτσο γύρω από τήν εύθραυστη μεσούλα της... Καί τ' άλογο έπετούσε... λές κι' είχε σφερά, και ό Ιππότης όλο και πύο πύο σφιγγε τή μέση της χλωμούλας παρθένας...

Τά τοπία περνούσανε σάν σε όνειρο μπροστά στα μάτια της... Τόσο γρήγορος ήταν ό καλπαρός τού άλόγου τού πύο όλα γύρω της φαινότανε σάν ένα πέλαγο πύο-χρωμο κι' άπαλό, μιά άρμονική... σύμπλεξη χρωμάτων... Τά κελαδίσματα τών ποντιών και οί φλογέρες τών βουσών ανακάλυπταν τή μουσική τους με τά δροσερά κελαρύσματα τών ρυακιών... *Ενοώσε τόν έαυτό της με-θυσμένον άπ' τόν ήλιγο της γύρω όμορφιάς και της όμορφιάς του...

Λαγανιασμένη τού είπε: — Φίλησέ με... *Εκείνος τήν κύταξε τρυφερά, τήν έσφι-ξε δυνατότερα στα γερά του μπράτσα ψιθυ-ρίζοντάς της: — *Όχι άκόμα...

Μά μιάν ήμέρα πύο ήταν βαρειά, πολυθέ-νια σύννεφα στον ούρανό, κι' ούρλιαζε ή μάνητα της μάρας στα ξερόκλαδα τών έ-φυλλων δέντρων... και τά πουλιά σιαγαμέ-να από τόν άνεμο σισαπούσανε... και δέν ά-κούγονταν παρά ή άσχημη της βροντής και τού βορρα... έσκυψεν ό πανώρης καβαλ-λάρης — για πρώτη φορά — και τήν φίλη-σε παρατεταμένα στα χείλη...

Και — να — πύο έσπασε με μιάς ό μολυ-βένιος πέπλος τ' ούρανού και... χρυσόδειρο μιάς νέας ζωής έλαμψε ό ήλιος και χαίδεψε τó σύμπλεγμα τους με τις πυρρόξανθες ά-χτίδες του...

ΠΑΟΛΑ ΣΕΤΣΙ

ΒΡΑΔΥΑΖΕΙ...

Βραδυάζει... *Η νύχτα άργά και βουθή έρ-γεται να ρίξη τήν πένθιμη σκλαία της στην κομωδιά της ζωής... Κάτω από τά πέπλα της τó στήθος όλο και πύο άμφι-βολα γίνονται... Σε λίγο τó σκοτάδι θα τά πνίξη όλα μέσα στο μαύρο τόν σάβανο. Και τότε μακριά άπ' τόν κόσμο, χωρίς φόβο πιά, θα πετάξω τή φοιτητή μάσκα της ύπο-κρισίας... Και θα μείνω πάλι μόνος!... Μά-νος μέσ' στο σκοτάδι με συντροφιά τόν πό-νο μου... Θ' άφήσω πάλι τά δήματά μου να πλανηθούν άσκοπα μέσα στο νοστιμένο πάγκο... Θα πλανηθώ άργά σε σιά πάνω στα τρισυπόβια έρπητα μονοπάτια του και θ' άφήσω μέσα στη νύχτα τó δάκρυά μου άδόστατα, καινά, να κυλήσουν στο χλωμό πρόσωπό μου...

Θά κλάω κι' άπόψε τα γαμένα μου όνει-ρα!... Τούς νεκρούς μου πόθους!...

ΦΑΙΔΡΟΣ

Γυναίκες

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΜΙΑ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Καθισμένη κοντά στο παράθυρο, παρακο-
λουθούσα την μικρούλα Λιζέττα που έπαιζε
στον κήπο. Οι τριανταφυλλίδες είχαν ανθίσει
και οι φλογάτες και ρόδινες κηλίδες τους
έδιωχναν την πρόωγη μελαγχολία που είχε
απλώσει στον κήπο το φθινόπωρο. Ένα άε-
ράκι ανάλαφρο σαν πάπυρος σκόρπιζε την μυ-
ρωμένη πνοή των ρόδων παντού.

Η Λιζέττα κυνηγούσε μια πεταλούδα...
Μια μεγάλη λευκή πεταλούδα που πετούσε ά-
πό το ένα τριαντάφυλλο στ' άλλο χωρίς να
στέκεται πουθενά. Και το παιδάκι την κυνη-
γούσε άκοιτάχτα και σίμωνε τα δυο δαχτυ-
λάκια του, που έμοιαζαν κι' αυτά με ροδο-
πέταλα, για να κλείσει μέσα τους το φευγα-
λέο μεταίξι των ανάλαφρων φτερών. Μα πάν-
τα την τελευταία στιγμή η πεταλούδα ξέφευ-
γε σαν ένα άπιαστο όραμα.

Το παιδάκι δεν απογοητευόταν. Συνέχιζε
τον αγώνα με την πεισματωμένη εκείνη έπι-
μονή που δείχνουν τα παιδιά. Κι' εξακολου-
θούσε να τρέχει πίσω από την πεταλούδα.
Ντυμένη μ' ένα ρόζ φόρεμα, έχοντας στα
μαλλιά της ένα πελώριο ρόζ φινόκιο από όρ-
γκαντίνα, έμοιαζε σαν μια μεγάλη άδελφού
λα της πεταλούδας που κυνηγούσε.

Κι' ξαφνα πέτυχε αυτό που ζητούσε.
—Θέϊτσα, (ή Λιζέττα με βάπτισε «Θέϊ-
τσα» από την πρώτη μέρα που με γνώρισε)
θέϊτσα, κύττα, την έπιασα!

Τα ρόδινα δάχτυλα ύψωναν θριαμβευτικά
την λευκή πεταλούδα που σπαρταρούσε ανά-
μεσά τους.
—Θέϊτσα, θά' έλθω να σου την δείξω! Να
δής τί όμορφη που είναι.

Η Λιζέττα χάρηκε κάτω από τα δένδρα.
Μα σε λίγο, όταν άνοιξε η πόρτα του δω-
ματίου μου, μπήκε μέσα μια Λιζέττα περί-
λυπη που κύτταζε μελαγχολικά τα άδεια δά-
χτυλά της πάνω στα όποια έμενε μόνο μια
λευκόχρυση σκόνη.

—Θέϊτσα, η πεταλούδα έφυγε, δεν ξέρω
πώς... Ίσως να έτρεμαν τα δάχτυλά μου έ-
πειδή χτυπιόταν πολύ... κι' έμεινε αυτή η
σκόνη μόνο...

Πήρα να πλύνω το ρόδινο χεράκι της Λι-
ζέττας και συλλογίζομαι ότι κι' εμείς, οι
«μεγάλοι» έτσι τρέχουμε αδιάκοπα πίσω από
μια πεταλούδα... Μια πεταλούδα που πετά
από τον ένα άνθρωπο στον άλλο, που δεν
μάθεται πουθενά, που είναι φευγαλέα και
μακρινή και άπιαστη...

Κι' όταν καιμιά φορά την πιάσουμε, τα
δάχτυλά μας—που δεν είναι συνειθισμένα να
σφιγγουν την ετυχία—τρέμουν από την
συγκίνηση και την αφήνουν ασυνάίσθητα να
πετάξει... Και δεν μένει στη χέρια μας παρά
λίγη στάχτη, λίγη σκόνη...

—Θέϊτσα, θά' την κυνηγήσω πάλι αύριο

και θα την ξαναπιά-
σω, δεν είν' έτσι;

—Ναι, Λιζέττα,
της είπα. Θα την ξα-
ναπιάσεις.

Μήπως κι' εμείς,
παρ' όλες τις απογοη-
τεύσεις μας, παρ' όλες τις αποτυχίες μας,
δεν κρύβουμε πάντα μέσα στα βάθη της ψυχής
μας την έλπίδα ότι θα πιάσουμε μια μέρα την
όνειρευτή πεταλούδα για να την κρατήσουμε
για πάντα κοντά μας;

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΜΟΝΤΕΛΛΩΝ

Η διαφορά δεν είναι μεγάλη μεταξύ της
οιλουέττας που εμφανίζει η μόδα του φθι-
νοπώρου 1937 και της οιλουέττας της σαιζόν
που πέρασε. Διαπιστώνουμε μολαταύτα με-
ρικές τροποποιήσεις, ενδιαφέρουσες στις
λεπτομέρειές των.

Η επίδρασις της ρομαντικής εποχής με
τα φαρδεια φορέματα υπεχώρησε αρκετά
για να δώση την θέση της σε μια οιλουέττα
πιο «ανάγλυφη» χάρις στο εφαρμοστό κορ-
σάζ στη φούστα που περιβάλλει σφιχτά τους

γοφούς και φαρδύνει ελαφρά προς τα κα-
τώ. Η ίδια τύχη αναμένει και την μόδα
«Ντιρεκτουάρ» της οποίας βρίσκουμε πιά λί-
γα μόνο δείγματα σε μερικές επίσημες απο-
γευματινές και βραδυνές τουαλέτες που έ-
χουν την μέση ψηλότερα από το κανονικό.
Αλλά ως επί το πλείστον, η μέση είναι
στην κανονική θέση της.

Ένα νέο στοιχείο εμφανίζεται επίσης στα
φθινοπωρινά μοντέλλα με τα στενά και μα-
κρυά μανίκια που αντικαθιστούν τα φου-
σκωτά μανίκια, τα όποια είναι τώρα ντε-
μοντέ. Η γραμμή των ώμων ξαναήρθε στο
κανονικό της σημείο και η μεγαλύτερη ποι-
κιλία στον ώμο και στην μασχάλη δίνεται
τώρα από τα «άμπιεσμένα». Όταν τα μανί-
κια είναι από βελούδο, κρέπ κ.λ.π. και
προορίζονται για απογευματινά φορέματα,
τότε είναι περισσότερο εργασμένα και έχουν
πιο μελετημένη φασόν: είτε σούρες στον
ώμο ή στο πονανιέ, είτε κάποιο ελαφρό
φάρδος στον άγκώνα που το δίνει μια ντε-
κούπ.

Απεναντίας βρίσκουμε ελάχιστη αλλαγή
στα κορσάζ, τα όποια εξακολουθούν να έ-
ναι στενά, ιδίως στα μάλλινα φορέματα.
Στα βελούδινα φορέματα έχουν περισσότερη
εργασία χάρις σε μια ντεκούπ αν μπιαί ή σε
μερικές σούρες.

Και οι φούστες επίσης δεν μας δείχνουν
σπουδαίες αλλαγές. Άπλως μόνο κονταί-
νουν λίγο. Για την ημέρα είναι στενές, ενώ
για το απόγευμα φαρδύνουν είτε από το
σχήμα τους που είναι κομμένο
«άν φόρμ», είτε από πλυσσέ-
σολέϊν, πιέττες ή σούρες, που
άρχίζουν από τη μέση και αφή-
νονται ελεύθερες πιο κάτω.

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΑ

Όλα τα ύφασματα, ακόμη
και τα τουήντ, τα σκοτσέζικα,
τα χονδρά «σινε» που προορί-
ζονται για τα μαντώ του σπόρ
είναι πλούσια και μαλακά. Για
τα άλλα, χρησιμοποιούνται βε-
λούρ ντέ λαίν, ντρά, ντυβετίν
και βελούδα μονόχρωμα.

Για τα νέα φορέματα προορί-
ζονται λαϊνάξ, μονόχρωμα, ζι-
βρέ, καντριγιέ σε χρωματι-
σμούς πολύ ανάμικτους, ντρά,
βελούρ-ντέ λαίν, ντυβετίν, βε-
λούδα μονόχρωμα ή καντριγιέ
και ένα νέο ύφασμα που μοιά-
ζει με κρέπ.

Ορισμένοι «νέοι» χρωματι-
σμοί θα δώσουν επικαιρότητα
στα φθινοπωρινά αυτά ύφασμα-
τα. Προτού όμως τους απαριθ-
μήσουμε πρέπει να σημειώσουμε
την πάντοτε μεγάλη επιτυχία
του μαύρου που μένει πάντα το
ευνούημένο χρώμα και χρησιμο-
ποιείται μόνο του ή με διάφο-
ρες ζωηρόχρωμες γαρνιτούρες.
Ύστερα από το μαύρο έχρον-
ται το μαρρόν—σοκολάτα, το
χρώμα της τερεακότας, το γκρι

σελίδες

—άρντουά, το γκριζοπόσινο, το χρώμα
«βέν ροζέ» (ρόδινο κρασί) και το χρώμα
«μπέρ-φράϊ» (φρέσκο βούτυρο. Οι δυο αυ-
τοί χρωματισμοί είναι η τελευταία λέξις
της μόδας.

Στα χειμερινά μαντώ θα δούμε έν αέθο-
νία το μαύρο, ύστερα το γκρι, ένα πράσινο
χρώμα πολύ απαλό που κλίνει προς το γκρι,
το διέ-ρούζ και το λν-ντέ-βέν.

ΤΑ ΜΑΝΤΩ

Τα μαντώ του έφετεινού χειμάνος είναι
ποικίλια και πρωτότυπα. Για το σπόρ, ξανα-
βρίσκουμε την κλασσική φόρμα με την ζώνη,
καθώς και την φαρδεια, ακαθόριστη φόρμα
με εύρυχωρη πλάτη και γαρνίρισμα από γού-
να είδικη λεοπαρδαλι, καστόρ, αγρίογατο
κ.λ.π. Η πρωτοτυπία των μαντώ αυτών έγ-
κεται στο «καπνιστό».

Η μόδα αυτή του καπνιστό είναι πολύ κα-
τάλληλη τώρα που οι γυναίκες θγαίνουν συ-
χνά χωρίς καπέλλο. Το χαριτωμένο αυτό
καλνυμια της κεφαλής έχει την εμφάνιση
μιάς κομψής κουκούλας ανεξάρτητης από
λαϊνάξ ζωηρόχρωμο ή από γούνα. Μια κορ-
δέλλα που δένει κάτω από το πηγούνι έπι-
τρέπει να το βγάξετε εύκολα και να το περ-
νάτε στο χέρι σας ή να το γλιστράτε μέσα
στην τσέπη σας.

Το πιο άμπαγιέ μαντώ είναι η ρεδιγκότα,
σε φόρμα ίσια που φαρδύνει ελαφρά προς
τα κάτω. Όταν έχη ζώνη, πράγμα που συμ-
βαίνει σπανίως—αφήνει την πλάτη ελεύθερη
κι' έχει μόνο μια ντεκούπ στα πλάγια. Η ρε-
διγκότα στανρώνει με την βοήθεια δυο
κουμπιών τοποθετημένων το ένα στον λαιμό,
το άλλο στην μέση.

Η γούνα άποτελεί, φυσικά, την κυριώτε-
ρη γαρνιτούρα των μαντώ αυτών. Οι γιανκά-
δες είναι μεγάλοι, περιβάλλουν και το κεφα-
λι και ανεβαίνουν αρκετά ψηλά πίσω. Φο-
ριούνται άνοιχτο είτε κλειστοί. Εκείνοι
που γίνονται από ρενάρ, είναι εργασμένοι
σε κορίδες που κατεβαίνουν στους ώμους ή
στα μανίκια. Όσοι είναι από πλατεία γού-
να (λούτρ, μπράϊτθανζ, άστρακάν) συνε-
χίζονται σαν ζιλέ στο επάνω μέρος του
μαντώ.

Όταν το μαντώ έινε σε κλασσικό χρωμα-
τισμό: νένκο, σοκολά, γκρι, μπέζ κ.λ.π. ή
γούνα είναι άκριβώς στο ίδιο χρώμα. Ό-
ταν το χρώμα του μαντώ είναι ζωηρό, τότε
η γούνα που το γαρνίρει είναι μαύρη.

ΤΑ ΑΝΣΑΜΠΛ

Τα άνσάμπλ με παλτουδάκια ίσια άντικα-
θιστούν τα τρουά-κάρ που συνηθίστηκαν τό-
σο πολύ. Τα παλτουδάκια αυτά έχουν άρκε-
το φάρδος πίσω, μανίκια ίσια και εφαρμο-
στά, ρεγκλάν πολύ συχνά, και κουμπώνουν
έμπρος στη μέση για να κλείσουν επάνω με
μικρά ρεβέρ από άλλο ύφασμα. Δυο τσέπες
ίσιες ή ελαφρά γεστές συμπληρώνουν την
άνετη εμφάνισή τους.

Με τα άνσάμπλ αυτά φοριέται μια μπλου-
ζα σε άπλό σχέδιο άλλα από ωραίο ύφασμα.

κερίνη. Επίσης κάνετε με τα χέρια σας κα-
θε πρωί ελαφρό μασάζ του στομάχου και
των έντέρων.

Δι' όσους υποφέρουν, έστω κι' από την
πιο χρονίαν δυσκοιλιότητα συνιστώ την κα-
τωτέρω συνταγή μου που έχει εύρύτατα χη-
μιοποιητή μ' έξοχα άποτελέσματα: Ά-
φαιρείτε από ένατο δαμάσκηνα το κουκού-
τσι και προσθέτετε ακόμη 40 δράμια ξανθή
κορινθιακή σταφίδα, καθώς και δυο σίκα
ξηρά. Αυτά τα πέρνατε άπ' την μηχανή του
κρέατος. Στόν πολύ αυτόν ρίχνετε μέσα 10
gram. Poudre de sené το όποιον άγοράζετε
άπ' το φαρμακείον σας και τ' άνακατεύετε
πολύ καλά, ρίχνοντας σιγά-σιγά μέσα και
60 δράμια σιρόπι γιροζέϊν. Το βάζετε σ' έ-
να ποτήρι και κάθε βράδυ πριν κοιμηθήτε
τρύπε μισό κουταλάκι του γλυκού έως ένα.
Θάχετε πολύ καλά άποτελέσματα με το εύ-
χάριστο αυτό βοηθητικό. Κι' έντός του ότι
θα άπαλλαγíte από την δυσκοιλιότητά σας,
θα βάζετε στο αίμα σας και διαμίνες των
όποιων έχει ανάγκη η έπιδεμής σας για να
την διατηρήτε φρέσκη και δροσερή.

Στο έπόμενον και τελευταίον άρθρον ή αλ-
σθητική άνεπάρκεια.

Δερματολόγος Ιατρός Γ. Μ. ΑΛΛΑΞ

ΥΓΙΕΙΝΗ

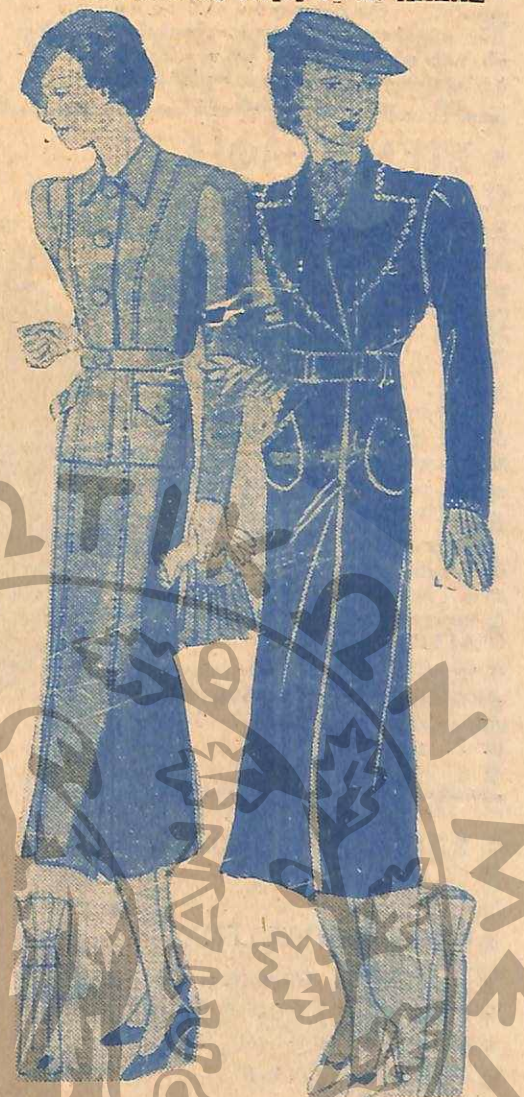
ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΩΜΟΡΦΙΑ

5ον

Όταν τα έντερα καθαρίζουν κανονικά,
θα καθαρίση άμέσως και θ' αναλάβη και το
δέρμα σας.

Και προβάλλει τώρα για τους πολλούς ά-
ναγνώστες το εύλογο έρώτημα: «Μά με ποιόν
τρόπο επί τέλους αυτή η δυσκοιλιότης έπι-
δρά στην οποιαδήποτε κατάσταση του δέρμα-
τος;». Όταν ο πεπτικός σωλήν δεν καθαρί-
ζεται κανονικά άπομένουν μέσα στα έντερα
μετά την χώνευση ύπολοιπα. Τών ύπολοίπων
αυτών γίνεται μερικη σήψις άναπτυσομέ-
νων διαφόρων τοξινών. Οι τοξίνες λοιπόν
αυτές κυκλοφορούν μέσα στο αίμα, το όποι-
ον παύει πιά νάναί πλούσιο και καθαρό,
περιοριζόμενης φυσικά τότε, και της φυσιο-
λογικής ζωτικότητός του. Συνεπώς η δυσ-
κοιλιότης με τίς τοξίνες της λιγοστεύει την
ζωτικότητα του αίματος κι' έπομένως το
δέρμα που λούζεται και τροφοδοτείται άπ'
αυτό δεν έχει πιά καμιά προστατευτική ά-
μυνα. Άν όμως δεν υπήρχε δυσκοιλιότης
και το διατρέφον τα δερματικά κύτταρα αί-
μα ήταν γιγές και ζωτικό, τότε και το δερ-
μα θα ήταν ύγιές, δροσερό κι' ολόκαθαρο.
Νά λοιπόν από πού πρέπει ν' αρχίσετε όταν
βλέπετε το παραμικρό στραπατσάρισμα του
δέρματός σας.

Άλλ' έντός αυτού σάς έπαναλαμβάνω και
πάλιν ότι η δυσκοιλιότης πρέπει να καταπο-
λεμηται εύθής έξ άρχής γιατί έπιδεινούμενη
γοησιμείει ως οίξα για την εμφάνιση κι'
άλλων μετέπειτα έπιπλοκών (αιμορροΐδων,
σκοληκοειδίτιδος, έλκών, ηπατίτιδος κ.λ.π.),
που έντός της σοβαρότητός των για την γε-
νική ύγεια δίνουν και το τελευταίον κτύπη-
μα στην όμορφιά σας: σάς μαραινούν πρόω-
σα. Για την θεραπεία και καταπολέμηση της
δυσκοιλιότητος να μη καταφεύγετε μόνο
στα καθαρτικά, γιατί πολλές φορές η κατά-
σταση μάλλον χειροτερεύει με την συχνή
γρήση των. Πρό παντός πείπει ν' άπολου-
θήσετε ώριμήνη τροφική διαίτα. Να μη λεί-
πουν από το τραπέζι σας τα πράσινα γόρτα
(γόρτα διάφορα, κολοκυθάκια, μελιτζάνες,
σέσκουλα), οι χορτόσπορες, το μέλι ή η
καμελάδα, το μαύρο πιτυρούχο φυοί και τα
φρέσκα φρούτα. Τα καάτα να τρώγονται
μάλλον ψητά ή της σχάρας και ποτέ τα βρά-
δυα. Ίδίως ν' άποφεύγετε τα οινόπνευμα-
τούγα, και τα αλμυρά καρυκεύματα τα όποια
ν' αντικαθιστάτε με ζεστά ή ήως χαμομήλι
και φλαουορί. Είναι πολύ εύκολο να κατα-
πολεμηθή η δυσκοιλιότης κι' ιδίως στις άρ-
γες. Το καλύτερο μέσον είναι τα κλύσματα
με νερό γλυαρό, μέσα στο όποιον διαλύετε
λίγο σαπούνι ή κι' άπλως χύνετε λίγη γλυ-

Κομψό φθινοπωρινό κόστούμι άπ' ό-
φασμα μονόχρωμο ή φανταζί. Η ζα-
κέττα κουμπώνει έμπρός στη μέση.
Γιακάς κατεβαστός. Η φοβότα, έφαρ-
μοστή στους γοφούς, φαρδύνει προς
τα κάτω με δυο πιέττες. Μαντώ από
σεβίότ, ντρά, κρέπ ντέ λαίν κ.λ.π. Πί-
σα σχεδιάζει μυσή. Ζώνη στη μέση. Τα
ρεβέρ του γιακά γαρνίζονται μ' ένα
γαλονάκι φανταζί καθώς και οι τσε-
πες.

Μεταξύ μας

Μίαν φανατικήν ἀναγνώστριαν.— Δὲν θέρισκετε οὐκ εἶθε λίγο ἐπιπόλαιον, ἀγαπητὴ φίλη; Ἀφοῦ ἀγαπᾶτε ἕναν ἄλλο καὶ καταλαβαίνετε ὅτι δὲν θὰ μπορέσετε ν' ἀγαπήσετε τὸν νέο σας ὑποψήφιο, πῶς πηγαίνετε στὰ ραντεβού ποὺ σας δίνει; Νομίζω ὅτι θάπρεπε τοῦλάχιστον νὰ ἔχετε μιὰ τελεσιδικίαν ἐξήγηση μετὰ τὸν πρῶτον — γιὰ τὸν ὁποῖον δὲν μοῦ γράφετε ἂν ἐξαικολουθῇ νὰ σὰς ἀγαπᾷ— καὶ ὕστερα, ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας, ἂν πεισθῇτε ὅτι θὰ μπορέσετε ν' ἀγαπήσετε τὸν δεύτερον αὐτὸν ποὺ θέλει νὰ γίνῃ σύζυγός σας, τότε μόνον νὰ δεχθῇτε νὰ τὸν παντρευθῇτε. Ἄλλοιως, ἀφῆστε νὰ περάσῃ λίγος καιρὸς καὶ προσπαθήστε νὰ ἐπιβληθῇτε στὸν ἑαυτὸ σας νὰ τὸν λησμονήσετε. Ἡ θέλησις κάνει θαύματα. Ἀργότερα, θὰ βρῆτε κάποιον ποὺ θὰ κἀνὴν πάλι τὴν καρδίαν σας νὰ χτυπήσῃ. Φυσικά, μετὰ τὸ ῥοι δὲν μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ κανεὶς. Θεοδωροῦ Σκοῦρτην.— Δὲν μὰς ἱκανοποίησε τὸ τελευταῖόν σας. Ρηχὸ καὶ φλύαρον. Ἑλλην Πανουσιᾶδου.— Συμπαθητικὸ τὸ γράψιμό τοῦ πεζοῦ

ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΑ

Τελεία καὶ ταχυτάτη ἐκμάθησις τοῦ διὰ νόμου ἀνεγνωριζομένου συστήματος στενογραφίας Gabelsberger παρὰ τοῦ ἀριστοῦ καὶ Παναγ. Χατζηγιάννη.

Καὶ ὁ πλέον ἀνεπίδεκτος μαθησέας, καθίσταται ἱκανὸς στενογράφος, δι' ὅλους ἰδίαν μεθόδον, χωρὶς νὰ παραμελῇ ἄλλας ἀσχολίας τοῦ διὰ νὰ μελετήσῃ κατ' οἶκον. Διδασκαλία κατ' ἄτομον.

Ἐπιστήμονες δημοσιογράφοι, φοιτηταί, ὑπάλληλοι ἀποκτήσατε ἕνα ἀπαραίτητον προσόν. Δίδακτρα 400 μηνιαίως.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΡΙΜΗΝΟΣ

Ἀπευθυντέον: Περιοδικὸν «Ἑβδομάς», Νοταρᾷ 15 ἡ Φωκαίας 30. Τηλ. 82.087 7—8 π. μ. 2. μ. μ. 9. μ. μ.

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ

ENTERON

ΙΩΑΝ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις. Ἐξέτασις καὶ δι' ἀκρίτων ΡΟΝΤΚΕΝ Ἀκαδημίας καὶ Ἱπποκράτους 19 6

Δραχμὰς 88 μεταξωτὲς κάλτσες ἀπὸ φυσικὸν μετάξι πολὺ φιλές, τουαλέττας, μεγάλῃς ἀντοχῆς. Κυλότες μεταξωτὲς δραχμὰς 65, μάλλινες δρ. 100. Μὰνδ δρ. 33. Κάς κορσὲ μάλλινα δρ. 88 καὶ βαμβακερὰ δρ. 29. Βουλῆς 5 Α' Πάτωμα. Γραφεῖον Νο 2.

σας ἀλλὰ λίγο ἀπλοῦν καὶ γεμάτον ἀπὸ χιλιοειπωμένα πράγματα. Ἐπαναλαμβάνομε καὶ σὲ σας τὴν σύστασιν ποὺ ἀπευθύνομε στὰ ἐννέα δέκατα τῶν ἀναγνωστῶν μας: μὴν καταγίνεσθε μετὰ τὴν ἰδίαν χιλιοειπωμένην καὶ χιλιοειπωμένην κοινότητα ποὺ ἔχουν, φυσικά, γραφὴν πολὺ καλύτερα ἀπὸ ἕνα σωρὸ ἄλλων πρὶν ἀπὸ σας, ἢ τοῦλάχιστον γράψτε τα, ἂν εἶναι δυνατόν κατὰ ἕνα τρόπον πρὸς πρῶτον, πρὸς ἄτομικόν σας. Ρέαν Συλβίαν.— Ἐγκρίνονται καὶ τὰ δύο καὶ θὰ δημοσιευθοῦν μετὰ τὴν σειράν τους. Ἐδγάρ.— Λέγοντας «λιγότερον» βαρὺν ἐννοοῦσαμε κατὰ πρῶτον «ἐννοολογικόν» γιὰ τοὺς ἀναγνώστας μας καὶ ὡς θέμα καὶ ὡς γράψιμο. Μ' αὐτὸ δὲν ἔπεται ὅτι ἀπολύτως ἐξεταζόμενο τὸ κομμάτι σας δὲν ἦταν καλογραμμένο, ἀλλὰ πάντως ἐμεῖς προτιμοῦμε νὰ μὰς στείλετε κανένα ἄλλο καὶ ὅχι τὸ ἴδιον διορθωμένο. Τὸ σταυρολεξὸν σας ἐδόθη στὸν ἀρμόδιον συντάκτη. Εὐχαριστοῦμε. Γέτσιαν.— Ἡ πρώτη φράσις σχοινοτενῆς καὶ τραδημένη. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ κάτω ἕως τὸ δεύτερον μέρος, καλογραμμένη. Πρὸς τὸ τέλος γραμμένη μετὰ ἐκτίμησιν καὶ διαστύξιν. Ἄν ἦσαν ὁμοιόμορφα δοσμένα ὥστε νὰ ἦσαν ἐννοιαίως τὸ σύνολο, θὰ ἦσαν δημοσιεύσιμα. Ἰωάννην Χριστόπουλον.— Μολονδὶ τὸ θέμα τοῦ εἶναι κοινὸν εἶναι ἀκριτὰ συμπαθητικὰ γραμμένο ἀλλὰ τὸ μεγάλο μειονέκτημα εἶναι ὅτι σὰς λείπει μιὰ σχετικὰ προχωρημένη

μόρφωσις γιὰ τὸν καὶ νὰ ἔχετε κάποια εὐχέρεια στὸ γράψιμο — καὶ τὴν ἔχετε — πάντα ἡ ἐλλειψὶς μόρφωσις θὰ σὰς δυσκολεῖ νὰ πετύχετε κατὰ δημοσιεύσιμον. Προσπαθήστε ὅσο μπορεῖτε νὰ συμπληρώσετε τὴν μόρφωσίν σας ἔσω καὶ διαβάζοντας μόνον σας. Ἰωάννην Ν. Γιαννῶση.— Στείλτε μας κατὰ πρῶτον. Τὸ «Ἰσως» πολὺ συνεπισημένο. Πάριν Φουξήν.— Ἐγκρίνεται τὸ «Δὲν ἐφυγες» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν σειράν του. Μυρτώ Μάγγου.— Καὶ τὸ δικὸν σας ἐγκρίνεται καὶ θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν σειράν του. Ἐμμερ.— Ὅχι δημοσιεύσιμο τὸ πεζὸν σας. Τὸ γράψιμο δὲν εἶναι στρωτὸ ἀκόμη καὶ ἔχει ἀκριτὰ σημεία φλύαρον ἢ ἀπλοῦν γραμμένα. Ἀδωνίην.— Κοινότητα θέμα, μέτρια γραμμένο. Ἐπιμεληθῇτε τὸ γράψιμό σας ποὺ δείχνει κάποια παιδιαστική ἀφέλεια καὶ ἀπλοῦνότητα. Κωστέην Κριτσίνην.— Συμπαθητικὸ τὸ «Πᾶσι ἕνας χρόνος». Ἐγκρίνεται καὶ θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν σειράν του. Ρούλην.— Ἰουλιέττα.— Πολὺ στεγνὰ καὶ σχολαστικὰ γραμμένη ἡ «Τελευταία Συνάντησις» καὶ σὲ θέμα χιλιοειπωμένο. Στείλτε μας κατὰ ἄλλο δικὸν σας πρὸς προσεγμένο, ἰδίως στὴν ἐκλογὴ τοῦ θέματος. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σας γιὰ τὸ περιοδικὸν μας, εὐχαριστοῦμε θερμὰ. Στέλλαν Β.— Ἐγκρίνεται τὸ πεζὸν σας καὶ θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν σειράν του.

*Καταπολεμήσατε
τὰ ὀξέα
... τοὺς ἐχθροὺς τῆς ὑγείας
τῶν δοντιῶν σας*

Ἡ ἐπιστήμη λέγει ὅτι τὰ ὀξέα τοῦ στόματος ἀποτελοῦν τὸν ἀσπρόν-δότερον ἐχθρὸν τῆς ὑγείας τῶν δοντιῶν. Ἀναπτυσσόμενα στὶς κρύπτες τῶν δοντιῶν ἀπὸ μέρια τροφῶν καταστρέφουν τὸ σμάλτο καὶ προκαλοῦν σήφιν.

Ἡ ὀδοντόκρεμα ΣΚΟΥΪΜΠ εἶναι ἀλκαλική. Ἐξουδετερώνει τὰ ὀξέα καὶ προλαμβάνει τὸ σάπισμα. Λευκαίνει καὶ διατηρεῖ στιλπνὰ τὰ δόντια χωρὶς βλαπτικὰς ἢ σκληρὰς οὐσίες.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ
ΟΜΗΡΟΥ 38-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 28-104

SQUIBB
Ἡ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΠΟΥ ΕΞΟΥΔΕΤΕΡΩΝΕΙ ΤΑ ΟΞΕΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Οἱ ἀπαντήσεις μας γιὰ ζητήματα ὑγιεινῆς καὶ καλλωπισμοῦ, βασίζονται ἐπὶ συμβουλῶν τοῦ διακεκριμένου δερματολόγου Ιατροῦ τῆς πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Βίγναν, Θεοφάνη.— Ν' ἀκολουθήσετε τὴν ἐξῆς τακτική: Πρῶτ' καὶ βράδυνά πλένεσθε πάντα μετὰ κρύον νερό. Κατόπιν μ' ἕνα βαμβάκι δουτηγμένο στὴν κάτωθι λοσιὸν νὰ περνᾶτε καλὰ τὸ πρόσωπό καὶ νὰ τ' ἀφήνετε νὰ στεγνώνῃ μόνον τοῦ, δίχως νὰ τὸ σκουπίζετε.

Alcool camphré	30 gr.
Teint de benjoin	15 »
Eau de cologne	60 »
Eau distillée	60 »

Πρὸ τῆς πούδρας τὴν ἐξῆς λοσιὸν καὶ ὅχι κρέμες:

Lait d'amandes 50 gr.
Glycerine 10 »

Δύο φορές τὴν ἑβδομάδα, τὴν μὲν μιὰ φορά θὰ χρησιμοποιεῖτε τὸ ἀσπράδι, τὴν δ' ἄλλην τὸν κόκκον αὐτοῦ. Μετὰ ¼ τῆς ὥρας ἐκκαθαρίσματος μετὰ χλιαρὸν νερό. Γιὰ τ' ἄλλα ζητήματα γράψτε μου ἄλλοτε.

Σουλამίτιδα, Α—Ω.— Αὐτὰ ποὺ γράφετε προέρχονται ἐξ ἀνεπαρκείας τῶν ὠθηκῶν, ἐκ δὲ τῆς σήψεως προκαλεῖται ἡ δυσσομία. Ὅστε γενικῶς πρέπει ἐσωτερικῶς νὰ παίρνετε 1 χάπι πρῶτ', 1 μεσημέρι καὶ 1 βράδυνά μιαν ὥραν μετὰ τὸ φαγητὸ ἀπὸ τὸ ἐξῆς φάρμακον:

Ferrovarial Merr
Μόνον εἰς ἡμέρας τῆς περιόδου θὰ σταματᾶτε κατόπιν δὲ πάλιν θὰ ξαναρχίζετε. Μετὰ ἕνα μῆνα θὰ ἴδῃτε βελτιωμένην τὴν κατάστασίν σας χωρὶς πόνους. Τὴν θεραπεία θὰ ἐξαικολουθήσετε ἐπὶ 2 μῆνας μετὰ τὴν ἀφορὰ ὅτι, ὅταν περάσουν τρεῖς μῆνες θὰ παίρνετε δύο μόνον τὴν ἡμέρα. Τοπικῶς νὰ διαλύετε ἕνα σκονάκι Soramin σὲ πολλὸ ζεστὸ νερό καὶ νὰ κάνετε δύο φορές τὴν ἡμέραν.

μέρα ἐξωτερικῶς πλύσεις. Δηλαδή ἕνα σκονάκι τὸ πρῶτ' καὶ ἕνα τὸ βράδυν. Τὸ φάρμακον αὐτὸ εἶναι ἔξογο ἀντισηπτικόν, ἀσκει δὲ ἐντονωτὰ μὴ μικροβιοκτόνον ἐπίδρασιν, θεραπεύον πάσαν τυχόν φλεγμονὴν καὶ δυσσομίαν.

Μίαν ἀναγνώστριαν.— Τὸ σκινὸν λούσιον τοῦ κεφαλίου, καὶ ἡ ἐναλλαγή τῶν τῶσων δραστικῶν φαρμάκων ποὺ μοῦ γράφατε, σὰς προσεκάλεσαν δερμῖτιδα, ἥτις σὰς ἐπιδείνωσε καὶ τὴν τριχόπτωσην. Νὰ ἐγκαταλείψετε ὅλα καὶ κατ' ἐντολήν τοῦ κ. Λαδά θὰ ἀκολουθήσετε τὴν ἐξῆς τακτική: Ἐπὶ τρεῖς ἑβδομάδες τίποτε ἄλλο παρὰ καλὸ λούσιον τοῦ κεφαλίου μετὰ τὸ ἐξῆς μίγμα: Θὰ κτυπᾶτε καλὰ μέσα σὲ μιὰ λεκάνη 2 κρόκους αἰγῶν μέσα σὲ 2 ποτήρια χλιαροῦ νεροῦ. Ἀμα πλύνετε καλὰ τὸ κεφάλι σας τὸ ξηραίνετε μετὰ λίγο σκινὸν χλιαρὸν νερό. Αὐτὸ δύο φορές τὴν ἑβδομάδα. Μετὰ τὴν τρίτην ἑβδομάδα θὰ λούζεσθε πάλι ἀπαξ τῆς ἑβδομάδος μετὰ τὸ κάτωθι φάρμακον σὲ ὁποῖον θὰ εἰσέχετε μέσα καὶ 10 ποτήρια ζεστὸ νερό καὶ θ' ἀνακατεύετε καλὰ ἕως ὅτου γίνῃ σαπούνι. Τὴν δόσιν αὐτὴν τοῦ φαρμάκου

ΚΑΜΕΤΕ ΝΑ ΛΑΜΠΟΥΝ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΣΑΝ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

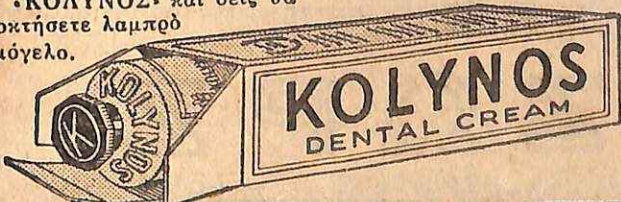

ΚΗΛΙΔΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΑΧΕΩΣ ΕΞΑΛΕΙΦΟΝΤΑΙ

Χρησιμοποιήσατε τὴν «ΚΟΛΥΝΟΣ». Διαφέρει ἀπὸ κάθε ἄλλην ὀδοντόκρεμα. Ἡ ἐνέργειά της εἶναι διαφωτιστική. Ἡ σύνθεσις της μοναδική. Εἶναι οἰκονομική. Διαρκεῖ δύο φορές ἐπὶ ξηρὰς φήκτρας ἀρκεί.

Ἐτιμὴν εἰς τὴν Χ καὶ ΧΙ Διεθνή Ἐκθεσὶν Θεσσαλονίκης μετὰ Μῆγα Βραβεῖον ἐκτὸς Συναγωνισμοῦ.

Μετὰ «ΚΟΛΥΝΟΣ» καὶ σεῖς θὰ ἀποκτήσετε λαμπρὸ χαμόγελο.

ΜΟΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

Η ΑΓΝΟΙΑ

Ἡ ἄγνοια ἐκλογῆς ἑνὸς Rouge χειλῶν, ἰσοδυναμεῖ μετὰ τὴν ἐκλογὴν ἀνθέων διὰ μιαν ὀρατὴν ἀνθοδέσμη.

Ὁ Οἶκος Michel τῆς Νέας Ὑόρκης διὰ τῶν νέων χρωματισμῶν τοῦ Rouge Michel σὰς ἀπαλλάσσει τῆς δυσχερείας αὐτῆς καὶ σὰς ἐξασφαλίζει ἀπλότυον ἐπιτυχίαν ἐκλογῆς ἑνὸς Rouge χειλῶν.

Δοκιμάσατε διαφόρων οἰκῶν Rouge δὲν θὰ βρῆτε ἀνώτερον τοῦ Rouge Michel τοῦτο καὶ μόνον σὰς ἐξασφαλίζει τὸν ὑπέρροχον καλλωπισμὸν τῶν χειλῶν. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα καὶ φαρμακεία.

Ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Ἑλλάδα: Ε. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ Ἀθῆναι — Μητροπόλεως 42.

Ἀντίπος ἐν Θεσ/νικῇ: Γ. Χ. Πέντζος ὁδὸς Βαλαωρίτου 31
» » Αἰγύπτῳ: Γεράσιμ. Πανᾶς — Ἀλεξάνδρεια,
31 Rue Nebi Daniel

Τιμὴ μικρὸν μεγέθους τεμάχ. Δραχ. 40.—
» » μεγάλου » » 100.—
» » εἰς θήκην πολυτελείας τεμάχ. » 135.—

«ΑΛΜΑ»

κου θα την μεταχειρίζεσθε για κάθε λούσιμο:

Savon noir Zapé	15 gr.
Carbonate de soude	30 »
Essence de lavande	5 goutte.

Με το ανωτέρω φάρμακο τρίβετε καλά το κεφάλι και κατόπιν αφού το στεγνώσετε καλά, με μια χνουδάτη πετσέτα, μασάζετε τις ρίζες με την εξής λοσιόν:

Eau de vie alcoolée	125 gr.
Camphre	25 »

Μετά δύο μήνες μου ξαναγράφετε λεπτομερώς.

Ανυπόμονη, ένταυθα.— Με απολύτως επιτυχή αποτελέσματα υπάρχει θεραπεία του τόσον αντίαισθητικού ελαττώματός σας.

Αποτανήτε στον ειδικόν γιατρόν μας κ. Λαδάν (Σόλωνος 40). Δέχεται 11—1 και 5—8 1/2 μ.μ. Θα σας κατατοπίση δωρεάν αφού του πητε το ψευδώνυμό σας.

Μαρίαν Π. Ι.— Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι θα καθάριζε το πρόσωπο της αδελφής σας. Ευχαριστήθηκα πολύ για την επιτυχία. Για σας, συνιστώ την πομάδα Τοποβαζέν Όφθαλμική. Αυτό, όμως, δεν δάφει συγχρόνως. Ούτε υπάρχει φάρμακο που τονώνει και δάφει συγχρόνως. Όσον αφορά το γύρισμα των βλεφαρίδων, αφού τ' αλείψετε μ' αυτήν την πομάδα κατόπιν με την δόσθαι ειδικής λαβίδος που πωλείται στα μυροπωλεία, τις στρίβετε. Η επέλευση των βλεφαρίδων γίνεται τη βοηθεία ενός σπιντόβουλου στην άκρη του οποίου διπλώνετε λίγο βαμβάκι κι' επάνω δάζετε λίγη πομάδα.

Αμίλλαν.— Μά προς Θεού, είναι δυνατόν να σας απαντήσω λεπτομερώς για το ζήτημα αυτό από αυτήν την στήλη; Ούτε είναι δυνατόν μέσα σε δυο άρθρες να σας αναπτύξω θεραπεία για τόσο σοβαρό νόσημα του αίματος. Η περσάτε από το λατρείον ή γράψτε μας την ακριβή διεύθυνσή σας για να σας απαντήσωμε δωρεάν και να σας εξηγήσωμε όπως αρμόζει στην περίπτωση σας. Την επιστολή σας την κρατώ, ώστε μόνον την διεύθυνσή σας γράψτε μας. Η Χαρμή πωλείται παντού αλλά αν δεν βρίσκετε, αποτανήτε στον κ. Χ. Λήτον (Σταδίου 13) που έχει πάντα πρόσφατη. Είναι μια φθηνή καλλυντική κρέμα που είναι ιδιαίτερος αποτελεσματική στην περίπτωση σας.

«Μύρια μ».— Η απάντησή σας στο γράμμα σας στη στήλη του παθολόγου: (Αλληλογραφία Ιατρού).

ΔΟΡΑ

Οδοι μικρότεροι είναι οι πόροι του δέρματος λόγον περιβόρτοι νεανική είναι η όψη

**NIVEA
CREME**

Αυτό το αποτέλεσμα φέρει η κρέμα NIVEA, το νέον και άριστον προϊόν της καλλυντικής επιστήμης. Η κρέμα NIVEA προσάγει εις τον ιστόν του δέρματος τας ουσίας διά των οποίων το δέρμα τρέφεται και αναζωογονείται.

Γηραιά, έφθαρμένα κύτταρα εξαφανίζονται αντικαθιστάμενα διά νέων. Ρυτίδες, πτυχαι και λεκέδες του δέρματος εξαλείφονται, το δέρμα τεντώνει και γίνεται λείον και μαλακόν. Έμφανίζεται δροσερόν, τρυφερόν, άνθηρόν και καθαρόν, σάν ζωγραφιά. Τό δέρμα τότε αποκτά μίαν θαυμασίαν όψιν.

Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία και μυροπωλεία. Το μικρό κυτίον 8,50, το μεσαίον 15, το μεγάλο 30.

Σας προτείνω την εξής δοκιμή. ● Πουδράρετε το μισό σας πρόσωπο με οιαδήποτε άλλη πούδρα και το άλλο μισό με την υπέροχη πούδρα FORVIL (ζητήσατε από την Αντιπροσωπείαν να σας χορηγήση ΔΩΡΕΑΝ, δείγμα προς δοκιμήν εις την απόχρωσιν της άρεσκείας σας). ● Τότε θα σας είναι πολύ εύκολο να εκτιμήσετε πραγματικώς τα πλεονεκτήματα της πούδρας FORVIL ●

Ζητείτε την πούδρα FORVIL άρωματισμένην με το θαυμάσιο «5 FLEURS» ● Ισχύει εις όλα τα καλά καταστήματα

ο μεγάλο κυτίον προς Δρχ. 55
ο μικρό , , 35

ΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ: ΑΛΕΞ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ 21, ΑΘΗΝΑΙ
Τ.ΛΕΘ. 25.202

ΒΛΑΠΤΕΙ Ή ΩΦΕΛΕΙ Η PERMANENTE;

Η δεκαετής μου πείρα εν Αμερική και η οκταετής εν Αθήναις μ' έπεισε ότι όχι μόνον δεν βλάπτει παρά ωφελεί και δη με την τελευταίαν εξέλιξιν της PERFECTION, ώστε να είναι τελείως ανώδυνος και σίχλι κουραστική. Αλλά φυσικά, όταν το μαλλί είναι κατεστραμμένο ή στεγνό, δεν ήμπορεί η PERMANENTE να το φτιάση, αλλά θα το αποχαλάση. Γι' αυτό απαιτούνται τα μέσα και η πείρα, όποτε πράγματι ωφελεί σ' ολονδήποτε μαλλί έστω και στα θαμμένα ή νεκρολογε μαλλιά.

Η PERMANENTE, γίνεται μόνον εις το κεντρικόν κατάστημα Ακαδημίας 5.

Τιμή PERMANENTE παρά τοι Ιδίου κ. GEORGE δραχ. 400, παρά τοι εξηρημένου επί Όικταετίαν προσωπικού και υπό την επίβλεψιν τοι κ. GEORGE δραχ. 250.

Z O P Z

Ακαδημίας 5, τηλέφ. 20-918

«ΦΟΙΝΙΣ»

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:
Νοταρά 15, Αθήναι
(Όπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνοι: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ετησία έσωτερικού	Δρ. 200.—
Εξάμηνος »	» 100.—
Ετησία έξωτερικού	Λιρ. 1.10.
» Αμερικής	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Τα χειρόγραφα, δημοσιευόμενα και ιη δεν επιστρέφονται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Μίαν άπηλπισμένην.— Ό φόβος σας και οι ταχυπαλμίες σας πρέπει να αποδοθούν στα άτυχήματα που υπέστητε και που, πραγματικά, προκαλούν μια έλαφρά νευρικήν κατάσταση γιατί δεν είναι, νομίζω, λίγο πράγμα να μείνη κανείς ξαφνικά μόνος στον κόσμο χωρίς κανένα συγγενή. Έδώ, όμως, είναι που ταιριάζει ή παροιμία: «Ό καλός ό καπετάνιος στην φουρτούνα φαίνεται». Αυτό, λοιπόν, νάχετε και σεις ύπ' όψιν σας, έφ' όσον μάλιστα ό σύ-

ζυγός σας σας ήπεραγαπή, όπως γράφετε. Νά αφήσετε όλες τις κακές και άνιστες σκέψεις και να άτενίσετε στο μέλλον σάν να μη συνέβηκε τίποτ' άπολύτως. Όσο δέ για τις μικροενοχλήσεις που αισθάνεσθε, λίγα ντολς θα σας ώφελοΰσαν πολύ, εν συνδυασμώ με λίγη Βαλεριάνα (40 γραμμάρια) θα παίρνετε 40 σταγόνες ήμερησίως, 20 το πρωί και 20 το βράδυ. Όταν τελειώση το φάρμακο τότε μου ξαναγράφετε και μάλιστα κατά πόσον έξακολουθούν ή όχι αυτά που τώρα αισθάνεσθε.

Κριστίν.— Άτυχώς, από την παρούσαν στήλη άδυνατώ να σας γράψω αυτά που ζητάτε. Είναι άνάγκη να μου στείλετε την διεύθυνσή σας για να μωρέρω να σας γράψω έκτενώς.

Ηρακλήν.— Πιστέψτε ότι αισθάνομαι άπόλυτα την κατάστασή σας και άσφαλώς θα θεωρήσω τον έαυτό μου εύτυχ ήν κατορθώσω να σας απαλλάξω τελειωτικά από αυτήν. Όπως, όμως, και σεις αντίλαμβάνεσθε, το πράγμα δεν είναι τόσο όπλό, όσο φαίνεται. Υπάρχει άνάγκη εξέτασεως για να διαπιστωθή ή τυχόν έπελθοΰσα βλάβη και αναλόγως του μεγέθους ή όχι να δοθή ή κατάλληλη θεραπεία ώστε να σταματήσουν μια για πάντα αυτές οι μεταπτώσεις.

Δεν νομίζω ότι μ' όύ επιτρέπεται με αυτά μόνον που μου γράφετε να έκφέρω γνώμη και να δώλω την διάγνωση που σεις θέλετε, γιατί ούτε τώ ναί μωρέρω να πώ ούτε τώ όχι.

Αφού, λοιπόν, βρίσκεσθε στας Αθήνας ή μόνη σύστασις που έχω να σας κάμω είναι να πάτε σ'

έναν γιατρό, που αφού σας εξέταση θα σας πη τι ακριβώς θα κάμετε γιατί μόνον τότε θα έχετε πραγματική άνωσιούφιση. Πάντως, αν νομίζετε ότι μωρέρω να σας εξηγητήσω, είμαι πρόθυμος να τώ κάμω άρκει να με έπισκεφθήτε στο γραφείο μου: Μιλτιάδου 11, πάροδος Αγίου Μάρκου από 5—7 μ.μ. Θα ζητήσετε τον Ιατρόν της «Εβδομάδος». Είμαι πρόθυμος να σας βοηθήσω όσο μωρέρω.

Κάποιο κερρίτσι.— Φαίνεται κορίτσι μορφωμένο κατά συνέπειαν δεν πρέπει να κάθεσθε να σκέπτεσθε ότι μωρέρω να πάθω ή ύγεια σας από ένα πράγμα που είναι όλος διόλου φυσιολογικό. Έγώ νομίζω ότι μάλλον πρέπει αυτό να σας ίκανοποιή γιατί δείχνει ότι ξεφεύγετε από τον γενικό κανόνα και ότι αύριο δεν θα σκέπτεσθε ότι είσθε δυστυχής. Τότε μόνον μωρέρω να έχω κανείς τύψεις και φόβο για τώ μέλλον της ύγείας του όταν ή κατάσταση αυτή είναι άποτέλεσμα χειρισμών, όποτε θεωρείται και είναι φυσιολογικό. Μόνον τότε πρέπει να άνησυχήτε. Τώρα μόνον μια συμβουλή σας δίδω: άφήστε τας σκέψεις αυτές που μωρέρω να σας κάμουν λίγο νευρική. Πάντως πάτε λίγη Βαλεριάνα έως 40 γραμμάρια. Από αυ-

ΚΑΜΜΙΑ ΠΟΥΔΡΑ

...δεν μωρέρω να κάμω θαύματα. Για τον λόγον αυτόν ακριβώς ή πούδρα ΠΟΜΠΕΤΑ θαύματα δεν σας ύπόσχεται. Σας ύπόσχεται μόνον πλήρη ίκανοποίησιν, έπειδή της πούδρας ΠΟΜΠΕΙΑ ή ποιότης και ή λεπτότης είναι πάντοτε σταθερές.

30 χρόνια τώρα και σε όλον τον κόσμο, όλο και διαδίδεται με επιτυχία ή πούδρα

ΠΟΜΠΕΤΑ
L. T. RIVER - PARIS

ΚΥΡΙΕΣ

ΑΛΛΑΓΗΝ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥ

ΒΑΨΙΜΟ ΜΑΛΛΙΝΟΝ

ΜΕΤΑΞΕΤΟΝ ΒΑΜΒΑΚΕΡΟΝ

ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΤΕ ΜΟΝΟΝ

ΜΕ ΤΑΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

VAUBRY (ΒΩΜΠΡΥ)

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ 40 ΣΤΑΘΕΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΟΙΩ-
ΤΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ

ΧΡΗΣΙΣ ΕΥΚΟΛΩΤΑΤΗ—ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΞΗΣΦΑΛΙ-
ΣΜΕΝΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΜΙΝΕΡΒΑ Α. Ε. ΑΘΗΝΑΙ
ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΣΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ; ΣΤΑΔΙΟΥ 15

την θα παίρνετε 40 σταγόνες ημερησίως. 20 τὸ πρωὶ καὶ 20 τὸ βράδυ πρὶν ἢ μετὰ τὸ φαγητὸ δὲν περάζει. Ὅταν δὲ περάσῃ λίγος καιρὸς μοῦ ξαναγράφετε.

Δημοσθένης ν. Πάτρας.— Μοῦ γράφετε τόσο λίγα, ὥστε εἶναι δύσκολο ἔστω καὶ κατ' ὑπόθεσιν νὰ καταλάβῃ κανεὶς περὶ τίνος πρόκειται. Τὸ μόνον ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς συστήσω εἶναι νὰ πάρετε ἕνα σωληνάριο Ὑποτιδὶλ καὶ κάθε βράδυ νὰ βάλετε ὅπου ὑπάρχουν αὐτά. Ἄν τύχῃ δὲ καὶ ἐξακολουθῇ αὐτό, τότε ὁρισμένως πρέπει νὰ κατὰφύγετε σὲ γιατρό.

Μύριαμ, Θεσσαλονίκη.— Εἶναι ζήτημα ἂν θὰ κατορθωθῇ ἡ μερικὴ αὐξήσις γιατί πολὺ φοβοῦμαι ὅτι θὰ αὐξηθῇ μὲν τὸ πάχος

στὸ μέρος ποὺ θέλετε, ἀλλὰ συγχρόνως θὰ αὐξηθῇ καὶ στὸ ἄλλο μέρος, ὁπότε ἡ δευτέρα πλάνη θὰ εἶναι χειρότερη τῆς πρώτης! Τρόποι γιὰ νὰ παχύνετε ὑπάρχουν ἀρκετοί, καὶ ὁ καλλίτερος ἀπὸ ὅλους εἶναι ἕνας σχετικὸς ὑπερσιτισμὸς ὃχι βέβαια σὲ βαθμὶ ποὺ νὰ καταστρέψετε τὸ στομάχι σας, ἀλλὰ μὲ μέτρο. Δηλαδή θὰ τρώτε ὅσο μπορεῖτε ἀμυλῶδη καὶ λιπαρὰ φαγητά. Ἐπίσης ἐφ' ὅσον θὰ σᾶς εἶναι εὐκόλουν κάμνετε καὶ μερικὲς ἐνέσεις Γλυκονάτ Κόλτσιουμ Χρώσει τῶν 10 κ. ἐκ. ἕως 20. Θὰ γίνουν ἐνδοφλεβίως καὶ κάθε ἡμέρα ἀπὸ μία.

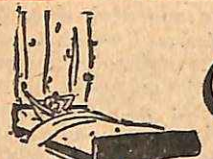
Μὲ αὐτὴν τὴν τακτικὴν, ἀσφαλῶς, θὰ αὐξήσῃ τὸ βάρος σας. Προσέχετε, ὅμως, μήπως αὐξάνει δυσαναλόγως πρὸς τὸ μέρος ποὺ θέλετε νὰ καλύψετε γιατί τότε ἀσφα-

λῶς θὰ εἶναι μεγαλύτερα ἡ ἀσχήμια.

Κων. Π. Π.— Ἡ γνώμη μου στὴ προκειμένη περίπτωσις εἶναι ὅτι δὲν πρέπει νὰ κάνετε τὴν ἐγγείρησι αὐτή. Προτιμότερες εἶναι οἱ καυτηριάσεις μὲ ἠλεκτρικὸ θερμ. καυτήρα. Ἄν τυχὸν δὲ καὶ δὲν ὑπάρχει οὐτε ἠλεκτρικὸς θερμ. καυτήρ τότε νὰ κάμνετε συχνά-συχνά ἐπαλείψεις μὲ ἰώδιο γλυκερίνης καὶ μερικὲς γαργάρες μὲ δέξινέν, δύο κουταλιὲς τῆς σούπας μέσα σ' ἕνα ποτήρι νερό. Προσοχὴ μὴ τυχὸν καὶ κάμνετε τὴν ἀφαίρεσι γιατί τότε θὰ ἔχετε ἐντελῶς ἀντίθετο ἀποτέλεσμα.

Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Παθολόγος Ἱατρός

Η ΟΡΙΜΟΝΗ
ΕΥΠΝΑ...

ὠραία καὶ δροσερὰ διότι χθὲς τὴν νύκτα ἔκαμε τὸν ὑγιεινὸν καλλωπισμὸν τῆς καὶ καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἡ ἐπίδερμὶς τῆς ὑπέστη τὴν εὐεργετικὴν καὶ θεραπευτικὴν ἐπίδρασιν τῆς

CRÈME SIMON

ἡ ἔκρημα ὑγείας καὶ ὠραϊότητος

τὴν ὅπως συνιστᾷ ὁ ἱατρικὸς κόσμος λόγῳ τῆς ἀνωτερότητος τῶν ὁλικῶν καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς παρασκευῆς τῆς.

Καὶ διὰ νὰ ἐπαυξήσῃ τὸ θελγητρον τῆς ἡ Σιμόνη δὲν κάμνει χρῆσιν ἄλλης Πούδρας ἐκτὸς τῆς ἀπαραμύλλου

POUDRE SIMON

ἡ ὁποία προσδίδει εἰς τὸ πρόσωπον ἕνα θαυμάσιον μὰτ βελουτὲ.

ΟΙ ΔΥΟ ΠΙΣΤΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ

ΚΟΠΤΙΚΗ Δ. ΓΙΟΒΑ
ΡΑΠΤΙΚΗ

Διπλωματοῦχος Καθηγητρίσ (PROFESSORAT)
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.

Ἀποκλειστικὴ Ἀντιπροσώπευσις δι' ἑλὸν τὴν Ἑλλάδα
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΔΑΥΔΟΥ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
(Εἰδικῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς)

ΠΑΝΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

Λεπτομερὲς κανονισμὸς παρέχεται δωρεάν εἰς πάντας αἰτοῦντας. Ἑρμού. Ἐπαγγελιστρίσ (Εἰσοδος Κενὰ 4)

ΤΗΛ 31-926

ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΙΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΙ

Δ ΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ (FER FORGE)

ΡΟΛΛΑ ΔΙΚΤΥΩΤΑ & ΧΑΛΥΒΔΥΝΑ

ΧΑΡ. Κ. ΚΡΕΜΜΥΔΑΣ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΤΩΝ ΚΑΙ ΦΩΚΑΙΑΣ 28

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛ 82-087

Ἀποφεύγετε τὸ "Βαμμένο" ὕφος

• Κάθε πραγματικὰ κοκέττα γυναῖκα μακιγιάρεται γιὰ νὰ ἀναδεικνύει τὴν φυσικὴ τῆς χάρι, χωρὶς νὰ πέρνῃ ἐκεῖνο τὸ «βαμμένο» ὕφος ποὺ τόσο ἀντιπαθοῦν οἱ ἄνδρες. Τὰ καλλυντικὰ TANGEE — πούδρα προσώπου, ῥοῦζ καὶ κομπριμέ — τονώνουν τὸ φυσικὸ χρῶμα τοῦ δέρματός σας, προσδίδουν νεανικὴ φρεσκάδα στὰ χεῖλη σας καὶ ἐξυψώνουν τὴν ἀτομικότητά σας.

Ἡ πούδρα προσώπου TANGEE τονώνει τὴν φυσικὴν ἀπόχρωσιν τῆς ἐπίδερμίδος σας καὶ καθιστᾷ τὸ δέμας σας γοητευτικὰ δροσερὸ καὶ λεῖα.

Μὴ βιάζεστε νὰ χεῖλῃ σας. Χρησιμοποιεῖτε μόνον ῥοῦζ TANGEE ποὺ χρησιμοποιεῖτε ἀπλῶς τὸ φυσικὸ ῥόδινο χρῶμα τῶν χειλέων σας καὶ τὰ διατηρεῖ ἀπαλά.

Τὸ κομπριμέ TANGEE προσδίδει μίαν φυσικὴν ἀκτινοβολίαν στὸ πρόσωπό σας. Περιέχει τὸ μαγικὸ χρῶμα TANGEE ποὺ συγχωνεύεται ἀμυσλητὰ μὲ τὴν φυσικὴν ἀπόχρωσιν.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΤΟΣ
Ομήρων 38 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ 28-104

Τὸ καλλίτερο Κραγιόνι τοῦ Κόσμου **TANGEE** Καταρρεῖ τὸ "βαμμένο" ὕφος

"Ὅλα τὰ σχολικὰ εἶδη

Εἶδη χαρτοπωλείου

ΤΙΜΑΙ ΕΥΘΗΝΑΙ

ΠΑΠΕΡΑΡΧΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ
ΣΤΑΘΙΟΥ 9

Τηλεφ. 21.546

• ΠΩΣ ΜΙΑ ΓΗΡΑΣΜΕΝΗ ΕΠΙΔΕΡΜΙΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΕΑΝΙΚΗ ΤΙ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΠΕΙΡΑ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΩΝ

• Τὸ δέμας τοῦ προσώπου λόγω τοῦ ὅτι μένει ἀκαλύπτων ὑφίσταται, ἐπὶ ζῆμιά, ὅλας τὰς ἐπιδράσεις τῶν μεταβολῶν τοῦ καιροῦ, τὴν ἀκρότητα τῶν δρόμων, τὸν ἥλιο, τὸ κρύο, τὸν στεγνὸν ἀέρα κτλ. Εἶναι φυσικὸν κατόπιν ὧν αὐτῶν νὰ λεκιάζῃ, νὰ ρυτιδῶνται, νὰ ξηραίνεται καὶ νὰ παρουσιάζῃ ὀφιν γηρασμένην.

• Ἡ Κρέμα "ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ", εἰδικῶς παρασκευασμένη διὰ τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις, ζωογονεῖ τὸ δέμας, ἐξολεῖφει τοὺς λεκέδες, τὰς ζῆρας, τὰς πτυχῆς καὶ δίνει δροσερότητα καὶ ἀπαλότητα βελούδινη.

ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ ΝΙΚΟΛΙΤΣ

Διευθύντρια καὶ ἰδιοκτήτρια:

ΙΣΜΗΝΗ ΜΕΤΑΞΑ ΝΙΚΟΛΙΤΣ

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ 28 & Γ' ΣΥΒΡΟΥ
ΤΗΛ. 81.724

ΕΞΑΤΑΞΙΟΝ & ΤΕΤΡΑΤΑΞΙΟΝ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ
ΟΚΤΑΤΑΞΙΟΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ (ΙΣΟΤΙΜΟΝ ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ)
ΤΜΗΜΑ ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
ΤΕΛΕΙΑ ΕΚΜΑΘΗΣΙΣ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΘΗΛΕΩΝ

ἐντὸς δύο πολυτελεστάτων Μεγάρων

Τὸ προσωπικὸν τοῦ Οἰκοτροφείου ἀποτελεῖται ἀπὸ Γερμανίδας καθηγητρίας καὶ ἐπιμελητρίας οὕτως ὥστε αἱ μαθήτραι ἐξερχόμεναι, μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς ἔτους, τοῦ Παρθεναγωγείου νὰ ὁμιλοῦν ἀπταιστώσ τὴν Γερμανικὴν.

ΕΙΔΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γίνονται δεκτὰ θήλεα ἀπὸ ἡλικίας 4—18 ἐτῶν καὶ ἄρρενα 4—11 ἐτῶν.

Πληροφορίαι καθ' ἐκάστην εἰς τὰ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ 28